FETARE ÄN TOMTEN

slavestate magazine

NUMMER 9, DECEMBER03
"SANTANIZED"
45 SEK INKL. MOMS

IMPALED NAZARENE
Somniums död gjorde bandet bättre

MACHINE HEAD
Robb Flynn & co har hittat rötterna

LIFE OF AGONY
Decenniets mest efterlängtade comeback!

CHRIS BARNES
Han älskar sin morsa

ANATHEMA § AS I LAY DYING § DIMENSION ZERO § FINGER ELEVEN § FUZZFEST II § ILL NIÑO § THE LEGION
MOSHFEST 2003 § PAINFIELD § RELEVANT FEW § SEVENTRIBE § SPORTLOV § TIAMAT § VERMINOUS

SLAVESTATE MAGAZINE

NR 09

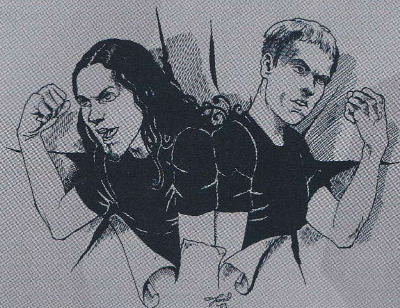
DECEMBER 2003

"SANTANIZED"

INNEHÅLL

ÄNNU EN SUMMERING ...

Ja, då var mitt 2003 nästan avklarat i skrivande stund. Höjdpunkterna har varit många, även om året kunde ha börjat bättre. I tidsoptimismen tecken hann vi aldrig in till Stockholm City i tid utan jag och sällskapet fick skrika gott nytt år så gott vi kunde tillsammans med ett gäng minderåriga ombord på ett iskallt tunnelbanetåg. Men som sagt, det blev bättre. Wacken Open Air med **Slayers** "Reign In Blood"-kavalkad, **Metallicas** fenomenala show i Oslo, **Cannibal Corpse** monsterröj hemma i Göteborg, listan kan göras lång. Vissa ögonblick kommer att finnas kvar för evigt hoppas jag, som till exempel **Clawfingers** bassist André Skaugs insats på Sticky Fingers i Göteborg. Sicken kille! Att ge över sin bas helt oplanerat till keyboardisten Jocke Skog, mitt under en låt, för att sedan klättra upp till överväningen och därifrån hoppa ner i publikmassan är inget man bevittnar varje gång man går på konsert.

Paradise Lost glänste för en gång skull på scen och **Opeth** hade årets mest skojfriska publik, innan norrlänningarna in **Cult Of Luna** bidrog med årets kyligaste och därtill snyggaste framträdande.

Som chefredaktör vill jag som vanligt passa på att tacka alla som hjälpt och stöttas oss under året, vi hörs och syns nästa år! Sveriges tyngsta tidning återkommer med ett nytt hårt nummer i mars.

Skål på er!

Larsa Carlsson
Ansvarig utgivare / chefredaktör
December 2003

PS. **Metallica** och **Slipknot** på Ullevi den 30 maj, fy fan va' gött! DS.

SLAVESTATE MAGAZINE

c/o Ronnie Schmidt, Björnekärrsgatan 3C, 415 04 Göteborg (Fax.nr: 031-133692)
c/o Larsa Carlsson, Gåsagången 14, 422 48 Hisings Backa
E-postadress: info@slavestate.se eller fornamn.efternamn@slavestate.se
Hemsida: www.slavestate.se
Slavestate HB: Org.nr: 969679-3307 | Bankgiro: 5292-1061

Chefredaktörer och ansvariga utgivare: Larsa Carlsson & Ronnie Schmidt
Marknadsförings- och annonsansvarig samt ansvarig utgivare: Felicia Olsson
Layout: Lars Jamne (Oskorei Graphix, Norge) – **Webdesign:** Lars Jamne – **Tryck:** MGH Grafisk, Norge
Omslagsbild: Joe Giron (Chris Barnes, Six Feet Under)
Skribenter i detta nummer: Per Bjerke, Larsa Carlsson, Gustav Dahlin, Lars Ekenryd, Kristian Forsell, Robert Hakemo, Dennis Larsson, Martin Larsson, Jesper Leidbring, Sophie Linder, Dick Lundin, Mikael Mjörnberg, Felicia Olsson, Ronnie Schmidt, Johanna Strömqvist, Dennis Tencic & Aurora Walderhaug
Fotograf: Lars Ekenryd
Illustrationer: Aurora Walderhaug
Korrektur: Erik Larsson & Jesper Leidbring
Gästskribent: Count Wassberg (Sportlov)

PAINFIELD

Vill folk sätta oss i fack som hardcore, neometal, popdeath eller vad fan det heter får de väl gärna göra det. Vi skiter i det, vi spelar hårdrock, förklarar vokalisten Cain frispråkigt. Vad trion spelar är inte viktigt, det som spelar roll är att debutalbumet "This Time" nu ligger på skivdiskarna.

TEXT: MIKAEL MJÖRNBERG - BILD: MICHAEL ZYCH

Painfield har i många år härjat i undergrounden utan att skriva på något skivkontrakt. Trots idel lovord och god respons för såväl demoinspelningen "Two-Faced" som livespelningarna, är det inte förrän nu ett bolag fått chansen att ge ut den kraftfulla trion. De lyckligt lottade är Göteborgska Good Head. Vokalisten tillika strängbändaren Cain reder ut begreppen om varför det tog så lång tid innan bandet blev signat och varför det tillslut blev Good Head som förärades uppdraget att lotsa bandet ut på skivmarknaden.

– Vi tyckte att vi klarade oss bra, vi trivdes med att vara ett underground-band och det blev lite häftigt. Sedan har vi haft förfrågningar från andra större bolag som vi har tackat nej till eftersom det kändes bäst på det här sättet, att skriva på för Good Head.

– Om man skriver på för ett stort bolag finns det ju risk att man bara hamnar någonstans på deras lista och att de skiter fullständigt i en. De kanske slänger en pengar i ansiktet och sedan är det kört ungefär. På Good Head vet vi vad som händer med oss och vad som kommer att hända i framtiden. Vi vet att det satsas på oss och det är precis det vi ville ha, ett mindre bolag som verkligen satsar.

För tillfället ger de stenhårda Göteborgarna ut en platta i taget via sitt nya bolag och det är ett upplägg som passar dem som handen i handsken enligt Cain. Han är också väldigt snabb att anmärka på att de inte alls har några tankar på att byta skivbolag redan nu, samarbetet fungerar alldeles för bra för att sådana spekulationer ska ha någon grund. Istället är det debutvaxet som finns i tankarna hos sångaren, en platta betitlad "This Time" som han är oerhört stolt över.

– Skivan är så löjligt jävla asbra att jag kan inte sluta lyssna på den själv, förklarar han med stor glädje i rösten.

– Jag tror att den är så bra för att vi har fått till en livekänsla, det är lika mycket energi på plattan som det är live, tycker jag personligen. Det kanske är det som gör den så jävla bra eller så är det för att vi är så jävla bra, jag vet inte.

"This Time"

Trots att klockan för ganska länge sedan har passerat 14.00 denna regniga torsdag, möts jag av en sömndrucken och nästintill plågad röst när jag ringer upp Cain. Vokalisten ursäktar sig med att han har sovit dåligt. Livsgnistan och glädjen i hans röst blir dock starkare och starkare under samtalets gång och visar ganska omgående upp en stor entusiasm då jag låter honom tala ut i klartext om nya plattan och dess tolv hårdslående spår.

Inledande "Complete The Sculptures" är en förbannad och väldigt tung komposition som i mina öron har en något Korn-klingande refräng, något som ställer Cain något.

– **Korn** på refrängen? Det var länge sedan jag lyssnade på **Korn** så att säga, men de är väl ett bra band, funderar han och brister ut i ett skratt.

– Den är väl bara brutal, det var den sista låten vi skrev. Det blir ju alltid att man tycker att den är jävligt bra, för att det är den sista låten. Så vi tyckte att den måste vara först. Men det är inte direkt någon tanke till att den ska vara först, förutom att vi tyckte att den var bäst just när vi valde låtordningen.

Näst ut på plattan är den gamla "Two-Faced"-klassikern "Sick Of It".

– Den tänkte vi skrota för länge sedan, men folk har ju gapat och skrikit efter den live vart vi än har spelat. Så vi tänkte att det är väl lika bra att köra den på plattan också då.

"Walking Saint"

– Det har funnits någon demovariant på den att ladda ner, men nu är den lite omgjord. Den har blivit mycket tyngre precis som hela plattan. Det är ju lite bättre ljud än vad vi har varit vana vid innan.

På fjärde spåret, "Ghost In Daylight", presterar Painfield plattans mjukaste spår.

– Det var någon som sade att det var vår mest kommersiella låt genom tiderna. Då skrattade jag lite, men det är en av mina personliga favoriter faktiskt. Det är

många band som blandar lugnt och tungt, men det är inte direkt vår tanke bakom den låten. Vi skriver bara vad som känns rätt för tillfället, liksom. Sedan att den blev lite lugnare, det bara blev så. Det är ju inte kul att gå upp och skrika hela tiden, eller ja det är väl kul, men man är ju inte sur hela tiden om man säger så. Det finns ju ljusa punkter i musiken också.

Nykomponerade "A Pen Lies Still" bjuder på ett intro som ger mig en klar Pulp Fiction-feeling.

– Det är den mest ångestladdade låten på hela plattan, både textmässigt och musikaliskt. Det är rätt mycket ångest, en riktig jävla ångestlåt, förklarar Cain rakt på sak.

Den häftiga basisten

Därefter följer det gamla "Two-Faced"-spåret "Secret" som i sin tur följs upp av experimentella "Choo Choo Train". En komposition där herrarna lekt en hel del med ljudet.

– Den är annorlunda på något sätt, den kom till på ett äkta bakfyllerep. Musikaliskt är det ju rätt roligt med solo och sånt. Lite skämtsam, men den är ju fan ändå grym liksom.

– Att höja och sänka nivåer och tona in och tona ut ljudet, det kom vi på i studion. Det är coolt, lite svårt att göra live bara. Fast vi har luskat ut ett sätt att lösa det på, det blir någon form av att lugna ner det, att spela tyst på våra instrument.

"Pain Try Me" fanns med på "Two-Faced"-demon och tycks vara publikens favoritmelodi vart bandet än kommer, var på man med all rätt kan betitla kompositionen som bandets tunga flaggskepp.

– Den har alltid varit favorit, ända sedan demon. Vart vi än spelar så vrålar folk "Pain Try Me" från början till slut och sedan när man väl spelar den så går alla hem. Så vi har liksom alltid kört den som sista låt, fast det har vi ändrat lite på nu. Det är inte min favoritlåt, men den är grym eftersom alla våra låtar är grymma. Den är väl kanske lätt att ta till sig, den är simpel men ändå stenhård. Sedan är det väl Gabbes baslir som är imponerande i den låten. Det är **Painfield** med den häftiga basisten, sedan skiter de i alla andra, fnissar Cain.

"Zero".

– "Zero" är den simplaste låt som finns att skriva. Den är också jävligt grym, den brukar vi öppna med. Det är sådant jävla go i den låten och folk bara bajar ned sig när man drar igång, det är stenhårt rakt igenom.

Efter detta följer "Too Late", som Cain beskriver som enbart fet, och innan Will Haven-minnande "Arrow Down" tar vid och avslutar hela plattan manglar sig bandet även igenom låten "Shift".

– Den är mest arg, det var en period av mitt liv med en brud som gick snett ungefär. Det är lite ångest och ilska och fan ta alla. Nej, inte alla, men henne i alla fall.

Cain har blivit gammal

Ni som tidigare stiftat bekantskap med dessa kraftfulla testosterongossar märker ganska omedelbart att samtliga spår från den förvisso mästerliga demon "Two-Faced" inkluderats på plattan, men enbart sju nya spår på tre år känns nästan lite fattigt. Hur ligger det till egentligen, hade bandet inte skrivit fler låtar eller var det helt enkelt så att de inte förmådde släppa taget om sina gamla juveler?

– Vi hade svinmånga låtar att spela in, men det var dels för att vi inte hann med de andra låtarna. Vi vet att folk tycker om dem, så vi ville ge dem en ny chans, eller ja ytterligare en chans. Fan, "Two-Faced" spelade vi ju in på tjugo minuter eller något, så man ville ju gärna piffa upp låtarna lite.

Piffa upp är bara förnamnet på vad som hänt med de gamla låtarna, en grövre plastikoperation har utförts och "This Time" är onekligen en enormt fet historia, med en imponerande tung ljudvägg. Det är inte bara ljudet som fått sig en rejäl ansiktslyftning i nyinspelningarna. Cains sång har blivit betydligt tyngre och ännu mer vansinnig, vilket gör plattan till något som de flesta hårdrockare kommer svänga sina manar till i vinter.

– Jag var ju mycket yngre, om man vågar säga det. Fan, det skulle jag inte ha sagt, jävlar vad jag låter gammal nu!, utbrister Cain och det hörs nästan hur han ironiskt biter sig i tungan.

– Men det var trots allt tre år sedan vi spelade in "Two-Faced". Man utvecklar ju sången, jag menar förr var det ju bara vrål på ett sätt och nu är det mer varierat. Det var någon jävel som sa att det lät som om vi var tio pers i bandet och tre av dem var sångare.

– Nu är det mer ilska och fan liksom. Jag gick in och skrek för full hals lite här och där, utan någon teknik alls och var bara arg i stort sett. Jag spelade in alla låtarna på nio timmar eller något sådant. Jag tappade rösten när jag skulle spela in sången i studion och alla trodde att det var helt kört. Sedan åt jag en korv med bröd och drack vatten, det var fan det enda jag gjorde på ett helt dygn - sedan bara gallskrek jag. Man var lite nervös och frustrerad, men det blev jävligt bra. Jag är så jävla nöjd med sången på plattan.

A capella-version

Herrarna kostar också på sig att vara lite lustiga genom att som extraspår inkludera en a capella-version av låten "Zero" som låter oerhört spontan och mer än lovligt flamsig. Hur kommer man på en sådan idé över huvud taget?

– Det var klockan fyra-fem på morgonen i studion. Vi var så jävla uttråkade att vi gick in och gjorde den bara för skojs skull. Jag vet inte varför vi gjorde det, det var rätt roligt faktiskt. Det var riktigt spontant, vi gick in och fjantade oss lite och så körde vi den låten. Alla kör varsitt instrument på den om man säger så. Vad vi sa var att nu går vi in och kör "Zero" a capella. Engberg kör sina trummor, Gabbe kör basen och jag kör gitarren då. Det var inte alls planerat med några manus. Sedan tog vi med den som extraspår bara, så kan folk tycka att det är fult om de vill.

Inspelningen tog sammanlagt tio dagar och var klar redan i maj i år. Cain beskriver något besvärat hur frustrerande det har varit att sitta på en platta som han själv tycker är kanonbra och som han bara velat få ut till folket så fort som möjligt. Datumet för släppet, den 10:e november var dock redan spikat när skivan spelades in. Skivtiteln hann dock ändras på vägen fram emot släppet, "This Time" var ursprungligen tänkt att heta "Le Grande".

– Det var ingen bra idé! Det är ett internt uttryck som vi har haft i många år, vi drar in franska ord överallt och le grande betyder allt från dyngpackad till bakfull till stor till liten till ja allting. Jag är le grande helt enkelt! Vi tänkte att det var jättehäftigt med något internt, men sedan valde vi "This Time" vilket har en mycket djupare mening. Det står för hela den tiden, alla de åren som vi har spelat ihop, sju år tillsammans av allt slit. Och sedan även för this time som är "nu jävlar lägger vi i överväxeln med en skiva i arslet".

Det sa bara klick

Dags att lägga avhandlandet av det nya vaxet till handlingarna och tränga djupare in innanför skinnet på de tre gossarna i Painfield. Som ni säkerligen förstått delar Cain replokal med Gabbe (bas) och Engberg (trummor). Ett grabbgäng som tycks ha en oslagbar personkemi tillsammans, något som ligger till grund för den primalstyrka Painfield visar upp som band.

– Vi testade en kort stund att ta in en person till i bandet, men det var inget bra alltså. Vi är tre personer i **Painfield** och vi kommer alltid att vara det. Den är helt jävla otrolig den kemin vi har, det går inte att ta in en person till som förstör helt enkelt. Det får vara något riktigt jävla exceptionellt då. Engberg och Gabbe är ju kusiner så de är ju släkt och jag har känt Engberg i en tio, elva år och Gabbe sedan han började i bandet för sju år sedan. Så det är tight på det sättet, det låter kliché att säga att det sade klick när vi repade, men det var typ så. Vi hittade varandra redan första dagen och sedan var det ut, ta en bärs och så var man bästisar ungefär.

När bandet skriver musik är det knappast några uppdelningar mellan bandmedlemmarna som gäller. Painfield skriver som en grupp och vanligtvis bidrar alla lika mycket i låtskaparprocessen. Även om Painfield utåt sett är ett ganska ångestladdat och mörkt gäng är spelglädjen viktig när de skapar musik. Cain förklarar mer ingående.

– När texterna kommer på så dras ju musiken ner i träsket. Det är spelglädje på repen. Det är inte direkt så att en person sitter hemma och skriver, "kolla här har jag skrivit en låt som ska spelas på radio". Det är ju flera låtar om dagen som snurrar i huvudet på en och man måste ju få ut det ena och det andra. Man kan ju inte bara tänka att nu ska vi spela jättehårt eller nu ska vi göra en lugn låt. Vi sitter aldrig och diskuterar något sådant utan vi skriver bara musik och sedan skrattar vi åt varandra när någon gör något fult. Jag vet inte varför det är så, vi skrattar alltid i replokalen. Om Engberg till exempel gör något riktigt coolt på trummorna så stannar man bara och flabbar åt honom, "åh fan vad coolt, det måste vi ha med i en låt". Sedan kanske man får någon kommentar "det där ska du absolut inte spela" om man gör något fult. Vi har kul när vi repar och så har det alltid varit.

Precis som i de flesta band är det sångaren som får uttrycka sina innersta sorger genom bandet, texterna är det Cain som tar hand om.

– Det handlar om livet rakt av. Det är personliga texter för mig, men många av låtarna är ju skrivna på det sättet att folk kan koppla det till sitt eget liv om man säger så. Jag skriver inte att en dag gick jag ner och handlade korv och det var slut liksom. Ska man skrika är det ju lättare om texterna behandlar ångest.

Jag får ut min glädje och mina bra texter med akustisk gitarr, om jag vill säga att jag älskar någon eller något sådant. Men **Painfield** är den svarta sidan av mitt liv textmässigt.

En explosiv liveakt

Under de sju år bandet härjat i undergrounden utan något skivkontrakt eller ens utan att skicka ut demos för recension har snacket gått. Painfield är ett sjuhelvetes liveband! Utan att ens ha beskådat bandet har många ryktesvägen vetat att just de här tre herrarna har något magiskt på scen som gör dem oerhört sevärda. Ryktet stämmer, Painfield är ett band som är stöpt för liveformatet och med en ny platta ute i handeln är det självklart att komma ut och spela så mycket som möjligt som står högst på prioriteringslistan. Släppet följdes upp av en kortare turné i Sverige och Finland med hardcoreplutonen Misconduct och till början av 2004 planeras en Europaturné. Bland alla spelningar bandet hunnit genomföra rankar Cain några spelningar i England och samtliga gig på Musikens Hus i Göteborg som de vassaste. Men vad är det egentligen som gör honom och hans polare till ett så bra liveband?

– Dels att det är sådant jävla ös och att folk tar till sig det, även om de inte tycker musiken är bra så ser de att vi trivs där, det är på scenen vi ska vara. Jag tror vi har en lite punkaktig aura eller vad fan det heter. Vi har sådan självironi på scenen, jag menar det händer ju att jag och Gabbe gör lite **Iron Maiden**-poser och du vet kryper mellan benen på varandra och slår varandra, det är ironi. Vi mobbar varandra mellan låtarna. Jag menar många hårdrocksband är "vi är så metal", död och blod och allt vad fan det nu är, vi har lämnat det.

Vokalisten berättar även om sin nervositet och hur den hjälper honom att få ut mer av spelningarna.

– Vi dricker inte innan scen i alla fall, utan det gör vi efteråt. Man tappar känslan om man är full. Man måste vara nervös annars får man inte ut något känns det som. Nervositeten släpper när man kommer upp på scenen, men i logen innan vet du, fy fan! Jag spyr ibland. Det är verkligen nervositet, man vill så jävla gärna upp dit på direkten. Ju mer folk det är desto mindre nervös är jag faktiskt för då vet jag att jag kommer ha så jävla roligt på scen.

Att Painfield allt som oftast bjuder på ett fantastiskt röj när de äntrar scenen har satt sitt avtryck hos andra orkestrar och trots att Cain föredrar att åka ut på turné som förband finns det uppenbarligen band som inte alls vill ha dem som det.

– Just nu föredrar jag att åka som förband, det är fan det roligaste som finns. Sedan när man blir lite större då ska man väl headlina antar jag, men förband är fan det bästa. Folk kommer dit först och främst för att se huvudakten och så kommer vi upp på scen och smäller av. Då finns det ju risk att huvudbandet inte tycker att det är så kul att ha oss som förband, det har ju hänt vilket är jävligt roligt. "Vi ska aldrig spela med er igen" har man fått höra på skämt, det är positivt. Jag tror fan det är lättare för oss att göra en positiv spelning som förband med tanke på att vi inte är världskända. Men jag vill gärna vara headliner på någon riktigt fet festival någon gång i mitt liv, det skulle vara riktigt fett.

Folkomröstning?

Herrarna sorteras av många in i hardcorefacket och får då och då höra att de låter amerikanskt. Något som innehåller en hel del sanning. Visserligen spelar de inte renodlad hardcore, men visst finns elementen där i musiken, precis som den något amerikanska prägeln.

– Visst får vi höra att vi låter amerikanskt ibland, speciellt från sådana band som är väldigt anti-USA. Sådana där straight edge-band till exempel, men det kanske man inte ska ta åt sig av. Framförallt så är det väl sången där man hör att jag inte är svensk, jag är ju inte det fast jag är inte amerikansk heller. Det är väl lite mer tvåtakt i svensk hardcore. Jag lyssnar jävligt lite på hardcore faktiskt, det är svårt att säga vad fan hardcore är egentligen? Jag vet egentligen inte vad det är för något, folk säger att vi spelar hardcore. Hardcore för mig är typ...jag vet inte...**Rage Against The Machine** sa jag var hardcore en gång i tiden vet jag och **Raised Fist** är hardcore. Vi låter ju inte särskilt mycket **Raised Fist**. Så vi är hårdrock!

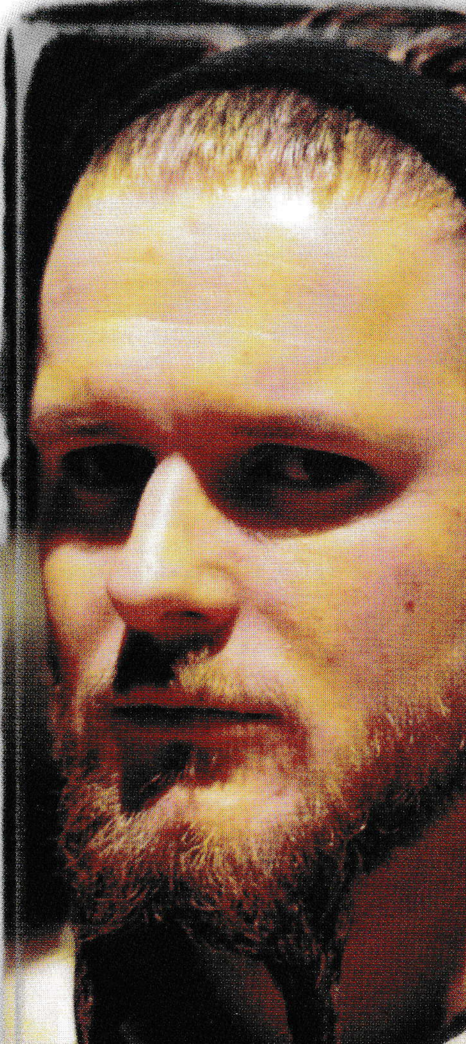
Även om det är folk i allmänhet som placerar Painfield i hardcorefacket är det ju främst vi journalister som allt som oftast känner ett behov av att placera band på en speciell punkt på hårdrockskartan. Framförallt när det gäller recensioner, något som Cain har en något lustig inställning till.

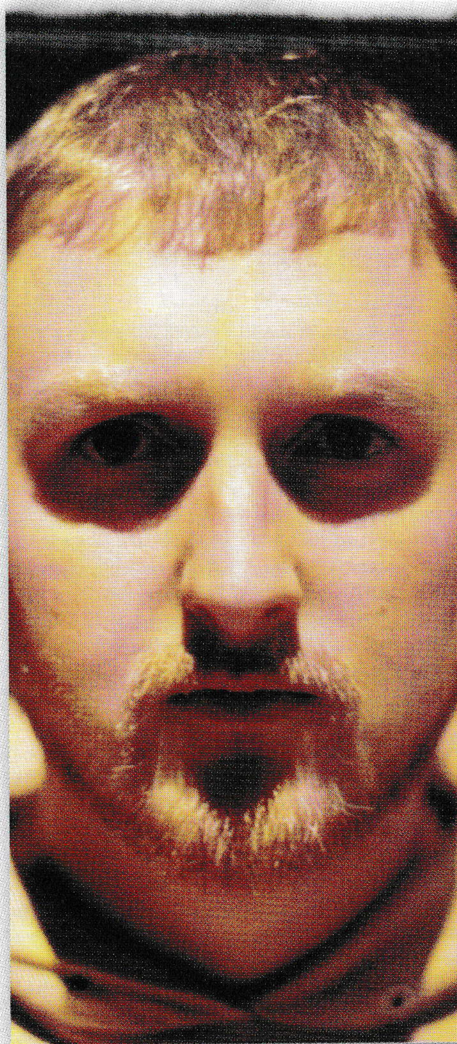
– Det är ju trots allt, även om det är bra eller dåligt, bara han som recenserar skivan som tycker det egentligen. Så det bästa hade ju varit om det var någon sådan här folkomröstning eller något, förklarar sångaren och fnissar förnöjt.

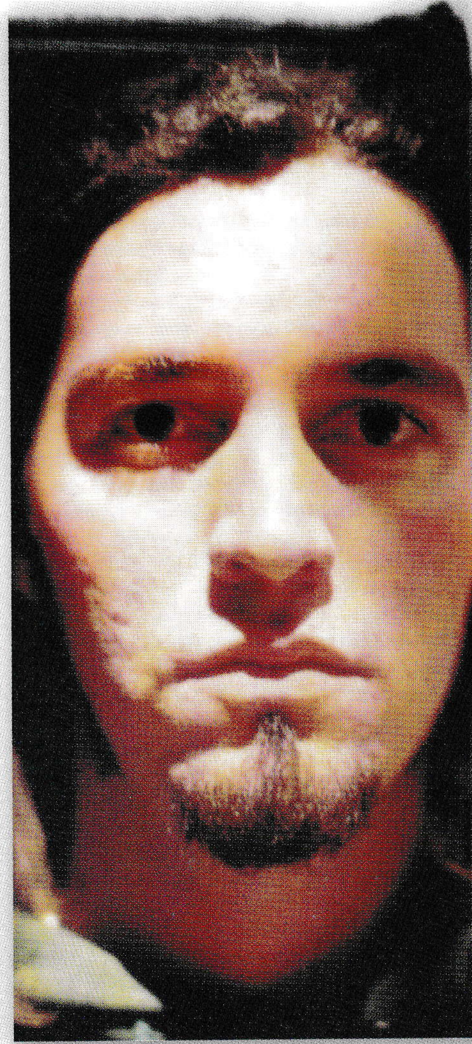
Painfield har intagit en något egen position vad det gäller hårdrocksutbudet i Göteborg. Cain tycker dock inte att det finns någon direkt rivaliserande stämning mellan banden på scenen, även om det då och då tisslas och tasslas bakom ryggen på dem.

– Jag har hört från andra människor att vissa band har sagt si och så om oss och sådana där grejer, men det skiter vi i. Antingen avundsjuka eller jag vet inte vad det är. Vi kör vår grej och går det bra för oss tycker vi att det är skitkul och tycker någon att vi inte är värda det så tycker jag att de har fel! För vi har fan hållit på i sju år och vi har kommit jävligt långt utan kontrakt. Nu när vi har skrivit på kontrakt tycker jag fan att vi är värda en överväxel och att bara köra hela vägen. Vi är ju inget hopplockat pojkband, vi har kämpat och haft motgångar hela tiden.

Nu återstår det bara att se hur långt strävan mot toppen räcker.

MACHINE HEAD

Om jag fick välja en endaste skiva att spela upp för att illustrera begreppet "metal" för en oinsatt, skulle det förmodligen vara Machine Heads monumentala debut "Burn My Eyes", från 1994. Trots något ojämna alster sedan dess var mina förväntningar inför nya släppet "Through The Ashes Of Empires" ganska högt ställda. En söndagskväll ringer Slavestate upp skinnpiskaren Dave McClain för att diskutera den senaste plattan.

TEXT: MARTIN LARSSON - BILD: ROADRUNNER

Inför intervjun har nya "Through The Ashes Of Empires", som släpptes 23:e oktober, snurrat frekvent i min CD-spelare (se recension i detta nummer, reds anm.), trots sjukskrivning för skum huvudvärk som två triangelmärkta mediciner som intas nio gånger om dagen inte lyckats ta kål på. Man måste lida för konsten, banne mig. Det är ett hungrigare och mer experimentellt Machine Head som visar upp sig än på besvikelsen "Supercharger" och ryktena som nämnt en tillbakagång mot soundet på "Burn My Eyes" var inte helt felaktiga denna gång. Man kan inte låta bli att undra om inte Oakland-sönerna irriterar sig på att media alltid drar upp just "Burn My Eyes" så fort ett nytt album ska släppas. Det är trots allt femte alstret de släpper ifrån sig. Dave missar ironin i att även jag gör just detta, och svarar.

– Vi blir inte trötta på det. Jag tror att vi alltid kommer att jämföras med den, vad vi än gör, och vi har lärt oss att leva med det. I vissas ögon kommer vi aldrig att toppa "Burn My Eyes" och vi får acceptera det helt enkelt. Alla band har en platta som de alltid kommer att jämföras med, så är det bara. **Slayer** får förmodligen höra samma sak om "Reign In Blood".

Just Slayer och annan gammal hedlig thrash metal (eller trash som Musikbyrån skrev. Två poäng för den, SVT) tycks ha influerat maskinskallarna ordentligt inför "Through The Ashes Of Empires". Ibland är man nästan tvungen att trycka ut CD:n ur spelaren och kolla så att man inte växlat till en The Haunted-platta av misstag. Frågan är om Machine Head känner sig mest besläktad med akterna de hämtar inspiration från eller med mer kontemporära orkestrar.

– Det är lite både och antar jag, säger Dave. Inför nya skivan lyssnade vi mycket på gamla grejer, riktigt old school så där. Vi är ju alla influerade av **Iron Maiden** och resten av "new wave of british heavy metal", och det märks. Men samtidigt har den riktiga metal-scenen regenererats ordentligt här i USA på sistone, med band som **Lamb Of God**, **Shadows Fall** och senaste **Chimaira**-plattan. Alla de kunde ha kommit ut för femton år sedan och varit helt rätt. Faktum är att den enda CD jag lyssnat på i min pick-up på senaste tiden är senaste **Lamb Of God**.

Tredje lead-gitarristen gillt?

En annan faktor som påverkat soundet är nya strängbändaren Phil Demmel, som tagit över sedan Ahrue Luster hoppade av och istället tagit plats i latinmetalkonstellationen Ill Nino. Det är tredje leadgitarristen i Machine Head, i det här fallet någon i bandet redan har en tidigare relation med, då han spelade med Robb Flynn i klassiska Bay Area-orkestern Vio-Lence. Hur kom det sig då att just Demmel hamnade i Machine Head och hur har hans medverkan påverkat soundet?

– Vi skulle göra en kortare festivalturné i Europa strax efter att Ahrue hade hoppat av bandet och Phil erbjöd sig att ställa upp för att vi skulle kunna genomföra den. Första dagen vi repade inför turnén kunde han spela de flesta av våra låtar. Och han kunde spela dem bra. Jag hade faktiskt inte hört oss så tighta och sammanspelade sedan Logan (Mader, **Machine Heads** första gitarrist, reds anm) lämnade bandet. Phil sade dock redan då att han planerade att sluta spela musik helt efter att han hade gjort turnén med oss, men när han kom tillbaka till Staterna sade han att han ville fortsätta spela och antydde att han gärna skulle göra det med oss. Vi lät dock beslutet vara ett tag och fokuserade bara på att skriva nya låtar. När vi väl beslutade oss för att börja leta efter en ny gitarrist behövde vi egentligen inte leta alls. Vi ringde bara upp Phil, och han var fortfarande intresserad. Både Robb och Adam (Duce, bas) kände honom sedan tidigare och det var just det som var viktigast för oss just då, att få in någon som vi visste fungerade på samma sätt som vi. Missförstå mig inte, Phil är en jävligt bra gitarrist, men vi behövde mest någon som tänkte som vi, någon som växt upp med precis samma metal som vi och någon vi känner står på samma ställe som oss, musikaliskt. Det var mycket viktigt. När han väl kom med i bandet tidigare i år var många av låtarna till "Through The Ashes Of Empires" redan klara. Men helt plötsligt hade vi en bra lead-gitarrist igen, vilket vi saknat ett tag, så vi förlängde en del av låtarna för att kunna få med hans grejer. Det känns verkligen bra att ha med en riktig lead-gitarrist igen, så man kan få in lite old school metal-känsla igen, skrattar Dave.

Hade bara ett val

Ytterligare en förändring från förra släppet "Supercharger" är att vokalisten Robert Flynn står listad som producent, medan bandets ständige vapendragare Colin Richardson (som tidigare också jobbat med Fear Factory, Napalm Death och Carcass) har stått för mixningen. På förra alstret hade bandet en lista

med producenter de ville jobba med. Varken Colin Richardson eller Ross Robinson, som rattade "The Burning Red" var tillgängliga, så valet förr slutligen på Johnny K (bland annat jobbat med Disturbed, Mushroomhead och Soil) medan Colin Richardson till slut mixade. Slutresultatet blev trots det både ihåligt och burkigt och inte alls vad man kommit att vänta sig av Flynn och hans mannar efter ångvältar som "Davidian", "Ten Ton Hammer" eller "Exhale The Vile". Dave förklarar detta, samt varför Flynn står som producent på den här given.

– "Supercharger" spelades helt enkelt inte in som Colin ville ha det och därför kunde han inte mixa den ordentligt, suckar han. Det var en massa onödigt strul och skit runt den plattan och vi insåg att om vi ville ha rätt sound på "Through The Ashes Of Empires" så hade vi egentligen bara ett val och det var Colin. För mig är han som **Machine Heads** femte medlem och vi visste att vi skulle få det precis som vi ville ha det om vi använde honom hela vägen. På både "Burn My Eyes" och "The More Things Change" så hör man varje enskilt instrument, och alla hörs starkt och klart, ingenting begravs av någonting annat i mixen. Det är hårt och kompromisslöst utan att bli rörigt, och precis så ville vi ha det nu igen. Och så fick vi höra att Colin var upptagen med annat, men att han skulle kunna mixa det åt oss. Robb sade att han kände sig säker på att han skulle kunna producera och överse inspelningen. Han spelar in alla våra demos och så, så han har ju erfarenheten, och har man hjälp av en bra studiotekniker som Mark Keaton så blir det naturligtvis enklare. När dessutom Andy Sneap (bland annat jobbat med **Earthtone 9, Arch Enemy** och **Skinlab**) kom in och ställde in både gitarr- och trumljudet åt oss kunde vi spela in det precis som Colin ville ha det för att kunna göra en bra mix. Robb konsulterade ofta med honom över telefon under inspelningsprocessen och fick lite tips, så Colin fick helt enkelt mer att jobba med här, och kunde göra mer som han ville utan att känna sig begränsad av produktionen.

Första gången med ProTools

Traditionellt tänkande är något som Machine Head inte bara tillämpar när det gäller val av samarbetspartner, utan också när det gäller själva inspelningstekniken och utrustningen de använder. Robert Flynn har ofta talat sig varm om sina 70-talsmikrofoner, och på bandets hemsida finns små dokumentärfilmer från inspelningen av "Through The Ashes Of Empires" där han guidar tittarna genom det gytter av gamla klassiska effektpedaler och förstärkare han använder. Som det låter på Dave börjar Machine Head dock inse fördelarna med modernare teknik.

– Varje skiva utom den här har spelats in på vanligt tvåtumsband. Vi har bara använt ProTools för själva mixningen tidigare. Den här gången använde vi ProTools från första steget. Det var Colin som föreslog det. Däremot använde vi det bara som en bandspelare, utan att hålla på en med en massa finesser och skit. Jag antar att vi är för old school för sådant, skrattar han.

Skrattar är någonting man definitivt inte gör när "Through The Ashes Of Empires" snurrar i CD-spelaren, om inte av glädje för att det låter så bra då förstås. Tidigare Machine Head-plattor har ju inte direkt varit några sällskapsresor till soliga öparadis precis, men på till exempel "Supercharger" fanns en oseriös underton i vissa texter som tack och lov inte står att finna' längre. Allvaret på "Through The Ashes Of Empires" är väldigt påtagligt, och svart som natten. Dock finns här en positiv känsla bakom svärtan och smärtan i Flynns lyrik som kanske saknats förr, och man får intrycket att sångaren lämnat en del traumatiska episoder bakom sig. Dave håller med och gör sitt bästa för att förklara det närmare.

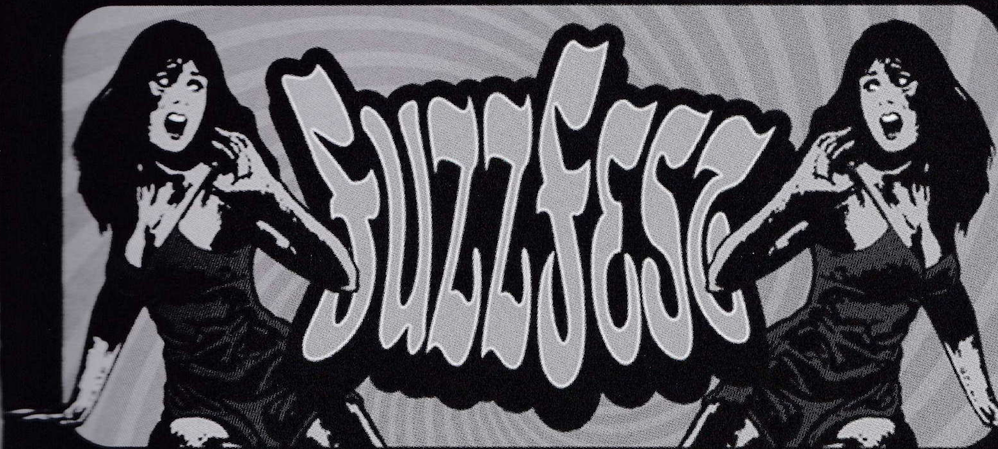
– Jag tror inte att Robb har försökt att förmedla någon enskild specifik sak i sina texter. När jag hade läst texterna så pratade jag med honom ganska mycket om dem, och försökte lägga fram vilka känslor jag fått av dem. Jag har känt Robb väldigt länge nu och han har förändrats mycket som människa genom åren, till det bättre, vilket verkligen märks i texterna. Man går igenom en massa skit i livet, medan bra saker runt omkring en rasar och blir bara aska. Men samtidigt blir man starkare, av motgångarna. Jag vet att det låter som en total jävla klyscha, men det som inte dödar, härdar faktiskt. Man finner styrka i livet och vänder negativa saker till något positivt, och ser till att samma negativa saker inte händer en igen.

Sverige och kvinnorna

Något som Machine Head finner styrka i som grupp är turnerande. Precis som för de flesta band talar Dave om hur de svetsats samman under de långa turnéerna, men också om hur de gått igenom en del mindre trevliga händelser. Den uppenbara frågan är om det finns några tuffa eller intressanta turnéminnen från Sverige.

– Sverige... Sverige..., funderar Dave. Det är ett trevligt litet land ni har där, men lite märkligt. Vackra kvinnor, några bra band. Men turnéminnen? Jo, förresten. Vi spelade på ett riktigt skumt ställe där för några år sedan. Cirkus heter det väl? Jag gillade inte att spela där, men jag kommer ihåg det, för det var lite skumt.

Jag fiskar lite efter kommentarer om en incident från förra Sverigebesöket då en skribent från en annan svensk publikation ryktesvis skälldes ut av Adam Duce, Machine Heads bassist. Detta efter att skribenten ifrågasatte att bandet ställde in sin spelning i Malmö på grund av Duces trasiga rygg. Men Dave vill antingen inte kommentera eller så minns han helt enkelt inte. Eller så är det bara just det, rykten. Hur som helst är intervjutiden över, och Dave tackar för sig. Jag gör detsamma och viker omsorgsfullt ihop lappen med hans hemtelefonnummer på. Undrar hur mycket jag kan få för den om jag auktionerar ut den på lämplig message board på webben?

Det skulle bli det goa, glada Göteborg, sade en lokal nyhetsuppläsare när han pratade om Göteborgskravallerna, ett politiskt fiasko. I helgen skulle det också ha varit det goa, glada Göteborg, när Fuzzfest II gick av stapeln. För er som inte är bekanta med Fuzzfest så är det ett arrangemang där den skandinaviska stonergräddan samlas för att bjuda på härlig musik. Dessvärre ett publikmässigt fiasko.

TEXT: PER BJERKE

Fredag 29 augusti

Allt verkade väldigt lovande, starka band från såväl våra grannländer som vårt eget avlånga land, och arrangörer med rutin i ryggen. Här kan inget slå fel, sade jag högt för mig själv när jag klev ner och in på Musikens Hus nedervåning. Inget kan slå fel, slå fel... fel, hörde jag ekot ropa tillbaka. Hakan hamnade på det nypolerade golvet. Jag var i princip ensam där när musiken skulle börja dundra, med **Pilotos** som första bandet ut. Detta på grund av att **Deadbeat Moses** av personliga skäl ställde in i sista stund och arrangörerna givetvis inte kunde få någon ersättare med så kort varsel.

Stockholmsrockarna **Pilotos (§ § §)** sköt lite extra på uppträdandet för att åtminstone spela för en handfull, men tiden rann snart iväg och de fick äntra scenen till spridda applåder och ett dussin åskådare. Under det halvtimmeslånga framförandet fick vi höra min nya favorit "Who Do You Love?", och äldre låtar som "Crossfire".

Sedan var det dags för bandet jag hade störst förhoppningar på, och rykterna talade om att bandet skulle vara minst lika bra live som på skiva, vilket är dubbelt så bra som de flesta band. Snart visade det sig att ryktena stämde, när **Boogieman (§ § § §)** tog scenen i sitt våld. Under en aktiv halvtimme fick vi se Hellvis, bland annat på bästa hardcoremaner lämna scenen för att ta till ton nere bland publiken. Kioskvältaren "Red Sleeve", fick avsluta kvällen för **Boogieman** och efter detta försvann största delarna av publiken tillbaka till baren, men väntan på nästa akt förgylldes av generösa **Pilotos** som tog tillfället i akt att sprida sitt nysläppta album bland publiken.

För nästa framträdande stod, för mig tidigare helt okända **Mothercake (§ §)**. Ett fyramannaband med bluesrock som honnörsord. Näst sista bandet för dagen, men sista bandet för mig, kom hela vägen från Danmark och spelar pskykadelisk rock med rötter i band gamla band som **The Jimi Hendrix Experience**, och nya band som **Monster Magnet**. Faktum är att om jag inte hade vetat bättre så skulle jag kunnat ha trott att den andra låten i setet, "Mana", från LP:n med samma namn skulle ha kunnat ha funnits med på "Spine Of God".

Gas Giant (§ § §), som bandet kallar sig är en udda kvartett med ett udda mickstativ, vad det nu var för någonting. Något som jag vet vad det var, var ett par bongotrummor, som gav de instrumentala sessionerna en skön vibe. Efter detta fick jag tyvärr lämna byggnaden, för att slippa gå så många kilometer, och missade därmed **Terra Firma**.

Lördag 30 augusti

Natten gången och dags för ännu en dag i rockens tecken. Något sen anländer jag efter en hamburgarmiddag och det visar sig att den som väntar på något gott, väntar oftast väldigt länge. Troligtvis av samma skäl som föregående dag, då besökarantalet inte verkar har stigit nämnvärt.

Tick tack, tick tack, sa klockan, men så småningom klev dagens första lirare, **The Goddamned (§ §)** in. Publiken kom inte till scenen, så scenen fick väl komma till publiken tänkte nog vokalisten Teo Dahnberg och vandrade runt från åskådare till åskådare. Man brukar ju säga att det som skiljer agnarna från vetet när det gäller bra liveband är att kunna ge allt vare sig publiken består av två personer eller tvåtusen personer och om man utgår från detta kriterium så är **The Goddamned** ett utomordentligt liveband.

Nästa band att bjuda på sig själv var, efter en snabb omriggning, bandet med årets tuffaste namn: **Acid Ape (§ § §)**. Någon sa att de förstod varför P3 Rock spelade denna tremannaorkester så ofta som de gör, jag håller med. Fyrtio minuter, utan en paus längre än du hinner säga mor ror baklänges, av skön tung rock. Men allt gick undan i den takt att man misstänkte att bandet bara ville därifrån, men det kan ju ha varit ett missförstånd. Några som inte ville att de skulle åka därifrån var dock publiken, som förhoppningsvis får se mer av dessa en annan gång.

Bandet som följde upp dessa var ersättarna för **Mammoth Volume**, som inte heller kunde spela idag, och bandet lyder som följer: **Zen.** Ni som inte är bekanta med dem får beklaga er, för det är inte jag heller, och har inte blivit mycket klokare efter konserten som jag i skrivande stund inte minns överdrivet mycket av. Tyvärr.

En annan ersättare är **Greenleaf (§ § §)**, som jag såg med blandad förtjusning och besvikelse. Besvikelse för att de ersatt **The Mushroom River Band.** Förtjusning för att det var en riktigt skön show, dagens mest röjande trumslagare rev av ett rejält solo, och Peder från **Lowrider** gästade med en hyllning till **November** i form av låten "Kulingvarning", vilket även blev kvällens enda låt på svenska. Samma Peder sjöng även en duett med Fredrik på "Sold My Lady". Det var dunder och brak från första till sista sekund och **Greenleaf** lyckades charma publiken väl. **Rickshaw (§ § §)** följde upp och fick inledningslåten och höjdpunkten "Life In Hypercolor" att låta precis som det ska låta.

För er som inte vet vilka **Blind Dog (§ § § §)** är, så kan jag med glädje berätta att det är ett av de bättre livebanden som sett dagens ljus. Någorlunda aktuella med skivan "Captain Dog Rides Again", stod de som näst sista band på scen och genomförde trots återkommande ljudproblem en av de bästa konserter som Musikens Hus fått höra. Det var bara helt enkelt otroligt skönt och lät, precis så som stonerrock ska låta. Jag kan inte sätta fingret på det, vad var det som de gjorde rätt egentligen? Nej, jag vet inte vad det var, men det var något som gick väldigt rätt.

Nu fick jag lämna och missade dvd-inspelningen som **The Awesome Machine** stod för. Frågan som hänger i luften är: Blir det en Fuzzfest III? Jag hoppas kunna återkomma med ett svar inom en överskådlig framtid. Vi som vill det får ge extra stöd till scenen.

DIMENSION ZERO

Helvetet är som en form av sinnestillstånd förklarar Dimension Zeros sångare Jocke Göthberg när Slavestates reporter träffar honom för en ingående pratstund med anledning av bandets andra fullängdare "This Is Hell".

TEXT: MIKAEL MJÖRNBERG - BILD: REGAIN

De senaste åren har Dimension Zero förvandlats från ett sidoprojekt till ett riktigt band. Ett band som nu är aktuellt med sitt andra fullängdsalbum "This Is Hell" och som har tydliga intentioner att ta det hela ett steg längre med livespelningar och allt vad det innebär.

– Man kan väl säga att det här embryot föddes 1995, det var Glenn (Ljungström, ex-**In Flames**, ex-**Dimension Zero**) och Jesper (Strömblad, **In Flames**, bas) som ville göra någonting vid sidan av, då var det verkligen ett sidoprojekt. De ville leka av sig lite, så det var ju inte så himla stenhård satsning. Det var väl därför det var ganska lugnt fram till 2000 ungefär, då började Jeppe skruva lite på sig och tyckte att det var dags att göra den första **Dimension Zero**-plattan. Då började vi väl fundera på det och skriva låtar till den. Sedan fick vi helt enkelt jävligt blodad tand efter första skivan och åkte till Japan och fick se att det faktiskt fanns folk som tyckte det vi gjorde var bra, förklarar sångaren Jocke Göthberg och brister ut i ett självironiskt skratt.

– Vi blev inspirerade som fan och direkt när vi kom hem från Japan-grejen började vi skriva nya låtar. Sedan har vi väl växt till ett riktigt band också, nu är det inget sidoprojekt längre. Det skulle vara ett jävligt konstigt sidoprojekt i så fall.

Jocke sitter behagligt tillbakalutad i den nyinvesterade soffan i min 25 kvadratmeter stora etagelägenhet belägen i Norrköping. En stad som även tjänstgör som hem för den vältalige vokalisten, något som gör situationen lite bökig då övriga bandmedlemmar är bosatta i metalstaden Göteborg.

– De andra i själva rytmsektionen repar ju ibland, men hela bandet repar bara inför saker. Inför plattan och inför spelningar och så. Det är en märklig uppbyggnad på bandet kan man väl säga, men det funkar.

Är det inte jobbigt att ni inte kan spontanrepa när ni bor på skilda platser och bandmedlemmar ofta är upptagna av andra åtaganden?

– Nej absolut inte, vi vet ju läget hur det är från början. Som att Jesper är med i **In Flames** till exempel. **In Flames** går ju först så är det bara, det har vi inte haft minsta tanke på att ändra utan vi vet vad vi har gett oss in på från början. **Dimension Zero** blir ju alltid lidande på något vis, fast det blir ju ändå inte lidande eftersom vi vet om det. Så det är ju inte direkt på det viset att vi blir skitförbannade för att Jesper måste åka iväg på en **In Flames**-turné, utan det är så det är helt enkelt.

Mer som ett bandalbum

Intervjun föranleds självklart av bandets nya album "This Is Hell" som släppts ut på marknaden bara några ynkliga dagar innan jag strålar samman med Jocke för att få veta mer om tillkomsten av detta tvåtaktsmonster. Ett album som både går fortare och är något argare än albumdebuten "Silent Night Fever" (2002).

– Det blev ungefär som vi hade tänkt oss. Vi hade väl någon slags vision om att vi ville att det skulle låta lite mer kaotiskt, att det skulle vara lite mer rum så att det blev lite mer energi i låtarna. Det skulle överlag vara snabbare också, vi var inte nöjda med tempot på förra skivan, det blev alldeles för slött liksom. Vi märkte när vi började spela de låtarna live att det var helt fel, det var inget naturligt tempo att spela dem i. Det tempo som det är på nya skivan, det tempot är det på "Silent Night Fever"-låtarna när vi spelar live. Det är det som är den naturliga hastigheten, förklarar sångaren och rättar till kudden bakom sin rygg något.

Föregångaren spelades in i Phlat Planet med In Flames-vokalisten Anders Fridén bakom mixerbordet och det var samma upplägg som gällde den här gången. Jocke förklarar vad som fick bandet att ännu en gång styra kosan till Fridéns studio.

– Det var väl mycket för att det var praktiskt och sedan var det väl lite för att vi ville se om han kunde göra något helt annat. Om man jämför med produktionen på förra skivan är ju den ganska ren och statisk tycker jag. Vi ville kolla om han kunde göra någonting som var lite större och inte så nedkomprimerat. Lite större och med lite mer känsla i det hela samt mer energi. Han hade väl en bra idé från början och jag tycker att han lyckades ganska bra. Men nästa skiva ska vi spela in någon helt annanstans, det räcker med två skivor på samma ställe. Det är ändå två skivor som jag personligen tycker låter ganska annorlunda jämfört med varandra. Den nya känns betydligt kallare på något sätt.

– Vi var två veckor i studion allt som allt med mix och hela skiten. Det brukar gå snabbt, jag vet inte varför, vi stressar aldrig eller så där, utan vi kör i vårt naturliga tempo. Vi har väl tillräckligt med koll på vad det är vi vill göra innan vi går in och har väl en ganska tydlig bild av hur vi vill att det ska vara.

Jag antar att du tycker att "This Is Hell" är er bästa skiva?

– Det är ju den hederliga gamla klyschan, men självklart tycker jag det, den känns ju fräschast i minne också. Men som jag sa, personligen tycker jag att de skiljer sig väldigt mycket åt, speciellt låtmässigt. På förra plattan var det bara Jesper och Glenn som skrev låtarna och det var de som arrangerade allting. Den här gången är det Daniel (Antonsson, gitarr) som har skrivit nästan 70 procent av låtarna, så han har varit en väldigt drivande motor i det nya materialet och sedan har vi arrangerat allting ihop. Det här känns mer som ett bandalbum.

Mer köttande

Som tidigare nämnt är "This Is Hell" begåvad med en kargare och mer ondsint ljudbild än "Silent Night Fever", men det är betydligt mer än så som skiljer de två plattorna åt. Där debuten puttrade på i ett ganska trivsamt tempo med några få utsvävningar åt snabbare terränger är "This Is Hell" snarare en furiös tvåtaktsorgie. Materialet går betydligt snabbare och ilskan känns betydligt mer påtaglig än på det ganska polerade förstlingsverket, som för den sakens skull inte var en dålig skiva. Melodierna får den här gången stå tillbaka för ett mer köttigt anslag där det är mangel som har huvudprioritet. Även om det är ett trevligt grepp ur Dimension Zero-synpunkt är det också detta som är skivans svaghet. De melodikrokar som finns kvar fungerar som andningspauser i det kompakta tvåtaktsrenset. Enligt Jocke har det dock aldrig funnits någon tanke på att plocka bort de melodiska bitarna helt och hållet.

– Det är sant som du säger, vi har absolut börjat kötta mer, men de melodiska bitarna tillhör ju ändå vårt sätt att spela och vårt sätt att göra låtar. Det kommer alltid att finnas med melodiska bitar, det är bara det att det är mindre nu. Det vi har baserat musiken på är ju thrash, dödsmetall och sedan lite melodier, det är ju den grunden vi har så att säga.

Tredjespåret "Immaculate" känns som en mer hitbetonad låt, lite mer lättillgänglig, är den tänkt som en sådan eller blev det bara på det viset?

– Själva refrängen är ju rent musikaliskt halvmelodisk från början och sedan är ju fraseringen på sången något som jag i alla fall tycker fastnar ganska lätt. Det blir så ibland bara, det är inte så mycket att orda om.

Till detta spår har det även spelats in en musikvideo. Det var dock varken bandet eller skivbolaget som valde ut spåret som brukligt är. Istället var det videoregissören som fick det nobla uppdraget att plocka ut melodin.

– Vi visste väl vilka låtar vi absolut inte ville göra video på, det var två stycken eller något sådant där. Sedan sa vi till honom att du får välja bland de andra vilken du känner starkast för, om du får några bilder i huvudet av någon av låtarna och då valde han den. Han såg väl delvis videon som han kunde göra.

Ångesttexter för hela slanten

När det kommer till textbiten är det Jocke som är enväldig härskare i Dimension Zero. Han skriver allting och den här gången är det också han som kommit upp med albumtiteln.

– Jag fick den ifrån något tv-program. Jag vet inte vad det var men det var, en jätteskum kameraåkning genom en skog och så körde de upp kameran mot någon dörr. Det stod This Is Hell med blod på dörren. Jag reagerade att det var en bra titel och det här måste jag komma ihåg, sedan passade den väldigt bra till den här skivan, till texterna och så vidare. This Is Hell betyder väl att helvetet för mig är ett sinnestillstånd. Ett mörkt sinnestillstånd kan man säga.

Ungefär som en depression?

– Ja, det är väl de perioder i livet när man mår skitdåligt, när det inte är något bra över huvud taget. Det är väl det jag menar med helvetet, för det här med himmel och helvete får man väl på något sätt tolka, att det är något slags gott och ont som metaforer. Det är ju ingen som har varit i helvetet och kommit tillbaka, som kan beskriva "så där ser det ut", förklarar vokalisten med lätt tillgjord röst och skiner upp i ett brett leende.

Då tolkar jag det som att texterna har någon form av budskap och inte bara är fräcka grejer?

– Något budskap vet jag inte om det finns, det är ju mera att det är ångesttexter. De är ju framkallade av ångest, de gångerna man har haft riktiga sådana där ångestattacker, alla har ju det någongång. Det är då jag skriver texter, det är enda gången jag kan skriva texter, för att få ut det ur kroppen. Så det är bara baserat på ångest, det är väl säkert beskrivningar av tankar och sådant som flyger igenom huvudet i det tillståndet. Att det inte är metaltexter är jag helt medveten om, det är ju inte kött och blod, splatter och goreaktigt.

När du säger att du skriver när du är deprimerad, händer det ofta att du är det eller är det så att du skriver en hel skiva på kort tid?

– Det är så att jag skriver otroligt mycket av inspirationen från de känslorna, den här skivan är skriven under en väldigt kort period. Sedan är det ju många texter som har kommit fram som är ren skit, när man läst dem en dag efteråt har man bara tänkt "usch".

Är det lättare att få känsla i sånginsatsen när du kan relatera så starkt till texterna?

– Ja absolut, man kommer ju på något vis tillbaka till den känsla man hade när man skrev dem.

Om man tänker på uppbyggnaden av texterna så är de ju inte särskilt metalaktiga. Dina texter är mer strukturerade än en generell metaltext.

– Det är mitt sätt att skriva texter. Det blir liksom några slags vers, brygga och refräng stapla på varandra, och så försöker jag få till någon slags rytmik i orden. Det är så att när jag har skrivit någonting så läser jag igenom det direkt och märker jag att det här är ju bara skit så slänger jag det. Det är ändå så att jag går in i efterhand och ändrar utan jag vill försöka fånga stunden, som jag kände precis när jag skrev det.

Linslusen Jocke?

Precis som på "Silent Night Fever" är det Jocke Göthberg i egen hög person som poserar på skivomslaget signerat Niklas Sundin. Den här gången sitter han fjättrad till händer och fötter med munkavle och ögonbindel jämte ett gammaldags urverk och med orden This Is Hell skrivna med något som får antas vara blod på väggen i bakgrunden. Bilden fullkomligen skriker av ångest och det kan inte sägas annat än att omslagsmakare Sundin ännu en gång slagit huvudet rätt på spiken.

– Han är svinbra, man behöver bara förklara för honom en gång och sedan visar han det som han har gjort. Man känner alltid att det är precis det man vill ha, myser Jocke.

Att det är han själv som pryder omslaget även den här gången tycker han inte är speciellt underligt och han vill inte påstå att han är något av en linslus som jag lite lätt försöker antyda.

– Det har väl blivit så bara. Det är ju jag på den förra också och jag tycker väl att det passar ganska bra eftersom texterna kommer från mig. De är baserade på mig så då kan man ju lika gärna sätta mig i den situationen. Jag tyckte väl att eftersom det var så på förra skivan passade det bra att fortsätta på det spåret.

Ni som trodde att omslaget bara är ett fränt bildkollage gjort för att locka köpare är helt ute och cyklar. I linje med texterna och valet att sätta sig själv på framsidan har Jocke en tanke även med själva utformningen.

– Det är precis som på förra skivan, eftersom det är jag som skriver alla texter och eftersom det är jag som vet vad det handlar om tycker jag att det är väldigt viktigt att ha ett omslag som talar om ungefär innehållet på skivan. Kanske inte rent musikaliskt, men i alla fall textmässigt. Det ska hänga ihop med texterna och bägge omslagen som han har gjort har jag kommit upp med idén till. Jag har sagt vad det är jag vill förmedla och sedan har jag skissat väldigt vagt. Han har fått några dagar på sig och sedan har han kommit fram med det närmsta till en färdig produkt, han har prickat rätt två gånger.

Bye-bye Glenn

Glenn Ljungström som en gång i tiden var med och startade upp det numera världskända bandet In Flames som han sedermera lämnade, var som skrivits tidigare i artikeln även en av grundarna till Dimension Zero. I augusti i år var det dock dags att säga tack och adjö även till det här projektet för herr Ljungström. På skivbolaget Regains hemsida står det lite vagt beskrivet att Glenn inte tyckte att bandet var värt någon uppoffring. Visserligen sant, men betydligt mer förskönande än hur Jocke beskriver situationen. Hans missnöje över Ljungströms agerande märks tydligt i hans röst och kroppsspråk när han förklarar förloppet ur sin egen synvinkel.

– Vi kickade honom! Vi blev väl ganska trötta på hans gnäll kan man säga. Han blev så jävla konstig i slutet när han var med. Inför varje spelning till exempel så sa han att "det här blir mitt sista gig" och vi sa att "varför då?" Vi vet ju att du har askul när du vill gör det", men han sa att det skulle bli hans sista gig i alla fall. Han sade det hela tiden, det skapade ångest och en jävla dålig stämning. Ju fler gånger han sade det där, desto mer förbannade blev vi. Det verkade som om han inte var villig att offra någonting. Jag menar alla band får göra små personliga uppoffringar, ibland väldigt stora kanske, men nu handlade det om väldigt små grejer och han var ju inte villig att göra någonting. Dessutom sa han att han började tröttna. Han sa att spela live är så jävla tråkigt, att han hellre ville sitta hemma och göra musik. Javisst, han kan sitta hemma och göra musik, men inte i det här bandet, i det här bandet ska vi i alla fall försöka att spela live. Vi är ju ett band och då kan man inte ha en snubbe som bara sitter och gör musik, utan man måste vara med i hela processen, så att säga. Så det fick vara nog med hans jäkla gnäll.

Hur tog han det? Han kanske till och med tyckte det var en lättnad att få kliva av?

– Jag vet faktiskt inte hur han har tagit det, jag har inte pratat med honom för jag har bara varit förbannad sedan dess och är det fortfarande. Men jag vet inte riktigt. Han kanske tyckte att det var en lättnad, men sedan sitter han hemma och ångrar sig ibland i femminutersperioder. Jag bryr mig inte om det, suckar Jocke.

I skrivande stund har bandet ännu inte spelat ute utan Glenn Ljungström och testandet av nya gitarrister är i fullgång. Jocke förklarar att de ännu inte bestämt sig för ifall de ska ta in förstärkning på gitarrfronten eller köra vidare med bara en sexsträngad yxa. En sak är dock säker och det är att jakten går efter en professionell gitarrist, ifall någon skall få chansen att ta klivet in i Dimension Zero måste denne vara rutinerad. Vokalisten tycker allt blir så mycket enklare om den potentiella nykomlingen varit ute och gigat förut och inte är en komplett gröngöling i sammanhanget. Allra helst skall det vara någon som bandmedlemmarna känner från början, allt för att personen ifråga ska smälta in i gruppen så smidigt som möjligt. En sak är dock säker, på kompositionsbiten är det Jesper och Daniel som kommer ha befälet oavsett om det blir en nykomling eller inte.

– Om vi tar in en gitarrist så blir det till att börja med en sessionkille som kommer att vara med när vi ska göra spelningar och turné och så där. Sedan får vi väl se ifall

mer av en spricka mellan **In Flames** och **Dimension Zero**. Så att han gör något helt annat.

Hur mycket skriver han till Dimension Zero egentligen?

– Till förra skivan skrev han mer än femtio procent, men till nya plattan har han bara skrivit en låt, "Into And Out Of Subsistence". Det hörs ganska tydligt att det är Jesper Strömblad-produktion, fnissar den pratglade sångaren och ler med hela ansiktet.

– Han hade inte så väldigt mycket tid, **In Flames** har ju varit helt tokiga med turnébiten den senaste tiden, så det fick bli på det viset. Men till nästa skiva så blir det ju ett intressant samarbete mellan Daniel och Jeppe, de har ju inte skrivit tillsammans förut.

Just det faktum att Jesper flitigt figurerar i In Flames och att Glenn Ljungström för all del också gjorde det en gång i tiden gör att jämförelserna de två banden emellan ständigt haglar. Vi ska visserligen inte sticka under stol med att Dimension Zeros dödsthrash har flertalet likheter med hur In Flames lät under sina tidiga år, men jämförelserna går stundtals till fåniga överdrifter. Hur ser då Jocke på de ständiga beskrivningarna av bandets sound som ett argare In Flames?

– Det är ju så att folk som skriver om musik ständigt måste jämföra med någonting. Det verkar vara deras största drömmar att komma på nya genrer, det verkar vara väldigt populärt att försöka komma på något riktigt smart. Ibland brukar jag bli så jävla trött på när folk säger "ja men okej kan man beskriva er som ett argare **In Flames**, melodiskt så där", då brukar jag bara säga att vi spelar metal punkt slut. Men det är ju ofrånkomligt att **In Flames**-jämförelsen är där, det är ju hur naturligt som helst, den kommer vi aldrig att slippa ifrån. Jag menar vi har Jesper i bandet och vi hade Glenn och det var de som skrev allt det tidiga **In Flames**-materialet tillsammans, så det är inte så jävla konstigt.

När Dimension Zero ska promotas nämns inte bara Jespers engagemang i det stadigt växande melodidödsbandet det precis talats om, Jockes tid i blackmetalplutonen Marduk brukar också basuneras ut från annonserna. Önskar ni inte att ni kunde sälja på ert eget namn och slapp jämförelserna?

– Gärna det, men det funkar ju inte så, skrockar sångaren.

– Jag menar hur skulle det se ut om Regain Records inte skulle utnyttja det faktumet, då vore de ju dåliga affärsmän. Men fick jag välja skulle det inte finnas några sådana där små klisterlappar på skivorna.

Liverutin sökes

Trots att Dimension Zero funnits ett bra tag har spelningar lyst med sin frånvaro. Bandet har trots allt bara gjort sju ynka spelningar sedan 1996 så det tycks vara på tiden för dem att ta sig ut på vägarna och visa vart skåpet ska stå. Jocke menar att bandet onekligen är suget på att ge sig ut och lira, men att det i slutändan brukar vara svårt att få ihop det hela. Nu börjar det dock hända grejer och förutom att några spelningar ska avverkas under avslutningen av 2003 planeras en Europaturné till januari 2004. Det som ser mest troligt ut är en trebandsturné där svenskarna skall få omkring en timmes speltid. Inga kontrakt är dock påritade vid tidpunkten för vårt samtal. Det som är viktigast för bandet är nu att skaffa sig liverutin.

– Vi känner att vi inte alls är nöjda med våra scenjag, vi har mycket att jobba på där, flinar Jocke självrannsakande.

Visuellt eller framförandemässigt?

– Visuellt framförallt, det ser oftast jävligt stelt och segt ut, vi har sett videoupptagningar och det ser inte särskilt skoj ut. Det är väl mest det att vi har velat fokusera på att det framförallt ska låta bra. Det är ju inga skitlätta låtar, framförallt gitarrmässigt är det ju hur mycket som helst att hålla reda på, det gäller verkligen att sätta fingret rätt. Jesper har det ju i blodet och han har enorm rutin, så de enda som har rört på sig är väl han och jag, det sett väldigt konstigt ut när Glenn och Daniel stått stelt och koncentrerat sig på att spela. Så det har väl inte sett så värst roligt ut kanske.

Bandet har dock trots sina ynka sju livespelningar hunnit med att leka rockstjärnor i Asien. Ingen har väl vid det här laget missat den uttjatade historien om hur bandet begick sin livedebut i Tokyo inför hys-

han växer in i bandet eller inte, men jag tror nog ändå att på kompositörsbiten kommer det nog vara Daniel och Jeppe som har befälet. Det blir enklast så.

Ofrånkomlig In Flames-jämförelse

Sättningen kompletteras förutom redan nämnda herrar även av trumslagaren Hasse Nilsson som privat arbetar på Posten. Ett yrke som tycks vara vikt för ett otal hårdrockare runt om i vårt avlånga land. Övriga gossar i bandet ägnar sig åt ljudteknikerstudier (Jocke) och kulinariskaexperiment som kock (Daniel). Farbror Strömblad lever som bekant på de pengar som In Flames genererar. I det flammande Göteborgskollektivet är det gitarr som gäller för den hårfagre herren, i Dimension Zero ägnar han sig istället åt de fyra grövre strängarna vilket för vissa ter sig lite märkligt.

– Det är egentligen ganska logiskt varför han spelar bas. Han håller ju på med **In Flames** åttio procent av sin tid. Det är ju hans levebröd, men sedan brinner han ju även för det här bandet och då vill han göra något helt annat, både musikaliskt och utförandemässigt och då har han bestämt sig för att han vill köra bas så att det blir

teriska fans? Jocke skiner upp och ser uppenbart nöjd ut när jag frågar honom om kontrasten mellan att vara i princip vem som helst hemma i Norrköping och en firad idol på andra sidan jordklotet.

– Det är en jävla skillnad, det där är ju en jävligt konstig känsla över huvud taget. Som du sa, här hemma är man ingen alls, men när man kommer dit är man plötsligt rockstjärna. Det är verkligen det läget, speciellt när vi var i Japan och i Korea, det var helt sjukt. Folk sprang efter vår buss och skrek när vi åkte från spelstället, värsta **Backstreet Boys**-läget. Man tycker att det är askul, men när man kommer hem tar det säkert ett halvår att smälta det. Jag tycker det är skönt, det är kul att leka rockstjärna, för det är ju det man gör.

Strävar du efter att alltid ha det på det viset?

– Jag skulle inte ha någonting emot det, men det är ingenting vi strävar efter. Det jag strävar efter så småningom är att kunna leva på musiken på något vis. Antingen om man producerar eller gör musik eller bara är artist liksom, men att leva på musik på något vis det är det som är det viktiga. Men ska man tjäna pengar på musik ska man inte syssla med dödsmetall, det är ett mycket dåligt drag i så fall, förklarar vokalisten lättsamt.

Jocke the look-a-like

Som relativt nyinflyttad i Östergötlands småmysiga arbetarstad, med tre månader och en bruten fot på nacken, har jag inte så värst bra koll på stadens hårda musikscen som främst består av blackmetalplutoner och diverse punkcombos. Men Jocke som för dagen ekiperat sig i en svart Trivium-tröja upplyser mig gärna om diverse trevliga orkestrar på en hyfsat livlig scen. Han pushar lite extra för The Nifters som i dagarna är aktuella med en ny mini-cd producerad av honom själv. Andra orkestrar som kommer på tal är Marduk (att inte nämna dem i samband med Norrköpings hårdrocksscen vore väl snudd på skandal) och Sargatanas Reign innan Jocke förklarar sin beundran för ännu ett blackmetalkollektiv – Misericordia.

– Det är lite **Dark Funeral**-stuk så där. De är ju ruggigt jävla bra, framförallt när det gäller att lira. Jag tror aldrig jag har träffat ett band som har en sådan extrem jävla inriktning på det de gör. Alltså rent buissnessmässigt också, de har järnkoll på allt de gör, det är ett band att se upp till när det gäller sådant. Så de är jäkligt imponerande, de repar liksom fem dagar i veckan. Det var länge sedan man gjorde sådant, förklarar han och brister ut i ännu ett kort skratt.

Från blackmetal till corpse paint är steget inte särskilt långt, Jocke kladdade ju själv in sig i det under sin tid som trummis respektive sångare i Marduk. Vad är då inställningen till detta effektsökeriets fanbärare nuförtiden?

– Om man ser från min synvinkel när jag hade det i **Marduk**, det kändes ju helt självklart att ha det då och dessutom klev man ju in i en helt annan roll också. Det vart ju liksom någon form av teater, man får någon form av styrka av det eftersom det inte är jag som går upp på den där scenen utan det är någon annan. Jag menar det ska väl finnas någon slags tanke med det. Det kommer ju upp tusen band och alla har corpse paint så det är väl klart att det kan bli lite mycket. Det blir ju lite av ett varumärke också. Ser man ett band på bild som har corpse paint vet man ungefär hur de låter.

– Numera när jag går upp på scen är jag mig själv till skillnad från på den tiden. Jag tror det har lite med effektsökeri och ålder att göra, i alla fall i ett tidigt skede när man bestämmer sig för att man ska ha corpse paint. När vi började med det i **Marduk** var vi 17 år. Jag gjorde två turnéer med dem och man märkte att under andra turnén framåt spelning nummer 15 så blev det ganska jobbigt med det där, "okej på med det här igen, suck". Det finns väl flera band som har börjat med corpse paint från början och sedan har de släppt det. Sedan finns det ju andra band, **Immortal** finns ju inte längre, men jag skulle aldrig kunna tänka mig att se dem utan corpse paint, de är så jäkla starkt förknippade med corpse paint. Det är väl samma sak med **Marduk** när man ser dem live.

Avslutningsvis visar det sig att Jocke fått höra många antydningar om att han skulle vara look-a-like till en hel rad kända ansikten inom olika branscher. Mitt förslag att han på promotionbilderna inför "Silent Night Fever" skulle vara lik TV4s Tobbe Trollkarl kommer snabbt på skam när han muntert berättar om andra liknelser.

– Folk har sagt till mig att jag ser ut som Robert Smith i **The Cure** och sångaren i **Die Krupps**, jag vet inte ens vad han heter. Senast var det någon tysk journalist som tyckte att jag var jättelik Jonas Renkse i **Katatonia** och han hade även dragit parallellen att våra texter var ganska likartade. Jag känner ju till Jonas Renkse och **Katatonia**, men jag kunde inte få någon bild av hur han ser ut. Det är roligt när det uppstår sådana situationer när folk tror att man är någon annan, det är liksom en kul grej vid sidan av.

Plötsligt lyser sångaren entusiastiskt upp och berättar en anekdot från bandets hittills enda besök i Asien.

– När vi var i Nagoya eller något sådant i Japan var jag och Daniel ute på stan och promenerade, då kom det fram två japaner med papper och penna och bad Daniel om autograf, han blev lite tillbakadragen. Han var ju ny, så det var inte en chans att det var någon som visste vem han var. Han hade solbrillor på sig och de var väldigt ivriga och pratade japanska och viftade med blocken. Jag stod vid sidan av och lyssnade och efter ett tag började jag höra vem de trodde att han var, de trodde att han var Jerry Cantrell från **Alice in Chains**, det var rätt kul. De sa liksom sign sign sign, Jerry Jerry och jag sa till Daniel att "de tror att du är Jerry Cantrell i **Alice in Chains**" och då tyckte han att det var helcool och skrev Jerry Cantrell på deras block.

Det var det där med att leka rockstjärna ja...

Ända sedan 1614, då Christian IV grundade Kristianstad har bygden längtat efter ett riktigt bra thrash- eller dödsmetallband. 389 år av väntan är äntligen över, sedan Verminous inlett sin musikaliska tvåtaktsmarsch mot helvetet. Debutplattan "Impious Sacrilege" är så pass spännande att Slavestate inte tvekade en sekund att rycka tag i bandet för ett snack om thrash, oldschool-döds och kultförklarade studios.

TEXT: LARSA CARLSSON - BILD: X-TREEM MUSIC

Att existera på undergroundnivå har sina för- och nackdelar. Du kan plöja ned din kreativitet utan att censureras i hopp om heta försäljningssiffror, men du har dessvärre svårt att få värdig uppmärksamhet. För Verminous del är det verkligen underjord av ädlaste sort, för sedan skivbolaget MNW lade ned distributionsverksamheten i somras har bandets stall X-treem Music ingen distributör i Sverige. Verminous verkar inte lida hårt av detta, i alla fall inte denna höstdag då bandets sångare och sexsträngsbändare Germaniac tog sig tid för landets tyngsta tidning.

Bandet står i initialskedets morgonljus, så jag ber den galne tysken, skåningen, dalmasen eller vad han nu kan tänkas vara att orda fritt om de första kapitlen i boken om Verminous.

– **Verminous** blasfemiska korståg startades för ungefär ett år sedan av mig, Agge (batteri) och Pelle (gitarr). Jag och Agge hade tidigare spelat tillsammans i ett annat band vid namn **Delve** som vi lade ner av olika skäl. Vi fann sedan Pelle som delade våra tankar och åsikter – **Verminous** var ett faktum. Vi spelade in en sjutummare i december 02, "Smell The Birth Of Death", där vi satte standarden för hur det skulle låta; rått, brutalt och händelserikt. I maj tillkom även Slimer på bas och kvartetten blev fulländad. Vi bor alla i Skåneland, i Kristianstadstrakten. Dagarna spenderar vi genom att repa, lyssna på musik, inkassera pengar samt offra livremmar och kylskåp till Satan.

Jag skulle vilja beskriva Verminous som thrash med starka drag till oldschool-döds. Hur beskriver ni ert sound själva?

– Skulle snarare säga tvärtom. Svensk oldschool-döds med thrash-inslag, och influenser från gamla gudar, som till exempel **Morbid Angel**, **Grotesque**, **Hellhammer**, **Kreator**, **Autopsy** och **Entombed**. **Verminous** är rått, snabbt och äckligt, sammanfattar Germaniac.

"Impious Sacrilege" har en ljudbild som för tankarna till äldre dagar, till skarven mellan åttio- och nittiotalet för att vara mer exakt. Vart någonstans och hur gick ni tillväga för att få till den för bandet klockrena produktionen?

– Vi begav oss till en närbelägen studio, JFK, i april i år, där vi isolerade oss i en vecka med panpizzor, kaffe och öl. Eftersom vi ville ha full kontroll över inspelningen och få det ljud som passar oss, valde vi att göra allt själva. Så det är jag som har stått för det där. Vi spelade in skivan digitalt men mixade analogt. Resultatet blev ett blasfemiskt vax à la 1989.

Räcker för Verminous

Som skribent blir man ofta utan texter till sina promoplattor. In i hjärnan har dock tuffa ord som Satan, blood och evil förmedlats ännu en gång med hjälp av Germaniacs väsande tunga. Låttitlarna ger omedelbart svar på tal, här finns stycken som "Spawn Of Satan´s Curse", "Of Evil Blood" och "Chanting Of Ghouls". Är det utstuderat typiska thrash/death-texter som enbart är gjorda för att passa in eller är det mer seriöst än så?

– Typiska vet jag inte. De behandlar hädelse, krig, underlägsenhet och undergång för de svaga. Vi anser att religion är till för de svaga, att underkasta sig något är att ge upp och då kan man lika gärna lämna över sin plats till någon värdigare. Och nej, vi är inte satanister.

Ni ligger på spanska undergroundetiketten X-treem music, som även har hand om Paganizer som vi tog hand om i nummer sex av denna tidning. Hur kom ni i kontakt med detta bolag och vad står det på det underskrivna pappret?

– Det var Dave Rotten (X-treem) som ringde upp mig efter att ha lyssnat på en inspelning som vi hade skickat till honom. Han var intresserad av att skriva kontrakt med oss, så efter lite förhandlingar med honom skrev vi på och spelade in plattan. Inte mycket mer att säga om det.

X-treem är inte speciellt stora i Sverige. Skivor av Verminous slag är inget som står parkerat dussinvis på Åhléns, utan det krävs att man greppar entusiastspaden och gräver en bit i jorden för att hitta skivor med Verminous, Paganizer, Disgorge och Madrid-bolagets övriga band. Vad jag vet så har X-treem ingen distribution i Sverige så frågan är – går skivan över huvud taget att få tag på?

– Egentligen var det MNW som skulle distribuera den i Sverige men de gick i konkurs eller något sådant, så det var något annat bolag som tog över det. Jag vet inte riktigt hur det ser ut på den fronten just nu. Men jag vet att den går att få tag på hos olika undergrounddistributörer och genom oss, det räcker för oss. De som verkligen vill ha den kan få tag i den, det är allt som betyder något.

Fred Estby kan

Snackar man oldschool-döds börjar man lätt glida in på hur det skall låta och vart det skall spelas in. I början nittiotalet var Sunlight-studion i vår huvudstad ett Mekka för tidens deathmetal-elit, framförallt den inhemska. För hur skulle Dismember, Grave, Entombed och Necrophobic låtit om inte denna kultförklarade inspelningsplats hade funnits? Om Verminous inte behövde tänka på budgeten för en stund, vilken studio skulle du allra helst vilja spela in nästa skiva i då?

– Svår fråga. Trummorna hade jag gärna velat spela in i Das Boot, Fred Estby kan det där med trumljud. Resten har inte så stor betydelse var man spelar in, man kan få till ett brutalt ljud lite varstans. Så mitt svar får väl bli Das Boot, eller i Sunlight 89-90, hehe.

"Impious Sacrilege" har funnits tillgänglig för allmänheten sedan i somras, i alla fall om den information jag besitter är korrekt. Hur har responsen varit från folk och media än så länge?

– Riktigt bra faktiskt. Har blivit recenserade av ganska många zines och det har i stort sett bara varit positivt. Vi har även spelats på radio lite här och var i världen, och ska medverka i lite olika tidningar framöver. Jävligt kul att veta att det finns folk som uppskattar riktig dödsmetall.

Förutom den aktuella skivan händer det inte speciellt mycket runt Verminous för tillfället. Vid intervjutillfället (oktober) var en spelning tillsammans med Grave och Soulreaper i Hässleholm inplanerad. Annars är framförhållningen god, bandet har redan knåpat ihop tre nya låtar, som enligt Germaniac kanske kommer med på nästa platta. Som slutkläm på intervjun ber jag denne man sätta ihop en drömgrupp med fem medlemmar i bästa Fame Factory-anda.

– Lätt. Jeff Becerra, Larry LaLonde, Mike Sus, Mike Torrao och Diego Maradona.

För att sätta er läsare på prov avslöjas bara att en av dessa fem är en argentinsk fotbollspelare som gjorde ett kalasmål i fotbolls-VM 1986, medan de andra fyra spelade på Possesseds klassiker "Seven Churches" från året innan.

ADAM WEST §§§
Club Slacker, Göteborg 13 september 2003
Det är den 13 september och det är dagen efter att country-legenden Johnny Cash lämnat oss. Dagen till ära bär gitarristen i amerikanska **Adam West**, Dan-O Deckelman, en Johnny Cash-tröja, och sångaren Jake Starr talar varmt om "the man in black" ifrån scenen. Club Slackers lokaler är ganska välfyllda, de flesta befinner sig på terrassen och dricker öl, men när bandet drar igång så blir det genast trångt framför scenen. **Adam West** spelar en hårdrocksinfluerad rock-'n'roll och musiken går helt klart hem hos åtminstone delar av publiken, för jag står långt fram och ser inte vad som händer bakom mig. Jake Starr är en bra frontman med mycket attityd, iklädd sin stjärnprydda skjorta och sina stora polisonger bjuder han och de övriga medlemmarna på en dryg halvtimmes underhållning med mestadels eget material. Man har även smugit in en cover, i form av "Have Love Will Travel". Alla i bandet är med och bidrar till att spelningen blir lyckad och alla röjer ganska friskt på scenen. Det känns kanske lite konstigt att se ett band ifrån USA som har släppt ett antal fullängdare och ungefär tjugo 7" singlar på Henriksbergs pyttelilla scen. Men det bidrar till att det blir en bra spelning, då man får en viss kontakt med bandet som spelar precis framför en. Problemet är bara att publiken vid ett flertal tillfällen välter mickstativ, högtalare och andra grejer framför scenen, men det kanske är sånt man får räkna med. Bandet har förresten tagit sitt namn efter skådespelaren som spelade Batman i tv-serien från 60-talet, han hette just Adam West.

Dick Lundin

MÖRK GRYNING §§
THAGIRION §§
Belsepub, Göteborg 19 september 2003
A och O för ett lyckat liveband är en bra frontman. För **Thagirions** del ligger det pyrt till, då den dreadsprydde, långe ynglingen Heretic både kraxar dåligt och saknar lämplig karaktär. De två fotograferna som åmar sig längs scenkanten ägnar istället sin tid åt inlånet på bas, Kristian Forsell, mest känd för att ha rekordet hemma hos mig i förtäring av Millenium 7.3:or samt även en och annan rad i tidskriften du håller i. **Thagirion** gick tidigare under benämningen **Cult Of December** och ståtar med corpsepaint samt resten av attributen som hjälpte svartmetallen att skilja sig från dödsmetallen. Trummisen Svartsorgs snabba trumspel gör bandet gott, medan den miserabla sånginsatsen, samt de **Iron Maiden**-flörtande gitarrslingorna skulle göra sig bäst i annan miljö. Soptippen förmodligen. **Mörk Gryning** var i samband med debuten "Tusen År Har Gått" hackkycklingar riket runt, framförallt frodades agg från **Dark Funeral**-lägret. Nu har åtta (eller ettusenåtta) år förflutit och **Mörk Gryning** har gått från att vara ett renodlat blackmetalband till **Opeth/Thyrfing**-flörtande prog-death/black. Redan efter tio sekunder inser man att TV3-stjärnorna har gjort allt för att bryta med det gamla. Även **Mörk Gryning** begagnar sessionmusiker, till vänster i kvällens sextett finner vi en gitarristen Henrik Hedberg med en Gibson SG tätt under hakan. Carl Bildt-frisyren och hållningen påminner om en nörd direkt hämtad från senaste hacker-sammankomsten. Sångaren Kimera ser lite vilsen ut utan instrument, han borde likt Heretic i Thagirion studera koreografi. Efter ett par låtar kändes rubbet bara meningslöst och statiskt. Svartmetall må vara kungligt på skiva, men live fungerar det sällan.

Larsa Carlsson

NASHVILLE PUSSY §§§§
BOOGIEMAN §§§
Sticky Fingers, Göteborg 19 september 2003
Under höstens överflöd av spelningar, hörde kvällens spelning till dem jag sett fram emot mest. **Nashville Pussy** är ett band jag lyssnat mycket på under det gångna året och nu fick man alltså chansen att få se dem live. Men först skulle förbandet spela, och ikväll var det Göteborgsbandet **Boogieman** som öppnade. De har nyligen släppt sin första fullängdare och det märktes att de var rejält sugna på att spela. Jag höll mig på lagom avstånd och smuttade på min öl medan jag tittade på spelningen och sparade på krafterna inför vad som komma skulle. De genomförde en bra spelning och lyckades med att hålla mitt intresse uppe genom hela spelningen, vilket inte är så vanligt när det gäller förband. När det så var dags för Nashvilles framstjärtar, som förresten inte alls kommer ifrån Nashville, att äntra scenen var mitt humör på topp. Bandet drog omgående igång spelningen med sin rövsparkande rock'n'roll, och det börjar genast rycka i kroppen. **Nashville Pussys** musik handlar mycket om sex, droger och rock'n'roll och man kan kanske tycka att det blir lite väl klyschigt och fånigt, men det gör inte jag. **Nashville Pussy** genomförde vad som kan vara en av de bästa spelningarna jag sett i år, och då har jag ändå sett ett antal spelningar, däribland **Turbonegro**, **Danko Jones** och **Cannibal Corpse**. Vi i publiken fick höra låtar från bandets alla tre fullängdare och som avslutning drog de ett gäng covers med några av deras egna favoriter, bland annat **Turbonegros** "Age Of Pamparius" och **AC/DCs** gamla dänga, "Shot Down In Flames". Den kvinnliga gitarristen med de blonda lockarna, Reyter Suys blev alldeles tokig under sista låten och slet av sig kläderna, och sprang omkring på scen endast iförd ett par trosor och en bysthållare. En trevlig avslutning på en mycket trevlig kväll.

Dick Lundin

NEVERMORE §§§§
ARCH ENEMY §§§
Musikens Hus, Göteborg 19 september 2003
Med ett purfärskt alster, "Anthems Of Rebellion", som blivit bolaget Century Medias hittills snabbaste säljande album i USA har Halmstadgänget placerat sig bland toppen av Sveriges metalliga, vilket är en eloge i sig. Ikväll håller bandet dess värre ett vacklande intresse och tycks inte nå några större toppar utan håller ett jämnt som utstuderat tempo. Publiken sväljer emellertid **Arch Enemys** låtkavalkad med ett ~~frenetiskt~~ "fistbangande" vid scenkanten. Mestadelen av materialet är hämtat ifrån "Anthems Of Rebellion" och "Wages Of Sin" vilka båda är skapade efter att Angela Gossow tog steget in i bandet, vilket faller sig ganska naturligt. Givetvis avverkades ett par av deras äldre verk också, såsom "Diva Satanica" som uppskattades av besökarna. Det må hända att Amott och kompani träffade något snett denna fullproppade afton på Musikens Hus men trots allt så förnimms det träffsäkrare än sist det begav sig i denna byggnad.

Äntligen får man nog utbrista, för det var ett tag sedan **Nevermore** besökte Göteborg. Så fort Warrel Dane (Sång), Jeff Loomis (Gitarr), Jim Sheppard (Bas), Van Williams (Trummor) och inhoppade Steve Smyth (**Testament/Dragonlord**) på andra gitarr äntrar scenen känns **Arch Enemy** som sopade under mattan. **Nevermore** excellerar från första sekund och tar oss därefter på en resa som varar i cirka en och en halv timme utav förstklassigt musicerande. Seattle-kvintetten leverear varje låt med sådan precision att man tappar andan redan under öppningsspåren "Enemies Of Reality" och "Never Purify". I tredje låten "Sea of Possibilities" ljuder allt klockrent och Warrel's röst likaså (även om han verkar ganska förfriskad av alkoholhaltiga drycker och smått rubbad av "jetlag"). Warrel är dessutom en lysande frontman vilken man följer med blicken vare sig han sjunger eller inte, han har en stark närvaro som slår ut de flesta med sitt förande på scenen. Att Jeff Loomis är en otroligt begåvad gitarrist och det utöver det vanliga går inte att förneka, men att han dessutom bemästrar att lägga en stämsång som ljuder helt perfekt under Warrel's ångestfyllda tongångar är nästan bara för mycket. Även om senaste vaxet "Enemies Of Reality" ter sig något som en besvikelse i mina hörselgångar i jämförelse med tidigare verk låter faktiskt de nya spåren mycket bättre live. Ljudet tenderar däremot till att överskrida vad som är tillåtet i ljudnivå och blir nästintill olidligt under **Nevermores** sista bitar i setet, även om man försett sig med hörselproppar under kvällens gång. Till synes ett nästintill perfekt framträdande är jag smått besviken över att de inte levererade mer material ifrån mästerverket "Dead Heart In A Dead World" (2000) som är ett mäkta kapitel i **Nevermores** katalog. Men å andra sidan har de en sådan guldgruva att gräva i att de hade kunnat spela i minst två timmar till.

Robert Hakemo

SLUGATHOR §§
KAAMOS §§§
Klubb Schnauzer, Göteborg 26 september 2003
Att komma in i en klubblokal, där väggarna kastar tillbaka ett iskallt ljud av tomhet är utan tvekan sämsta tänkbara start. När jag äntrade Cronan hade endast trettio betalande gäster slutit upp, men en viss påökning skedde innan Stockholmarna i **Kaamos** klev upp på scen. Killarna är som alltid ett sevärt liveband, även för de som inte hört bandet innan. Lyckligtvis är jag en stolt ägare av bandets hittills enda fullängdsutgåva, som är ett ypperligt bevis på att den gamla skolans dödsmetall fortfarande lever. **Kaamos** var strået vassare på fjolårets Gbg Deathfest, men då var omständigheterna annorlunda. Kvartetten är i alla fall värd mycket mer än några dussin åskådare, det tyckte nog de flesta av de tappra själar som orkat masa sina arslen till Schnauzer dagen efter löning. Från Finland hitresta **Slugathor** var en färsk bekantskap för mig. Jag visste absolut ingenting om dem innan. Ingen basist på scen medförde grundstött ljud, och det som lever-

erades ur mikrofonen var under all kritik. Först lät det som att de tryckt ned basförstärkaren i magen på sångaren, men sedan ljudet reglerats hördes stackaren inte alls. Däremot hördes virveltrumman, som stal på tok för mycket utrymme. Mumintrollen visade dock prov på musikaliska färdigheter, så även om framträdandet i sig långt ifrån var en succé har jag en känsla av att **Slugathor** är ett band som vi kommer att mötas av igen.

Larsa Carlsson

CLAWFINGER §§§§
Sticky Fingers, Göteborg, 2 oktober 2003

Känslan är oerhört märklig. Något slags mellanting mellan barnslig förtjusning och skräck över att inte ha utvecklats på tio år. Då talar jag inte om **Clawfinger** för vad än diverse kritiker tycker så har de synnerligen utvecklats, denna afton bevisligen inte bara på skiva. Det är nästan på dagen tio år sedan jag bevittnade **Clawfinger** sist och nästan lika länge sedan deras debut "Deaf Dumb Blind" släpptes. Tio år senare mår jag minst lika bra som Jocke uppenbarligen gör denna kväll, stiligt iklädd ett nästintill kroniskt leende. Efter ett par tveksamma släpp är de åter med nya plattan "Zeros And Heroes" som är ett tyngre möte än häromsistens och även deras bästa release sedan debuten. Många var överraskade över att **Clawfinger** helt plötsligt dök upp på årets Decibel och nästan lika förvånad var jag över att se hur många som hade letat sig hit den här kvällen. De inleder med "World Domination" från nya skivan och Zak som inte ser en dag äldre ut än sist blickar likt en diktator ut över ett välbesökt Top Floor.

Setet växer och adrenalinet i lokalen börjar pumpa på ganska rejält och givetvis är fortfarande jublet och responsen starkast under spår som "Warfair" och "Nigger".

Rörelsen framför scenen stegras men kulminerar först när bassisten i en lightversion av Billy Milanos vansinnesdive på Budokan klättrar upp till lokalens balkong och hoppar rakt ner i de ibland ganska glesa massorna. Totalt vansinne givetvis men maken till kanyl rakt in i venen på publiken får man leta efter för efter detta praktiskt taget befolkas scenen av diverse glädjespridare.

Avslutningen är mäktig med "Biggest & Best" där Martin Westerstrand från begravda **Lok** dyker upp som gubben i lådan för att backa upp Zak. Kanske var det bara något jag fick för mig, men visst syns det att Martin saknar glädjen över att vara på scen. Han är nog tillbaka där inom kort. "Bitch" inleder extranumret och är ett otroligt lyckat experiment med sköna countryvibbar som skulle få den amerikanska drömmen Garth Brooks att se rött. **Clawfinger** – historia, omoderna, förutsägbara... välj vilken Stockholmsdefinition som helst på något som inte längre känns rykande hett. **Clawfinger** skiter i vilket och visade denna kväll vilka som fortfarande är regenter.

Ronnie Schmidt

ILL NINO §§§
SPINESHANK §
CHIMAIRA §§§
Klubben, Stockholm 8 oktober 2003

Det är ett helt slutsålt Klubben som mottar årets Roadrunner Roadrageturné. Det är andra året i följd som Roadrunners paketturné hittar till Sverige, och det är som snubben som jobbar i baren säger: "Sån här musik är ju inne nu." Ja, det är väl så. Precis som förra gången är mina förhoppningar högst ställda inför första bandet ut på scen, i år Clevelandsönerna i **Chimaira**. När sextetten kliver på har vokalisten Mark Hunter en **Slayer**-tröja på sig, och på de andra medlemmarna syns bland annat en klassisk **Metallica**-tee och hör och häpna även en med **Alice Cooper**-tryck. Man inser genast att det inte är någon slump att senaste fullängdaren "The Impossibility Of Reason" lånar mer av den klassiska thrash- och death-scenen än av mer samtida akter, vilket första släppet "Pass Out Of Existence" gjorde. Och däri ligger **Chimairas** problem. Emedan det är berömvärt att de skalat bort i stort sett alla kopplingar till amerikansk alt-metal, så går gitarrsolon mig verkligen på nerverna. Inledningen, med stenhårda "Power Trip" och "Cleansation", skulle ha varit fullständigt lysande om inte just solon dragit ner tempot. Dessutom drabbas de naturligtvis av det klassiska förbandssyndromet, då sången ofta försvinner i den märkliga ljudmixen. Men när det är som allra bäst, som i de sololösa delarna av just "Cleansation", eller långsamt malande "Severed" från förstlingssläppet, är **Chimaira** fullständigt lysande. Synd bara att man inte kan bortse från gitarronani och koordinerat helikopter-bangande. Inför **Spineshank** har jag inga som helst förhoppningar, då ingen av deras tre plattor har lyckats fånga min uppmärksamhet särskilt länge. Redan halvvägs in i öppningslåten kan jag inte låta bli att fundera över hur det kan komma sig att **Spineshank** har ett skivkontrakt överhuvudtaget. Eller är det så att de bara har en dålig dag? Det är fruktansvärt otight och ofokuserat, Johnny Santos verkar ha lämnat all tillstymmelse till röst på turnébussen och slagverkaren Tom Decker spelar så illa så det skär i mig. Varenda komposition låter till slut likadan, allt bara flyter ihop till en vedervärdig sörja av falsksång, identitetslösa riff och taktlösa trummor. Panikångesten infinner sig nästan, och vi lämnar tillfälligt själva konsertlokalen för att i alla fall slippa höra skiten på hög volym. Det här hade jag inte ens önskat på mina värsta fiender. Inte heller huvudakten **Ill Niño** har jag några förväntningar inför, men de överraskar positivt i motsats till **Spineshank**. Cristian Machado driver på publiken ordentligt, och det märks att **Ill Niño** är ett mycket erfaret liveband. De har dessutom absolut kristallklart ljud, i motsats till de båda förbanden, vilket inte är så konstigt då det soundcheckas vansinnigt länge efter **Spineshank**. Märkligt nog fungerar nästan allt det som stör mig på deras plattor så här i ett livesammanhang. De lugnare partierna som bara drar ner tempot och irriterar hemma i stereon ger här en passande kontrast till deras muskulösa slagverksdrivna tribalmetal. Tänk om ändå Max Cavalera kunde vara här och lyssna lite ikväll så kanske till och med **Soulfly** skulle kunna bli mer intressant. Det kanske är för mycket att hoppas på. Hur som helst så står **Ill Niño** för kvällens höjdpunkt, och man kan inte annat än se fram emot nästa års Roadrage.

Martin Larsson

PARADISE LOST §§§§
AMORPHIS §
Kåren, Göteborg 25 oktober 2003

Ett decennium i branschen har inte lämnat några spår. Sångaren Pasi Koskinen rör varken fötter eller hår en millimeter för mycket under framträdandet, men det är han inte ensam om att inte göra Faktum är att trummisen rör sig mest, kan det bli värre? Låtskatten som **Amorphis** vilar på är verkligen värt ett bättre öde än detta, för på skiva är bastubadarna något helt annat. När gamla örhänget "Black Winter Day" satte punkt var allt redan raserat. Besvikelsen är svår att uttrycka i ord. Jag skall aldrig mer se er live!

För åtta år sedan i exakt samma lokal bevittnade jag **Paradise Lost**, då aktuella med superskivan "Draconian Times". Mycket har hänt under dessa år. Flera meter hår är avklippt och låtarna är inte lika hårda längre. Egentligen borde jag förakta dagens **Paradise Lost**, men det är svårt eftersom herrarna Nick Holmes och Greg Machintosh fortfarande sitter med fingertoppskänsla av världsklass när det gäller att komponera och arrangera låtar. Efter katastrofspelningen på Roskildefestivalen 1998 lovade jag mig själv att aldrig mer se dem igen. Fem år senare trotsar jag mitt beslut, något jag är glad för nu i efterhand. Låtar från "One Second" och senaste skivan "Symbol Of Life" utgjorde stomme för kvällen, det märktes tydligt att den enda anledningen till att det över huvud taget framfördes material från de första fem fullängdarna, var för att komma undan fansens påtryckningar. Arrogant kan tyckas, men kvartetten kommer ändå undan med flaggan i topp. Holmes har aldrig sjungit bättre än nu och Greg Machintoshs gitarrslingor borrar sig med skalpell sig in i solar plexus. "Pray Nightfall" och "No Celebration" från "Symbol Of Life" manifesterar att **Paradise Lost** trots att de uträknats många gånger fortfarande kan. Rutinen från åtskilliga turnéer är uppenbar, det är inget tvivel om att det är professionella musiker vi bevittnar på scen. Britterna står för årets live-överraskning.

Larsa Carlsson

TAETRE §§§
WITHIN Y §§§
Belsepub, Göteborg 17 oktober 2003

Within Y, med forne **Gardenian**-medlemmen Thim Blom bakom cymbalerna och en mörkhårig kopia av Mikael Stanne (**Dark Tranqillity**) på sång, har skivdebut att vänta i början på nästa år. Kvintettens musik är föga originell, till och med en lastbilschaffis fattar att **Dark Tranquillity** och äldre dagars **In Flames** är välkända i bandmedlemmarnas öron. Framträdandet var i alla fall bra och jag är övertygad om att debutvaxet på Karmageddon Media kommer att locka till sig en och annan nöjd lyssnare. **Taetre** gick för 594:e gången under de senaste två åren upp på Belsepub scen. Lindbloods vita läkarrock har gått i pension och jag tror faktiskt inte att någon saknar den nämnvärt. "Ful" som är den svenska betydelsen av bandnamnet, har varit ganska tveksam liveakt tidigare, men efter bland annat en turné som återberättades i form av turnébok i Slavestate nummer 7 har steg i positiv riktning tagits. Det senaste påhittet, att låta bassisten D.K. dela sånginsatsen med Lindblood visade sig vara en riktig fullträff. Framförandet kändes stabilt, kanske är detta lyftet för bandet?

Larsa Carlsson

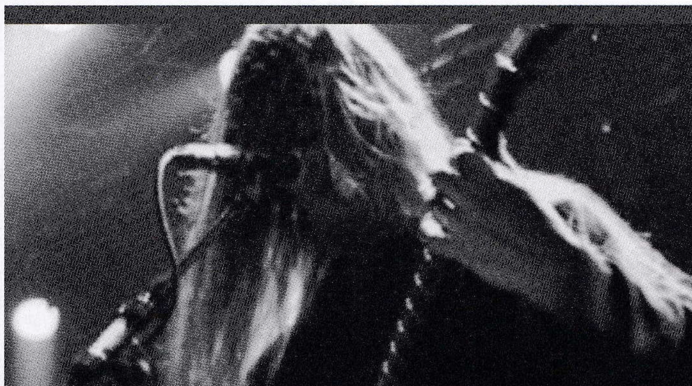
EVENESCENCE §§§
FINGER ELEVEN §§§§
REVIS §§
Arenan, Stockholm 21 oktober 2003
Revis, highschoolrockbandet som inte lämnar något djupare intryck på mig öppnar kvällen. Med tanke på att medelåldern på publiken är ungefär 14 år och därmed relativt lättflirtad så har de inga större svårigheter att få igång ett par stycken framför scenen. Dessutom besitter de knepet att se himla söta ut och det funkar ju alltid. Nästa band är **Finger Eleven** och på grund av senaste skivan är mina förväntningar relativt låga men jag överraskas! Sångaren har en avslappnad stil och rör sig inte ett steg från micken, medan de två gitarristerna fullkomligt exploderar i bisarra poser och rör sig som robotar med damp. Det sätter fart på de flesta och jag lyckas skrämma livet ur ett tiotal 12-åringar omkring mig när jag lever till det lite smått. Nåväl, det är pricksäkert och bra drag på den korta halvtimmen de spelar och de visar att låtmaterialet gör sig klart mycket bättre live än på skiva, plus att det sticker ut från allt annat den här kvällen.

Efter ett par glas saft är det dags för **Evanescence.** Live önskar jag att sångerskan Amy Lee tar och skaffar sig ett nytt band för tråkigare killar får man leta efter. Hon är en perfekt frontfigur och det är något änglalikt över henne trots att hon rör sig som om en demon besitter hennes kropp. Hon sjunger så att jag får gåshud och trots att hon är riktigt sjuk den här kvällen så märks det inte det minsta. De tre första spåren gungar på bra men det blir snabbt ruskigt långtråkigt. Alla spåren är uppbyggda på precis samma tjatiga sätt (med undantag för den cover de gör på **Smashing Pumpkins** "Bullet With Butterfly Wings" samt två låtar på mitten som Amy framför ensam vid en klaviatur.). **Evanescence** behöver garanterat fler bra låtar om hela paketet ska hålla. Det är knappt att det gör det ikväll.

Sophie Linder

NINE §§§
THE HOPE CONSPIRACY §§§§
SET MY PATH §§
Meeths Salonger, Göteborg 27 oktober 2003
Kulturkrocken går inte att undvika. Ingen ölförsäljning och rökfria lokaler är inget som undertecknad är van vid sedan tiden på fritidsgårdarna. Göteborgs salladselit är på plats för att manifestera Straight Edge-kultur i form av veganbuffé samt tröjor och tygmärken med djurliberala budskap staplade på varandra. Hand i hand med ideologin vandrar Göteborgarna **Set My Path**, som jag i våras bevittnade på numera nedlagda Club Frenzy. Kvartettens sXe-HC hade varit njutbar om sångaren gjort något åt sin halvtaskiga sånginstats. Hans hackiga övergångar mellan mummel och skrik leder ingenvart, då de övriga tre i bandet frambringar ett hyfsat skönt aggrogung. Här behövs det lektioner eller byte av karriär inför framtiden. **The Hope Conspiracy** var en ny bekantskap, dock en väldigt positiv sådan. Eftersom jag aldrig hört killarna från Boston innan var det svårt på förhand att värdera insatsen. Som tur var gjorde bandet lätt för mig. Tyngden, melodierna och röjet fanns där, så fyran var inte svår att sätta. Ett mycket bra liveband, jag skall för egen räkning se till att skivor med denna kvartett finns i min hylla inom kort. Bandet brann av entusiasm på scen, med extra heder åt den headbangande trummisen. **Nine** hamnade otippat i underläge som sista band för kvällen. Stora delar av publiken hade vandrat hem denna måndagskväll och dessutom spökade ljudet ordentligt. Johan Lindqvists sång var alldeles för låg och Benjamin Vallés gitarrslingor gjorde inte heller mycket väsen av sig. Trots en drös bra låtar lyfte aldrig spelningen, och det verkar även **Nine** vara medvetna om. Mot slutet verkade Linköpingskillarna vara totalt oinspirerade och bara väntande på att giget skulle ta slut. Bättre lycka nästa gång, **Nines** musik är som gjord för livescenen.

Larsa Carlsson

DIMMU BORGIR §§§§
HYPOCRISY §§§
NORTHER §§
Rockefeller, Oslo, Norge 29 oktober 2003
Efter att ha smitit genom norska vägtullar på vägen till Oslo anlände vi lagom i tid för att ta ett par öl, kolla runt i diverse hårdrocksaffärer och insupa andan i blackmetallens absoluta hemland. När utdelande av backstagepass och gästlistplatser var färdigt var det så dags att införskaffa sig lite mat och dricka på John Dee, en klubb som ligger på undervåningen av Rockefeller. En timme senare var det insläpp och att komma upp på balkongerna i konserthallen hade högsta prioritet. Finska kvintetten **Norther** var först ut på scen och parallellerna med landsmännen i **Children Of Bodom** är snarlika. Det är inte svårt att lista ut vart **Norther** hämtat mycket av sina influenser ifrån. Gruppen är dock otroligt samspelta och tighta och alla medlemmar är lysande på sina respektive instrument. Tyvärr så kan inte de duktiga gitarristernas eller keyboardistens solon eller trummisens tighthet väga upp det denna kväll då musiken är tafatt och tråkig. Med lite mer rutin och livekänsla skulle **Norther** ha fått ett mycket bättre bemötande av både publik och press för klart är att de har mycket kvar att ge. Svenska **Hypocrisy** hade definitivt inte samma problem. Publiken var med på noterna direkt och med inledande klassikern "Roswell '47" lades ribban med ens högt. Ljudet tenderade till en början att bli en aning "blurrigt" men detta åtgärdade ljudteknikern snarast och spelningen kunde ljudmässigt sett framföras i stort sett felfritt. Vi bjuds på en rejäl hitkavalkad i form av "The Fourth Dimension", "Fire In The Sky", "Apocalypse", avslutande "Fractured Millennium" samt ett mycket trevligt smakprov från kommande plattan i form av "Eraser". Helt klart är att **Hypocrisys** trummis, Lars Szöke, verkligen inte hade sin bästa dag på jobbet. Flertalet missade slag och fills på trumpallen gör att dennes insats kändes halvtaskig och halvdant, precis som om han inte brydde sig. Tråkig trummis till trots visar bandet att de utan tvekan tillhör den absoluta eliten inom dagens metal och i och med smakprovet från nya plattan känns **Hypocrisy** mer intressanta än någonsin. Två dagar efter den briljanta spelningen i Stockholm var det återigen dags för världens bästa band, **Dimmu Borgir**, att briljera på scen. Denna gång på hemmaplan inför ett fullsatt Rockefeller och en helt extasisk publik. Inledande "Lepers Among Us" från senaste succéplattan "Death Cult Armageddon" försätter publiken så smått i trans och efterföljande klassikern "In Death's Embrace" späder på detta briljant och på ett näst intill obeskrivligt sätt. Det är inte svårt att gå miste om vilken rutin och liveerfarenhet gruppen har hunnit skaffa sig på sina turnéer, allt sitter som det ska och alla medlemmar ges utrymme att showa. Ljusshowen är i en klass för sig och skapar hela tiden onda och brutala stämningar och lämnar ingenting åt slumpen. Det är utan tvekan kul att ljuset får någon betydelse och inte utelämnas som någon helt obetydande faktor som så ofta annars. Även om jag har "Death Cult Armageddon" överlägset överst på min årsbästalista i år så är det de gamla låtarna som funkar bäst live. Låtar som "Spellbound (by the devil)", "The Insight And The Catharsis", "The Blazing Monoliths Of Defiance", "Stormblåst", "Raabjorn Speiler Draugheimens Skodde" är exempel på bitar av den näst intill totala perfektionen vi bjuds på ikväll. Speciellt roligt att de spelar gamla norska låtar som t.ex. de två sistnämnda, något som jag vet att jag verkligen inte är ensam att glädjas åt. Från senaste plattan bjuds vi förutom inledningen bl.a. på "Vredesbyrd", ytterligare en norsk låt som utan tvekan fick många i publiken att löpa amok denna kväll och den senare favoriten "Progenies Of The Great Apocalypse", låten som bandet spelat in en påkostad och välproducerad video till. Kvällens stora minus var utan tvekan ljudet som ibland var oklart och suddigt men jag fick i efterhand höra att det antagligen var för att jag stod på balkongen och inte nere i publiken. Tycker också att de kunde ha bjudit på "Blessings Upon The Throne Of Tyranny" och "For The World To Dictate Our Death". Däremot kommer min största önskan, att få höra "Dreamside Dominions" live, aldrig att gå i uppfyllelse. Nåväl, det stoppade inte **Dimmu Borgir** som denna kväll tog ytterligare ett steg i sin världsomspännande erövring.

Kristian Forsell

OPETH §§§
Kåren, Göteborg 28 oktober 2003
Man måste vara tapper som åskådare. Tapper med en stor skopa glimt i ögonvrån och det har verkligen delar av publiken denna kväll. Det är omöjligt att inte skratta sig fördärvad över dialogen mellan Mikael Åkerfeldt och ett par av diehard-fansen framme vid scen. Mikael är säkert en frikostig individ men är ju inte mer än människa, så när det önskas "bassolo", "Master Of Puppets" eller "Mera Mål" med **Markoolio** så måste tillochmed denna mångsysslare abdikera. Har alltid varit skeptisk till hur **Opeth** ska få med sig sina fantastiska album och göra det intressant live. För mig känns de intima och som klippta och skurna för en höstfylld, dunkel hemmakväll. Framträdandet på Hultsfred mitt i högsommaren i ett gigantiskt tält kändes väldigt tveksamt, ointressant och sövande. Jag håller fortfarande **Opeth** som ett band som passar allra bäst på skiva men denna kväll ger de mig en större övertygelse trots ett på tok för långt set. Materialet är brett och det varieras rättvist mellan albumen, givetvis med ett större fokus på "Deliverance". Men visst, jag hade fel om **Opeth**, det är onekligen ett skickligt liveband. Min problematik är att deras svävande stora ljudbild skapar så mycket bilder i mitt huvud som jag verkligen skulle vilja se visualiserade live. Placera **Opeth** i en lite intimare mer annorlunda konsertlokal med en rejäl projektor bakom dem som stilistiskt visar just de bilder som jag vet att många med mig bildar sig en uppfattning om när de drömmer sig bort med **Opeth**. Egoistiskt, jag vet, men vi närmar ju oss jul.

Ronnie Schmidt

BEVAKAT KONSERTER

DANKO JONES §§§
Chalmers, Göteborg 7 november 2003

Jag har i och med fredagens spelning sett **Danko Jones** liveshow vid tre tillfällen under det gångna året. Första gången på Sticky Fingers övervåning, andra gången på Sweden Rock Festival i somras då jag åter blev bländad av bandets fantastiska liveframträdande. Mina förväntningar var därför skyhöga när jag skulle få se Kanadas hetaste trio för tredje gången. Jag visste sedan tidigare att konserten skulle vara slutsåld, men jag hade ingen aning om hur stora Chalmers kårlokaler egentligen är. Så fort man kom innanför dörren fick man en aning om att det fanns väldigt många människor på plats, och när man slutligen kom fram till området framför scenen gick luften ur mig. Där befann sig kanske sju-åttahundra personer som ivrigt väntade på att få uppleva **Danko Jones** live, men jag undrar jag om alla verkligen var där för bandets skull, eller om de fått gratis eller billigare inträde bara för att de går på Chalmers. Ganska snart äntrade bandet scenen och jag försökte komma längre fram mot scenen för att kunna se bättre, utan framgång. Från platsen där jag stod kunde man, om man sträckte på sig, se huvudet på **Danko Jones**. Jag flyttade på mig, men kom fram till att det var helt lönlöst, var jag än kom stod de förbannade chalmeristerna och hoppade upp och ner och verkade tro att de befann sig på en **Håkan Hellström**-konsert, jag började känna mig uppgiven. Hur fan kan man ha en scen som är två decimeter hög, när man tar in så jävla mycket folk!? Bandet körde som vanligt en jävligt bra show, men vad gör det när man inte kan se dem som spelar? Bandet verkade vara ganska nöjda över att så många kommit för att se dem, det hände ju trots allt mycket framför scenen. Låtar från bandets alla utgåvor avhandlades och så långt var jag nöjd, men för min del kunde jag lika gärna ha stannat hemma och lyssnat på skivorna i lugn och ro. Min upplevelse gick fullständigt förlorad, och jag är nästan på väg att sänka betyget ytterligare, men bandet presterade ändå vad de skulle. Jag håller fortfarande fast vid att **Danko Jones** är ett fruktansvärt bra liveband, och att varje människa som kallar sig en rocker borde se bandet live åtminstone en gång. Då får konsertarrangörerna fanimej fixa en lokal med en riktig scen. Förhoppningsvis slipper jag att någonsin mer gå på en konsert där hälften av besökarna är människor (?) som läser på Chalmers. Måtte djävulen ta alla Chalmerister!

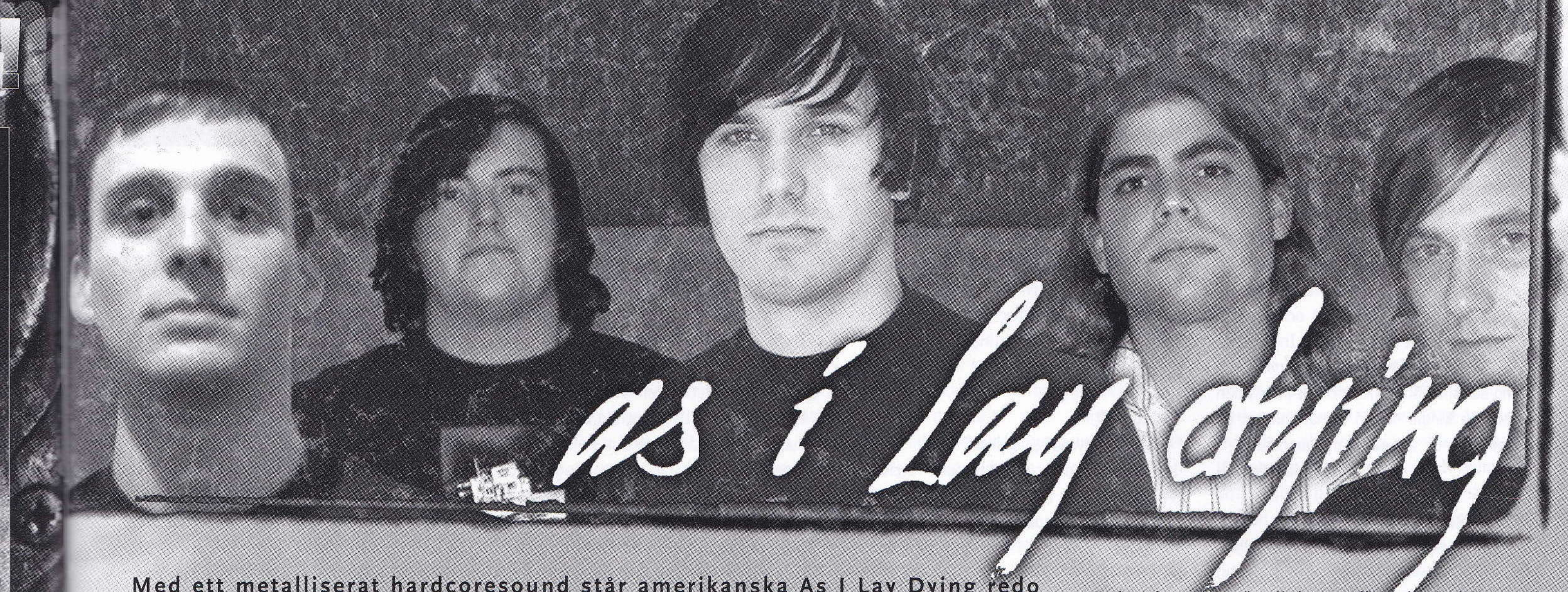
Dick Lundin

DANZIG §§§
Trädgår´n, Göteborg 25 november 2003

Artister som vill för mycket och sätter sina fötter på marker som de skall låta bli finns det många tragiska exempel på. Artister som vill för lite finns det också, dock i en mindre skara. Den kroniskt grinige Glen Danzig är ett bra exempel. Vad vill han egentligen? Skivorna som gubben slängt ur sig sedan kultplattan "4" (1994) har ju inte vart några höjdare precis, en så pass bra röst borde användas till bättre saker än experimentell industrimetall. På scen fortsätter Glens nonchalanta attityd, uppskattar han inte folket som kommit för att se honom eller är det bara en spännig image? Armbågarna ut i nittio graders vinkel för tanken till en sparrande boxare, kanske är det Mike Tyson som Glen alltid har velat vara? Hur som helst, att beskåda den mytomspunne mannen är en attraktion i sig hur än musiken låter. För att säga att han förvaltar sitt kultförklarade låtmaterial med finess skulle vara en lögn. Det är inte många nummer som lyfter under konserten, mer än halva giget känns som en stor gäspning. Men när låtarna från "How The Gods Kill" och "4", som enligt mig är hans bästa skivor ökar pulsen och koncentrationen blir knivskarp. Att värmen sedan ökade markant när gamla dängan "Mother" spelades var som skrivet i manualen. **Danzig** är alltid **Danzig** och han verkar göra exakt som han själv vill. De ockulta inslagen som nådde sin höjdpunkt på "4" lyste med sin frånvaro. Om den forne **Misfits**-sångaren någonsin fått för sig att hans framträdanden är en form av satanisk mässa är sanningen en besvikelse år 2003. Trots en namnkunnig sättning för tillfället, med Tommy Victor (**Prong**) på gitarr fattas den minsta tillstymmelse till magi. Innan det är helt kört kräver jag en uppryckning, att leva på gamla meriter kan bara sluta på ett sätt.

Larsa Carlsson

As I Lay Dying

Med ett metalliserat hardcoresound står amerikanska As I Lay Dying redo att slå till mot allt och alla med sin ilskna musik. Vem skulle då kunna förvänta sig att de faktiskt är kristna?

TEXT: MIKAEL MJÖRNBERG - BILD: METAL BLADE

När amerikanska As I Lay Dying tar steget in på den europeiska marknaden i och med släppet av "Frail Words Collapse" via Metal Blade har de också ändrat en hel del i sitt sound. Debutalbumet "Beneath The Encasing Of Ashes" (2001) - som vid intervjutillfället saknade europeisk distribution – bjöd på mer traditionell hardcore än vad som kan avnjutas på det nya vaxet. En inspelning som andas betydligt mer metal än föregångaren och bär en lätt anstrykning av det vid det här laget utnötta uttrycket "Göteborgssoundet". Detta utan att helt sudda ut hardcoreelementen som tidigare var kategoriserande för bandet. Sammanvävt blir det en otroligt delikat metalhybrid, kryddad med aggressivitet och mycket känsla.

– Som musiker är vi mycket mer intresserade av metal än av hardcore. Den här plattan är ett steg bort från allt annat vi gjort tidigare och vi kommer att fortsätta i den riktningen. Men samtidigt växte vi upp med hardcore så det kommer alltid att vara en del av vårt sound, förklarar bandets sångare Tim Lambesis.

– Vi gillar att väva in många olika typer av metal i musiken, allt från melodier till snabba rytmstarka grejer. Man skulle kunna säga att vi spelar en blandad form av metal som i grunden är influerad av den hardcore vi lyssnade på när vi var yngre. Vi är väldigt nöjda med skivan, vi har producerat den själva och kunde få precis det ljud vi ville ha. Jag tycker verkligen om hur plattan låter och är nöjd med låtarna som vi har skrivit. Jag är inte helt säker på att det finns någon europeisk distribution på debutplattan men den nya skivan representerar oss mycket bättre som band, så jag ser hellre att folk plockar upp den istället.

Om du skulle jämföra era två album, hur skulle utlåtandet då vara?

– Det nya är väldigt mycket bättre eftersom det är skrivet av ett utvecklat band. Vi var mycket bättre musiker och låtskrivare när vi skrev "Frail Words Collapse".

Vart finner ni era influenser?

– Bland annat hos gamla metalband som till exempel **At The Gates**, men även hos hardcoreband som vi växte upp med, **Earth Crisis** till exempel. Det är ganska svårt att säga mer än så eftersom varje medlem i bandet lyssnar på väldigt olika sorters musik. Jag influeras även av livet i allmänhet - motgångar jag möter i synnerhet samt självklart av tro och kärlek.

De övriga gossarna som omnämns i form av bandmedlemmar är Evan White (gitarr), Jasun Krebs (gitarr), Aaron Kennedy (bas) samt Jordan Mancino som huserar bakom trumskinnen. En upptagen skara musiker som nästan bor permanent i turnébussen.

Ruttnande död hos The Death Campaign

As I Lay Dying torde vara ett av de flitigast turnerande banden på andra sidan Atlanten och att få tag på dem visade sig inte vara det lättaste. I princip hela 2003 har ägnats åt turnerande, både före och efter att albumet släpptes lös i juli. Flera månaders turnerande har följts av en eller två veckors vila innan ytterligare några månader avverkats i turnékalendern och så har det bara rullat på. När jag äntligen lyckas få tag på Tim Lambesis genom Internets svindlande vägar för att få svar på några av mina frågeställningar är han mycket nöjd med gruppens nötande av vägarna.

– Vi har fått väldigt bra respons på de nya låtarna och har sett hur fler och fler människor börjar intressera sig för As I Lay Dying för varje månad som går. Vi hoppas att vi kommer fortsätta växa som band.

Hur skulle du beskriva As I Lay Dying som liveband?

– Vi är passionerat energiska. Metal måste ju spelas med precision, men vi tycker om att ha mycket rörelse på scenen och få fart på saker och ting.

Trots detta flitiga turnerande har bandet ännu inte trampat europeiskt scengolv. Tim försäkrar att bandet gärna vill komma till våra breddgrader och leverera välspelad och hårdslående metal men ännu finns inga datum klara. Frågan är om en Europasväng ens finns på planeringsstadiet. När detta skrivs är turnékalendern fullklottrad fram till mitten av november med idel datum i staterna.

Ett band som turnerar så pass mycket som As I Lay Dying borde ha många intressanta turnéhistorier att bjuda på kan man tycka och vokalisten släpper genast lös en skrattretande anekdot.

– I juni turnerade vi med våra vänner i bandet **The Death Campaign**. Vi hittade en död fågel som vi stoppade in i luftkonditioneringssystemet på deras van. De hittade den inte på nästan en vecka - det luktade ruttnande död i hela fordonet.

Handlar om sanningen

Bandnamnet As I Lay Dying härstammar från en roman av William Faulkner med samma namn, men Tim berättar att det inte finns något samband i betydelsen mellan dem. As I Lay Dying var helt enkelt det bästa namnet herrarna kunde komma på när de brainstormade efter något lämpligt att döpa sin orkester till. Så här i efterhand kan konstateras att de gjorde ett mycket gott val då det smått brutalt klingande namnet stämmer väl överens med gossarnas musikaliska approach. Ett namn och en approach som i deras fall dock känns något ovanlig, konstellationen är nämligen något så ovanligt som ett kristet metalband. Något som jag självklart inte kan låta bli att intressera mig för, men att döma av Tims svar är ämnet något känsligt.

– Det stämmer att alla i bandet är kristna. Vi är kristna som startat ett band för att spela så bra musik vi kan utifrån våra förutsättningar och vår kunskap. Vi har ingen annan mening med det hela än att spela musik. Att påstå att hård musik och kristendom inte går ihop är ju mest fånigt. Kristendom är en form av tro och musik är ljud, ljud är något subjektivt medan kristendomen handlar om sanningen.

Behandlar texterna er kristna tro?

– Jag skriver om personliga saker som jag stöter på medan vi skriver vår musik, jag skriver om livet och jag tror att alla kan relatera till mina texter. Vissa låtar handlar om vänner jag förlorat och andra om kärlek till exempel, svarar Tim diplomatiskt.

Tycker du att det är viktigt att förmedla budskap med texterna?

– Jag tycker det viktigaste är att se texter som en form av konst och att skriva om det man har på hjärtat, vad det nu kan vara. Personligen tycker jag om texter som är personliga och poetiska, men samtidigt jordnära. Mina texter är som meddelanden till mig själv och jag hoppas att andra också kan relatera till dem.

Under inspelningen av "Frail Words Collapse" samarbetade bandet med Steve Russell som bland annat varit inblandad i produktioner med POD och våra svenska missionärer i Blindside. Den uppmärksamme läsaren ser omedelbart sambandet att de båda banden befinner sig på den ljusa sidan av religionsskalan. Tim tillbakavisar dock min undran om producenten valts på grund av att han tidigare producerat dessa kristna band utan menar att det bara är ett rent sammanträffande att just Russel fick bistå vid inspelningen.

Samarbetet är Tim väldigt nöjd med och förklarar att Steve verkligen kunde leva sig in i de idéer bandet hade inför inspelningen. Att det blev en deal på tre plattor med Metal Blade har herr Lambesis sedan väldigt lätt att förklara.

– Efter vår turné förra sommaren började vi skriva nytt material som vi skickade ut till olika bolag och av dem vi pratade med var det Metal Blade som verkade förstå oss bäst och var mest inne på det vi sysslade med.

Nu-metal är för ointelligenta

Ända sedan George W Bush kom till makten i de förenta staterna har hårdrocksintervjuer med amerikanska band varit sprängfyllda med uttalanden om hur värdelös denna maktgalne världsledare är. Frågan är hur mycket han indirekt påverkat den amerikanska metalscenen egentligen?

– Han påverkar ju det politiska ställningstagandet hos många band och det är många som skriver texter om hans sätt att styra landet. Som helhet tror jag dock inte att han har påverkat metalscenen särskilt mycket.

Den mästerlige sångaren sluter inte upp bakom sin regent till fullo, men han stämmer heller inte in i de hatiska körer många andra musiker stämt upp i. Han håller sig istället väldigt neutral och undviker ämnet så gott det går.

– Det är klart att han skulle kunna göra ett mycket bättre jobb, men han befinner sig samtidigt i en mycket svår position där det är väldigt lätt att skaffa sig fiender, lyder det svävande svaret på frågan vad hans åsikter om presidenten egentligen är.

Det finns dock ett annat ämne där Tim har väldigt starka åsikter som han gärna delar med sig av: nu-metal. Mitt snälla påstående att nu-metal trots allt kan vara något positivt då det kan vara inkörsporten till de tyngre metalgenrerna för många ungdomar möts med stor skepsis.

– Den uppmärksamhet nu-metalen genererar är bara inom mainstreamscenen och det hjälper inte metalband som håller på med detta på längre sikt ett dugg. Band som spelar inom undergroundscenen rättar sig inte alls efter trender på samma sätt som nu-metalbanden gör, så jag tror inte det hjälper någonting.

– Nu-metalens tid i undergrounden är slut för länge sedan, men mainstreampubliken tycks fortfarande älska den. Jag tycker nu-metal är musik för ointelligenta människor som verkligen inte vet mycket om musik.

Efter de här hårda orden är det nog ingen som blir överraskad över slutklämmen.

– Jag hatar nu-metal!

BEDÖMT DEMO

ANACARONAEON
"Tales From A Hollow Eternity" §

Till alla musiker: Har du skrivkramp och inget ork till att spela, eller känner du dig bara allmänt nere och deppig? Ta det lugnt för **Anacaronaeon** ger dig allt det och lite till. Är självförtroendet inte på topp? Ingen fara, "Tales From A Hollow Eternity" kommer att ge dig allt självförtroende och all inspiration tillbaka för längre ner än så här kommer du antagligen inte. www.anacaronaeon.tk

Kristian Forsell

ASTRAL CARNEVAL - "Astral Carneval" §§§

Efter ett flummigt intro med spoken word, tunga riff och industriellt sound kickar **Astral Carneval** röv i tvåtakt på resterande fem låtar. Eskilstuna-combon började leka **Metallica** runt 2001 genom att uteslutande köra **Metallica**-covers. Men det mer målmedvetna och seriösa **Astral Carneval** kan man räkna först något år senare. Alltså är det inte ett allt för övermoget band. Det märks inte minst på denna självbetitlade demo. Utifrån en i grunden basal bay area-thrash mixad med en svensk skruvning har killarna inte mycket nytt att bjuda på inom genren. Det är för den sakens skull inte vare sig dåligt eller krisigt framfört. Vibbarna från **Metallica** sitter kvar, inlindade i influenser från **Testament**, **Carnal Forge**, **Soilwork** med flera. Vokalisten Per Humbla har ett skönt growl som i likhet med vissa partier i materialet lutar åt deathmetal. Men, som sagt, det bjuds inte på så mycket utöver det vanliga inom gebitet, även om **Astral Carneval** håller en nivå som når över genomsnittet. Trots, eller på grund av, sin färska karriär genomsyras demon av den hunger och det rovdjursliknande driv som bara ett band som vill något kan frambringa. Förutom låten "Day By Day", som haltar till och från, håller materialet god klass och förtjänar sina 19.29 minuter av en thrashfantasts musikaliska upplevelser. http://astralcarneval.com

Lars Ekenryd

BENIGHTED - "Heljarför" §§§§

Ibland önskar man att det fanns ord som var starkare än misantropi, död och hat, för med hjälp av sådana ord hade man kunnat beskriva känslan som göteborgarna i **Benighted** har fångat med hjälp av musiken. Sällan har mina öron hört något som känns så äkta, så opolerat. En hyllning till kaoset, det otämjda och människans nederlag skildras inte minst i den akustiska "The Tide" som ackompanjeras av havets rullande vågor. Detta, duons första demo tar oss tillbaka till begynnelsen av blackmetal och band som **Bathory** gör sig påminda. Det finns en hel del att säga om denna demo, men jag håller mig kort och refererar istället till deras hemsida, *www.nervgas.com/benighted* för en egen uppfattning.

Per Bjerke

CORRUPTED
"Destroyed Beyond Regognition" §§§

Mycket thrash och tillhörande åttiotal. Väldigt mycket **Kreator**. Stundtals riktigt bra. *www.shotgundeath.tk*

Larsa Carlsson

DEJECT - "As Our Days Come To Pass" §§§

Norge är inte sena med att presentera nya förmågor inom den tuffare musikskolningen. Med endast något ynka år på nacken visar **Deject** att de är något att räkna med. Inget som får en härdad skribent att trilla av stolen precis, men en klart intressant konstellation att hålla ögonen på i framtiden. På första demon "As Our Days Come To Pass" figurerar Patrick (Patty) C Wivegh (gitarr), Stephan Lemercier (sång), Rikard Jonsson (gitarr), Ronny Haug (trummor) och KK på bas. Men det var då det, numera är KK utbytt mot Thomas Gundersen. Hur som helst var KK med på gällande demo. Med en vass och rådistad gitarr som ett genomgående inslag håller **Deject** sin blandning av black/death varierad och ganska oförutsägbar. Utan att för den saken skull flumma iväg och avvika från huvudfåran, som är både tung och aggressiv. Det vassa och nästan metalliskt kalla ljudet i den distade gitarren är både fientligt och skoningslöst i relation till det brutala tunggung som manglar som fundament. Den hårda ogästvänliga granit som byggt dessa arrangemang avspeglar sig även i texternas innehåll. Utan att dra slutsatsen att normännen är aktivister lyser ett socialt och globalt medvetande igenom i "budskapet", om det nu finns något budskap. Helt klart är dock att **Deject** lägger större vikt vid verklighetsförankring i sina texter än vad många andra gör. "As Our Days Come To Pass" är i vilket fall som helst ett vasst inslag i utbudet och den tål att lyssnas på, mer än en gång. rikard@start.no

Lars Ekenryd

FALLEN ANGELS - "Black Lotus" §§§§

Idén att bilda **Fallen Angels** måste ha kläckts på en släktmiddag hos familjen Sjunnesson, tre av sex medlemmar i bandet härstammar nämligen från denna familj. Förutom att de har ett mer än särdeles fånigt bandnamn och ett demoomslag som mest för tankarna till powermetal är det här en riktigt trevlig produkt. Bilderna på de välfriserade (okej då, bandets minsting Robin Sjunnesson har faktiskt långt hår) gossarna får mig osökt att tänka på melodiös dödsmetall och visst är det sådan vi får avnjuta på "Black Lotus". De synthdraperade dödstrudelutterna låter nästan som hämtade ur den finska skolan, men klingar lyckligtvis mycket bättre än så om man ger dem lite tid att växa. En given referens är **Dark Tranquillity** och det är nog främst i deras riktning **Fallen Angels** travar. Även om de har långt kvar till dess klass vad det gäller hitskapande och synthhantering hörs det vilka intentioner och vilken kvalitet som ryms i bandet. Om de sex gossarna bara får fila lite på sitt låtskapande kommer de att bli väldigt bra i framtiden. Gitarrhanterandet och Richard Sjunnessons growls håller redan mycket hög klass. Om de bara inser sina begränsningar och mixar ner keyboarden rejält kommer jag garanterat svänga huvudet till nästa demo också.

Mikael Mjörnberg

IN MOURNING - "...Need" §§§

Den här kvintettens musik förtjänar väl beskrivningen melodiös och lite melankolisk metal. De varvar viskningar och akustisk gitarr med dödsvrål och muller – det hela får mig att undra om de inte gillar **Opeth**. Jag gillar både **Opeth** och det här – synd bara att ljudet inte är det bästa, annars hade jag nog kunnat njuta till fullo! Naturligtvis finns det lite att slipa på, som att sången till exempel stundtals är lite falsk. Men jag ser inte annat än att det kommer komma fler bra alster från bandet. Se hit, grabbarna behöver lite uppmärksamhet och en bra producent!

Sophie Linder

MARAMON - "Dödens rike" §§§§

Bandet **Maramon** har jag inga särskilt djupgående uppgifter om, då deras hemsida verkar vara helt nere, och ingen info följde med denna demo. Men från mellersta Sverige kommer de, och detta är uppenbarligen inte det första som bandet har spelat in. Denna demo öppnade upp en kvarglömd vikinga-ven och lät blodet flyta fritt till mitt hjärta, där denna utsökta demo snabbt lade sig. Influenserna är många, precis som att variationen är stor. Endera är det pulserade dödsmetall, för att snabbt byta tempo och stuk till stämningsfull vikingametal. Inte nog med det, två tredjedelar av materialet är på svenska. Icke helt vanligt må jag säga, då våra inhemska musikanter tycks ha glömt bort sitt modersmål. Detta är definitivt ett band att räkna med. Oklart är om deras sida (*http://www.maramon.cjb.net*) fungerar, men om du vill kontakta dem så kan de även nås på *maramon666@hotmail.com*.

Per Bjerke

THE MOTHERFUCKER MACHINE
"Zero Defects" §§

För att lyckas som rockband bör man, förutom en rejäl portion tur, även vara begåvad med hyfsad musikalitet, en vilja att kämpa i motvind samt en förmåga att vara personlig och sticka ut i jämförelse med andra rockband. För att fånga mitt odelade intresse bör man dessutom kunna hitta en jämvikt mellan att vara seriös och allvarlig och att kunna ha glimten i ögat och ha lite humor. **The Motherfucker Machine** besitter vissa av ovannämnda egenskaper. De är tveklöst begåvade musiker som verkar veta vad de vill. De har ett personligt material med en röd tråd, ett **MFM**-sound. Infobladet är dessutom kaxigt med glimten i ögat. Tyvärr gäller detta inte för musiken. Killarna håller väldigt hög kvalitet rent musikaliskt men lyckas inte förmedla någon humor med sin hårda metaldoftande rock med influenser från många håll. Tankar om såväl **Entombed** som **The Hellacopters** och **Danko Jones** poppar upp i mitt huvud. En känsla av för stort allvar håller dock tillbaka musiken från att nå lika högt som ovan nämnda akter. Trots att **The Motherfucker Machine** lider brist på charm är jag ganska säker på ett de kommer bli kontrakterade, (det ryktas om att de redan ska ha fått erbjudanden) så nog räcker materialet en bra bit trots allt. *www.motherfuckermachine.net*

Jesper Leidbring

NEBULAR MYSTIC - "Serpent" §§§

Oläsliga bandloggor är fånigt, onödigt och meningslöst, även om det är självaste Frost (**1349**, **Satyricon**) som skapat dem, i övrigt har dock **Nebular Mystic** mycket att glänsa med. Precis som de flesta andra norska blackmetalcombos med celebert umgänge inom scenen kommer dessa herrar att bli signade, det handlar bara om tid. Det är dock något de onekligen är värda, ty "Serpent" bjuder på riktigt sköna tongångar. Den thrashinfluerade svartmetallen är långt ifrån egen eller nyskapande, **Nebular Mystic** plöjer på i redan uppkörda och nästan uttjatade spår, men de gör sin grej bra. Ilskna gitarrmattor och en ondskefull om än något monoton sånginsats signerad Ais dominerar demon som i de lugnaste partierna doftar lite **Slayer**. Med **Immortal** borta ur branschen borde det finnas plats för ett band som **Nebular Mystic**, det är inte alltid det envisaste renset är bäst, det visas tydligt här.

Mikael Mjörnberg

PURGAMENTUM - "Deathenchanté" §§§

Fyra tekniker som ger ut en demo med dödsmetall, kan det vara annat än meckigt? Jodå, **Purgamentum** håller en god balans mellan brutalt ös och det mer finlirade partierna. Genom de fyra spåren varvas en rå up-tempo döds och tyngre mer rytmiska avsnitt med thrashinfluerade tongångar. Arrangemangen ger, i teorin, en variationsrikedom som håller nyfikenheten vaken. Men i praktiken lämnar inte "Deathenchanté" de bestående men som man kan förvänta sig med dessa ingredienser. Jonas "Krasse" Lundberg (gitarr/skrik), Linus Fredriksson (gitarrer), Growlin' Johan Larsson (bas/bröl) och Jakob Selbing (skinnsmiskare) gör ett förnämligt dagsverke med sina respektive

instrument, inget snack. Men det fattas något. Även om produktionen har en del att önska, inte minst med den allt för dova ljudbilden, slår **Purgamentum** inte riktigt an den nerv som behövs. Om **Slavestate** haft halva poäng hade omdömet landat på 2? poäng. Men jag väljer att avrunda uppåt, då **Purgamentum** trots allt visar framfötterna och lovar gott inför framtiden. http://purgamentum.is.evil.nu

Lars Ekenryd

RADIATION REBELS
"Sunshine Mongoloid" §§§§

Det här är precis vad som kan kallas mongo! Trots att framförandet och inspelningen låter högst seriöst vilar det en enorm hinna av humor och ploj över "Sunshine Mongoloid". Även om sånginsatsen är sjukligt tuff i mina öron låter den faktiskt helt mongo, något som jag tippar är fullt medvetet. Texterna ligger också på det roliga planet och behandlat bland annat kidnappningar av alienpirater. Vad säger man? Helt mongo! Den fläskiga och välljudande punkrock som **Radiation Rebels** presenterar är riktigt bra och får mig att digga, men det doftar otroligt starkt av en mängd musiksaliska stölder överallt på demon, något som får betraktas som lite lätt mongo. Herrarna som framför det hela kallar sig som om det inte vore nog med allt annat samtliga för Meduza i efternamn, vilket självklart för tankarna till en avliden sång och dansman som vi alla vet var lite mongo. "Someday We The Mongoloids Will Rule The World", sjunger bandet i titelspåret och visst skulle man önska att **Radiation Rebels** fick göra det, det skulle troligtvis bli en väldigt rolig värld. För det krävs dock mer än tre melodier, att bara bjuda på så lite måste sägas vara fullkomligt mongo!

Mikael Mjörnberg

RISING MOON - "Demo - 2003" §§

Italienarna Angelo Raffaele De Innocentiis (gitarrer) och Carmine d'Annibale (trummor) står som hjärnorna bakom konstellationen **Rising Moon**. Allt började 1996 som en följd av förälskelsen till amerikansk och svensk dödsmetall under namnet **Body Grinder**. Utan att förvånas allt för mycket har **Rising Moon** under årens lopp lyckats prångla ut både fullängdare och ett antal demoplattor. Den senaste i ordningen heter fyndigt nog "Demo - 2003" och stoltserar med fyra hela spår. Genom en tämligen tam blandning av thrash och döds försöker **Rising Moon** förföra lyssnaren. Trots att Angelo trycker på med sången så stämbanden fastnar mellan tänderna ligger musiken oftast långt efter och softar, även om "Grind Out" gör ett tappert försök att ligga i fas. Det är trevliga och ibland till och med trallvänliga arrangemang **Rising Moon** fått ihop. Men att de inte lyckats hålla vare sig ett jämnt eller synkat klös i materialet drar ner helhetsintrycket. Om de ursprungligen hyste känslor för svensk death har det nu förbyts i en förälskelse i svensk thrash, i stil med **In Flames** och co. http://www.risingmoon.it

Lars Ekenryd

SCENTERIA - "Path Of Silence" §§

På **Scenteria**s tredje demo "Path Of Silence" hörs det tydligt hur Halmstadskvartetten har utvecklats, i synnerhet på två områden. Först och främst har en positiv dimension av rutin och mognad satt sina tydliga spår på demo nummer tre. Å andra sidan har inslaget av allt för melodiösa och sing along-vänliga refränger satt sin negativa prägel på det nya materialet. Bortsett från de malplacerade refrängerna ligger den thrashiga metal **Scenteria** erbjuder på en tung och hetsig nivå. Fokuserar man på partierna före och efter de melodiösa allsångsrefrängerna håller de tre spåren en godkänd kvalitet. Andra låten, "Dead Point Of Weiw", smakar god **Slayer** á la "Dead Skin Mask" och utgör därför ett litet undantag från den annars så dominerande tvåtakten. Att samtliga i bandet håller **In Flames** platta "Clayman" som ett av tidernas fem bästa album kommer inte som en överraskning. I det stora hela hade jag hoppats på mer från **Scenteria**. http://www.scenteria.com

Lars Ekenryd

SGT. BLACK - "October Session" §§

Det finns goda intentioner i det som **Sgt. Black** från Norrköping försöker åstadkomma. Tyvärr lider demon "October Session" av alldeles för många barnsjukdomar för att det ska kunna bli riktigt bra. I sitt nuvarande skick är låtarna mest jobbiga att lyssna på av den anledningen att man hör hur bra de skulle kunna ha blivit med lite jobb. Det rör sig om halvtung hårdrock som inspirerats av **Black Sabbath**, **Pearl Jam** och stonervågen både en och två gånger. Låtarna är som upplagda för att bli riktigt tunga och bjuda på ett monstruöst sväng, basen är dessutom arrangerad efter denna inriktning. Tyvärr är det fyrsträngade instrumentet det enda som låter riktigt bra på hela demon. Låtarna blir alldeles för klena när **Sgt. Black** tar tag i dem, det som skulle ha kunnat bli hårt blir bara mesigt och allt vad utstrålning heter faller platt till marken. Visserligen är plattan begåvad med en ovanligt mjäkig produktion, men jag skulle främst vilja påstå att svagheten ligger i framförandet. Det låter som om bandet inte vågat ta i ordentligt när de varit i studion. Förmodligen låter de här kompositionerna betydligt bättre när de manglas fram i replokalen. Bandets största problem ligger dock i att sångaren Daniel Saidi låter alldeles förfärlig när han tar i från tårna. Visst låter han som en yngre Eddie Vedder, vilket är smakfullt, när han håller sig på en sansad nivå. Men när det ska röjas låter det bara gnälligt och enerverande. Det är synd att "October Session" gör ett så slätstruket intryck, det finns ju trotsallt fina låtmallar att jobba utifrån.

Mikael Mjörnberg

SHADEWORKS - "Sooty Limbs" §§

Bakom det fjolldödsklingande namnet **Shadeworks** döljer sig en ensam belgare vid namn Arnaud Nicolas. Hans soloprojekt handlar dock inte det minsta som dödsrelaterad musik utan är snarare vemodig goth med nära släktband till **Anathema** och **My Dying Bride**. Nere på kontinenten har den här soppan blivit så gott som enhälligt hyllad, inte konstigt då du tillsynes inte får anställning på en sydeuropeisk metaltidning om du inte öser superlativ över allt och alla. Detta är nämligen inte alls något vidare. Visserligen finns det några sköna kvinnosångspartier framförda av en dam kallad Fae här och var, men i övrigt tycker jag mest att det är såsigt och trist. Låtarna saknar drivkraft och några direkt utkristalliserade idéer finns inte, det låter mest mossigt. När det låter som bäst – i introt till "Blind Healing" – ljuder det nästan exakt likadant som i introt till **Stone Sour**-låten "Get Inside". Det är tragiskt när det bästa inte ens andas någon form av egenhet. I tredje spåret ylar de tyska heavymetalgitarrerna som galna i introt för att sedan övergå i mer drömska och ondskefulla gothmummel i stil med vad som presteras i Norge, det låter så krystat och tråkigt att jag blir mörkrädd. Herr Arnaud Nicolas gör nog bäst i att satsa på sitt ordinarie band **Icy Winds**, men det är klart att i Sydeuropa kan han säkert leva på sin oförtjänta hype.

Mikael Mjörnberg

SHADOWBUILDER - "Bone Ritual" §§§§

Shadowbuilder har redan hunnit med att skaffa sig en rejäl skara med fans på hemmaplan sina få år som band till trots. De gånger jag sett bandet live har det slagit mig att dessa grabbar ligger inne med en vis potential men när förra demon "When God Created Light", tillika den första, dök upp blev jag föga imponerad. Till "Bone Ritual" har bandet gjort sig en rejäl uppryckning, skaffat ny gitarrist och ett mycket bättre ljud. Med siktet inställt på Florida och med en fot i trashmetallen vinner **Shadowbuilder** med ens förtroende för sin ärlighet och rakhet. Avslutande "Kalashnikov" är överlägset roligast även om titelspåret och "Silver & Black" känns helt rätt. Det tråkiga med **Shadowbuilder** är dock att det går alldeles för långsamt, det manglas för lite helt enkelt men om de upprepar en liknande uppryckning till nästa gång så är de snart i hamn. *www.shadowbuilder.tk*

Kristian Forsell

STRANGULATION - "Withering Existence" §§

Strangulation spelade som första band på årets Gbg Deathfest, men jag lyckades missa bandets spelning eftersom jag kom senare. De som såg spelningen berättade dock för mig att de gjorde bra ifrån sig. Karlskogasönerna har tidigare släppt en demo som de kallade "Carnage In Heaven", och den finns sedan ungefär ett år i min ägo. Nu har de släppt sin andra demo, "Withering Existence" som innehåller fyra spår, och jag vill påstå att den första var mycket bättre, framför allt produktionsmässigt. "Withering Existence" lider av en halvdan produktion, och musiken känns ibland lite tråkig. Förra gången bandet var demoaktuella hade de ingen fast sångare, utan lånade in **Spawn Of Possessions** sångare och tillika trumslagare, Dennis Röndum, som då presterade som väntat. Nu har de skaffat en sångare, men han är lite för tråkig. Man bjuds inte på några större utsvävningar, varken sång- eller musikmässigt. Jag tror att produktionen hämmar musiken mycket, en bättre produktion hade gett ett mycket bättre resultat.

Dick Lundin

TALION - "Operation Massacre" §§

Inom loppet av 9.22 minuter avverkar **Talion** sina tre demolåter, utan att imponera. Utan allt för mycket info om bandet att skryta över kan Slavestate konstatera att Växjö är deras huvudkvarter. Utifrån en thrash som mer eller mindre slaviskt följer regelboken bjuder "Operation Massacre" inte på några nämnvärda överraskningar. **Talion** kan sin läxa och gör ett exemplariskt utfall på de tre tempofyllda spåren. Söker man dock efter något utöver de traditionella ramarna lär **Talion** bli en besvikelse. Har man däremot våta drömmar av konservativ thrash av modell äldre kan samma band vara droppen. talion@passagen.se

Lars Ekenryd

THRAWN - "Light Creates Shadows" §§§

"Ockult trashmetal" skanderar det medföljande informationsbladet. **Thrawn** är en ganska spännande trio som ytterst skickligt blandar många olika influenser till ett någorlunda eget och specifikt sound. På fyra stycken välspelade låtar hinner man att blanda **Testament**, **Overkill** och **Annihilator.** Släng på lite **Candlemass** på det och släng ett öga på de svenska kollegorna i **Pathos** och du har kort och gott, **Thrawn.** Sångaren har en kraftfull röst och hanterar den arga sången såsom den mjuka med stor skicklighet. Låtmaterialet är hyfsat, det känns inte som det funnits någon direkt tanke bakom författandet av musiken utan att gruppen mera har kört på känsla. Ett skivkontrakt borde dock snart vara i hamn men jag skulle tyvärr inte betala fullpris för en fullängdare med **Thrawn.**

Kristian Forsell

VOLBEAT - "Beat The Meat" §§§§

Förväntningar, förväntningar, förväntningar ... livet präglas av förväntningar. Vissa är enkla att bemästra, andra inte. **Volbeat** sparkade med sin debutdemo stjärten ur led på många herrar och damer med sin tunga, höftvickande och charmiga rock n´roll. (§ § § § § i Slavestate nummer 5) Utgåva nummer två, "Beat The Meat" visar upp ett betydligt tyngre **Volbeat.** Gitarrerna är mer metal än rock och det är faktiskt både på gott och ont. Jag får tillkännage att jag saknar lite av charmen som präglade föregångaren. Men låtarna är av yppersta klass, danskarna knäcker fortfarande. **Volbeats** toner är snyggare än polarens mediokra fem i treragg och hårdare än **D-Flex:s** välstretchade magmuskler. Dick Lundin brukar säga att äkta rockers skall lyssna på **Danko Jones** och **Nashville Pussy**, jag säger att de lika väl kan lyssna på **Volbeat.** Jag blir snart sjövild om inte detta gäng blir kontrakterat. *www.volbeat.dk*

Larsa Carlsson

Seventribe

Liksom siffran sju är förknippat med något magiskt och mystiskt, inte minst i bibliskt hänseende, vilar det även något speciellt över bandet med sju medlemmar, Seventribe. Även om det troligtvis inte finns några andra kopplingar till Bibeln driver Seventribe budordet "Om du inte ger hundra procent på scenen kan du lika gärna lägga ner!" till sin spets. Slavestate tog tillfället i akt under Moshfest i Halden att snacka med Västeråsborna.

TEXT: LARS EKENRYD - BILD: SEVENTRIBE

Bara några minuter innan Lumsk skulle gå på scenen under Moshfest 2003 tog Slavestate och samlade ihop Seventribe för en kort intervju. Eftersom kollektivet Seventribe har som måtto "en för alla, alla för en" var det inte annat att välja på än att fösa ihop septetten i ett nästan avskilt, ljudisolerat rum. Trots det hördes soundchecken från Lumsk under hela intervjun. Tidigare på kvällen hade gossarna från Västerås genomfört en energiexplosion på stora scenen. Det var trots allt inget som märktes på de ivriga medlemmarna, som fortfarande verkade leva på adrenalinkicken från spelningen. Inte heller syntes ett spår av vare sig trötthet eller oengagemang efter nedslaget på Belsepub i Göteborg kvällen innan. Seventribe gav järnet på Moshfest men hade trots det en hel del myror i byxorna efteråt.

Ni är från Västerås, hur är publiken där?

– (Marco) Den suger! Västeråsare har ingen musiksmak. Fast vi är ganska populära där i alla fall.

– (Marcus) Jo, vi är populära där i jämförelse med andra band.

– (Marco) Jag kan lova dig, pratar du med ett band vart som helst från Sverige som spelat i Västerås, så kommer de flesta att säga att det är en skitstad att spela i. Det är den där U-formen. Folk står längs med väggarna runt lokalen.

– (Marcus) Femtio musiknazister i publiken.

– (Micke) Jantenazister, är vad det är! (Micke)

De är mer eller mindre eniga om att Västerås inte är en musikstad i första hand. Dennis framhäver med bestämdhet att staden trots allt har en hel del snygga tjejer.

Som man sår får man skörda

I ett försök att återgå till ordningen är det på sin plats att ställa Seventribe till svars för hur länge bandet existerat. Tre år är det korta och koncisa svaret med tillägget att det gäller den rådande konstellationen.

– (Marcus) Vi har från början spelat i två andra band som sedan slogs ihop till det här.

– (Marco) Det är därför vi har tre gitarrister, två sångare och så vidare. När vi bildade bandet ville ingen kicka någon.

Är det därav namnet kommer, sju stycken som bildar en stam, Seventribe?

– (Micke) Tänk på att loggan innehåller sju bitar också. Det ständigt övervakande ögat, fast det är ett "s" också.

På frågan varifrån idén till att slå ihop banden svarar Micke retoriskt att "Varför ha två halvbra band när man kan ha ett skitbra band?"

Den kassa publiken utmanar

Trots den seriösa satsning alla i bandet bidrar med i Seventribe finns en klar underton av både lek och självdistans och det råder en hjärtlig grabbighet i gänget. Inte helt oväntat skiljer sig attityden på och av scenen en del. Av den aggression och brutalitet som Seventribe visar upp på scen syns inte ett spår. För att återgå till idén med en stam och så vidare faller det sig naturligt att även konfrontera medlemmarna med det faktum att de alltid har likadana kläder, bestående av vit skjorta, slips och så vidare. En form av uniform?

– (Marcus) Det är mest för att det finns så jäkla många band som går upp på scen och så ser de ut som de i publiken.

– (Marco) Det ser ut som om de håller på att repa i replokalen. Det är många, många bra band som bara står rakt upp och ner på scen. Det är tråkigt.

– (Marcus) Man måste visa vägen. Det kan vi tacka Västerås för.

– (Micke) Den kassa publiken har utmanat oss att göra vårt yttersta.

– (Marcus) Det enda sättet att få igång det är att röja hundra gånger bättre än vad de gör själva.

Men den här grejen med slips?

– (Andreas) Det är kontrasten.

– (Marco) Att komma in finklädda och sedan bara...

– (Marcus) Ingen ska se på oss vad de har att vänta, om de inte sett oss förut...

Ni verkar onekligen ha tänkt igenom en hel del som rör Seventribe?

– (Andreas) Ja, det är ett koncept.

– (Marco) Vi har en plan. Vi ska ju inte stanna här på demonivå. För att komma någon vart måsta man arbeta hårt och ha en plan.

Hur ser er plan ut?

– (Marco) Att gå så långt som möjligt...

– (Andreas) Ett par till öl och sedan efter det så...

Hits for kids

Efter ett gott skratt åt Andreas mer jordnära drömmar om framtiden och ytterligare ett antal passningar i retur berättar Marcus lite om Seventribes förehavanden. Arbetet med att nå ut med bandet har pågått i flera år genom Internet och att skicka ut skivor över hela världen. Uppemot tusen skivor cirkulerar enligt Marcus på olika platser i Sydamerika, USA, Indien, Japan, Australien och många andra länder. Att demoskivorna dessutom är gratis och att allt material går att ladda ner från Internet verkar ha hjälpt till för att öka spridningen i världen. Mottot är att marknadsföra Seventribe med gratis demoplattor, även om det kostar på ur egen ficka.

– Det är först när man släpper en skiva som man kan räkna med att få något betalt, påpekar Robert som lyckats få en syl i vädret. Vem fan vill betala för en demo?

– (Marcus) Det är som ett företag. Man måste vara beredd att investera i sitt företag för att få det att fungera och vi är beredda att investera i vårt koncept för att det ska fungera.

Vad har ni på gång framöver då, när det gäller skivbolag osv?

– (Marcus) I dagarna som kommer skriver vi kontrakt med en manager. Vi har haft andra managers med konstiga

förslag, men de skiter vi i. Vi har en som verkar schyst nu.

– (Marco) Vi nämner inget bolagsnamn men förra året var det ett riktigt fett skiv- och managementbolag som var på gång. Ett av världens största!

– Ja, det var klart. Muntligt avtal klart och så, men sedan fick vi den här upp i röven, förklarar Marcus och visar det välkända fingret.

De sju aporna

Seventribe är, när vi kommer in på skivbolag och så vidare, om möjligt mer eniga än någonsin att det i första hand handlar om att hitta ett bolag som dels inte rövknullar dem allt för mycket och som inte är inne och petar på deras konstnärliga frihet. Ni är benhårda i era principer verkar det som.

– (Marcus) Ja, absolut!

– (Micke) Vi vill ju nå ut med vår musik och vi är beredda att gå över jävligt många lik. Men vi tänker inte sälja oss.

Andreas som också är det senaste tillskottet som trumslagare i bandet påpekar detta faktum och att han därmed har en mer objektiv synpunkt.

– När man kommer utifrån och ser på de här sju "aporna" som säger och gör det man tänker, det man vill göra men inte alltid kan; det som folk kanske inte alltid tillåter en att göra. Man tänker det fast man vågar inte, sen säger någon det åt en eller gör det åt en och visar det där kuraget man själv vill ha. Det är också det som är dragningskraften att de faktiskt har staken och kulorna att gå framåt och visa det här budskapet.

Andreas tar ett nytt andetag i sin iver att lägga ut texten om Seventribes förträfflighet och beundran inför bandets omutliga principer. Det finns, menar han, en press utifrån hur man ska tänka, hur man ska vara, vad man ska göra i framtiden och så vidare.

– (Marco) Alltså, vi skiter i vad folk tycker och tänker. Vi gör vad som faller oss in. Som det här med trumsolot. Många kan tycka "fan va töntiga de är, de kör fem-sex låtar och sedan bryter av med ett trumsolo". Det skiter ju vi i! Är det något vi känner för att göra då gör vi det. Vi påstår inte att vi är först med någonting. Men däremot är vi beredda att ta hela kittet många steg framåt, eller bakåt om det krävs. Så länge det är äkta och vi har kul.

Integritet och musikalisk kvalité

Vi fortsätter för en stund att diskutera idéerna och principerna som ligger till grund för Seventribe och dess målmedvetenhet. Jonas poängterar noga att framgången i sig inte är något självändamål. Hellre lirar de på demonivå och på mindre arrangemang än att förlora sin ärlighet. Låter som en klockren klyscha, men i det här fallet ligger det nog mer bakom. Detta till trots ser inte Seventribe sig själva som ett demoband, i den hierarkiska bemärkelsen. "Så länge vi har roligt och kan stå för det vi gör", som Marco formulerar det. Något som också är äkta hos killarna är deras rättframhet och totala avsaknad av falsk blyghet. De skräder inte orden när de konstaterar att deras band som konstellation faktiskt är bäst. Om Jante råkat förirra sig in i rummet hade han vid det här laget skrumpnat ihop till en anorektisk boll, svältfödd på självförnekelse och undergivenhet.

Fram till tidpunkten för denna intervju har Seventribe släppt ifrån sig fyra demoplattor. Demo nummer fyra går dessutom att ladda ner från deras hemsida. Ytterligare material är på gång och kommer att spelas in under hösten. Trots den enighet och beslutsamhet som genomsyrar bandet när det gäller konstnärlig integritet och musikaliska kvalité undrar man ju onekligen om det inte finns åsiktsskillnader i ett band med sju medlemmar.

– Olikheterna är något vi utnyttjar till vår fördel, förklarar Micke. Bandet fokuserar på var respektive medlem är bra på och koncentrerar sig på det istället för att se en konflikt i att vara olika.

– (Robert) Vi jobbar oftast utifrån vad majoriteten tycker och tänker.

Hur går det till mer exakt när ni gör era låtar?

– (Micke) Det är olika....

– (Robert) Oftast är det så att någon kommer med en idé, ett riff, en text eller något sånt. Sedan bygger vi vidare på det.

– (Marco) Sedan kan någon komma till med något så vi lägger till och drar bort och håller på. Slutprodukten är trots allt alla i bandets "baby". Oavsett hur mycket man gjort själv eller varit med och påverkat.

Förutom nytillskottet Andreas (trummor) utgör Micke (junk), Marcus (gitarr), Marco (sång), Robert (bas), Jonas (gitarr) och Dennis (gitarr/sång) ursprungsmedlemmarna i bandet. Att killarna är ett tight gäng som genom Seventribe bildat ett kollektiv där det primära är ärlighet och rättframhet bekräftas till viss del av Andreas.

– Det finns säkert många teorier. Men det är verkligen apstadiet, grottstadiet och det är så jag känner sammanhållningen och så jag relaterar till det här. Det är så galet det måste vara. Det är så galet och ärligt det kan bli.

– Många spelar på det här med ondska när de kommer upp på scen. Det är blod och hej å hå... men sen när de kommer hem så sitter de och... det finns till exempel många gangster hiphopare som skryter med vad de gör och sedan är de riktiga "fittor" privat.

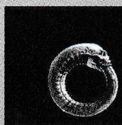
– (Micke) Lyssnar på klapp och klang. Är man ärlig behöver man ju inte heller stå till svars för något.

– (Marcus) Det går inte att vara galen på scen om man inte är galen privat också.

Med de väl valda orden, som samtidigt får stå som en beskrivning av själva essensen i Seventribe, är det hög tid att förpassa sig till stora scenen för att beskåda Lumsk. Moshfest fortsatte trots det ett par timmar till och Slavestate bevakade nogsamt denna finfina tillställning. Läs även artikeln om Moshfest, inklusive recension på Seventribes spelning.

Årslistor 2003

PER BJERKE

TURBONEGRO
"Scandinavian Leather"
Ett helt underbart album som återigen som tar homoerotiken och dödspunken ett steg längre in i våra själar.

GENOCIDE SUPERSTARS – "Superstar Destroyer"
DARKTHRONE – "Hate Them"
BOOGIEMAN – "Triple Six Blues"
SUPERJOINT RITUAL – "A Lethal Dose Of American Hatred"
THE HAUNTED – " One Kill Wonder"
DOZER – "Call It Conspiracy"
ENTOMBED – "Inferno"
BIGELF – "Hex"
THE CROWN – "Possesed 13"

Årets låt
TURBONEGRO – "Locked Down"

Årets överraskning
BLIND DOG – "Captain Dog Rides Again"

Årets flopp
ANTHRAX – "We've Come For You All"

Årets sämsta skiva
HAMMERFALL – "Crimson Thunder"

Årets demo
BENIGHTED – "Heljarför"

Årets bästa konserter
IRON MAIDEN – Stockholm Stadion
TURBONEGRO – Lisebergshallen, Göteborg
FLOGGING MOLLY – Hultsfredsfestivalen

Årets bästa icke-metal
JOHNNY CASH – "Man Comes Around"

Årets hjälte
Billy Tourtelot

Årets idiot
Billy Milano

Årets bästa uttalande
"Jag fick ett e-mail för ett par veckor sen från den här personen, som är ett fan av bandet och som uttryckte ett intresse av att göra det. Jag var skeptisk först, men vi gjorde lite research och träffade och talade med personen och personen kommer definitivt att gå igenom med det." (Billy Tourtelot, **Hell on Earth** – I samband med självmordet på scen)

LARSA CARLSSON

PANZERCHRIST
"Room Service"
Som att gosa med en tjej på en sommaräng för att sedan plötsligt bli slitna i stycken av pansarvagnseld

CLAWFINGER - "Zeros & Heroes"
DOZER – "Call It Conspiracy"
EL CACO – "Solid Rest"
TYPE O NEGATIVE – "Life Is Killing Me"
KATATONIA – "Viva Emptiness"
NINE – "Killing Angels"
BETWEEN THE BURIED AND ME – "The Silent Circus"
IMPALED NAZARENE – "All That You Fear"
ANTHRAX – "We´ve Come For You All"

Årets låt
TYPE O NEGATIVE – "IYDKMIGTHTKY (Gimme That)"

Årets överraskning
NINE – "Killing Angels"

Årets flopp
DEFTONES – "Deftones"

Årets sämsta skiva
LEGEN BELTZA – "Insanity"

Årets demo
VOLBEAT – "Beat The Meat"

Årets bästa konserter
SLAYER – Wacken Open Air
CANNIBAL CORPSE – Restaurang Kreta, Göteborg
NILE – Wacken Open Air
CLAWFINGER – Sticky Fingers, Göteborg
PARADISE LOST – Kåren, Göteborg

Årets bästa icke-metal
DIVERSE ARTISTER – "Ljuva 50-tal - Let The Good Times Roll 1955-1959"

Årets hjälte
Peter Dolving

Årets idiot
Billy Milano

Årets bästa uttalande
Delad förstaplats mellan "Du ser ut som en åttondelsget" (Maria van der Lee, Belsepub i augusti) och "Vart i hyreskontraktet står det att jag inte får strypa någon?" (Hört från en förvånad och vräkt hyresgäst i Bergsjön, Göteborg)

GUSTAV DAHLIN

CRADLE OF FILTH
"Damnation And A Day"
Värdig uppföljare till mästerverket "Midian"

ZYKLON – "Aeon"
DIMMU BORGIR – "Death Cult Armageddon"
MARDUK – "World Funeral"
MORBID ANGEL – "Heretic"
BLACK LABEL SOCIETY – "The Blessed Hellride"
ENTOMED – "Inferno"
TIAMAT – "Prey"
THE HAUNTED – "One Kill Wonder"
VOIVOD – "Voivod"

Årets låt
CRADLE OF FILTH – "The Promise Of Fever"

Årets överraskning
METALLICA – "St. Anger"

Årets flopp
CHILDREN OF BODOM – "Hate Crew Deathroll"

Årets sämsta skiva
HAMMERFALL – "One Crimson Night"

Årets demo
STABWOUND – "Bloodsoaked Serenades"

Årets bästa konserter
AEON – Studion, Folkets Hus, Umeå
MINISTRY - Arvikafestivalen
THE HAUNTED – Smack Rockfestival

Årets bästa icke-metal
PINK – "Trouble"

Årets hjälte
DENIS BELANGER a.k.a. SNAKE (för återkomsten till Voivod)

Årets idiot
George W Bush

Årets bästa uttalande:
"Alla andra bakar frallor, så vi gör fullkornslimpa." (Fenriz berättar om sin musik i Musikbyrån)

LARS EKENRYD

NASUM
"Helvete"
Den åttonde dödsynden, att inte älska "Helvete"

AVULSED – "Yearning For The Grotesque"
ENSLAVED – "Below The Lights"
KRABATHOR – "Dissuade Truth"
KILLAMAN – "Killaman"
UNSANCTUM – "Ignite The Skies"
ANAAL NATHRAKH – "When Fire Rains Down From The Sky...
SETHERIAL – "Endtime Divine"
ZYKLON – "Aeon"
REGURGITATE – "Deviant"

Årets låt
MÖRK GRYNING – "Our Urn"

Årets överraskning
SEVENTRIBE – "Demo #4"

Årets flopp
METALLICA – "St. Anger"

Årets sämsta skiva
TRIBAL INK – " Surrounded By Freaks"

Årets demo
KILLAMAN – "Killaman Demo 1"

Årets bästa konserter
IMMORTAL – Inferno Festival, Norge
LUMSK – Inferno Festival, Norge
WINDIR – Moshfest, Norge

Årets bästa icke-metal
FLESHIES – "The Sicilian"

Årets hjälte
Chrissie Hynde

Årets idiot
[-er] George W Bush, Sonny Sandoval, Håkan Jaldung, S. Hussein m.fl. m.fl.

Årets bästa uttalande
Melodier man kan nynna på, vad är det för blackmetal med det? (Rune "Blasphemer" Eriksen)

KRISTIAN FORSELL

DIMMU BORGIR
"Death Cult Armageddon"
Mästerverk som inom vår tid saknar motstycke

EVERGREY – "Recreation Day"
KING DIAMOND – "The Puppet Master"
IRON MAIDEN – "Dance Of Death"
NIGHTRAGE – "Sweet Vengeance"
ABORTED – "Goremaggeddon"
DARKTHRONE – "Hate Them"
SOULREAPER – "Life Erazer"
OLD MANS CHILD – "In Defiance Of Existence"
ZYKLON – "Aeon"

Årets låt
EVERGREY – "Recreation Day"

Årets överraskning
A PERFECT CIRCLE – "Thirteenth Step"

Årets flopp
METALLICA – "St. Anger"

Årets sämsta skiva
METALLICA – "St. Anger"

Årets demo
CIPHER SYSTEM – "Promo 2003"

Årets bästa konserter
DIMMU BORGIR – Rockefeller, Oslo, Norge
DIMMU BORGIR – Arenan, Stockholm
PER GESSLE – Slottskogsvallen, Göteborg
IRON MAIDEN – Roskildefestivalen, Danmark
METALLICA – Roskildefestivalen, Danmark

Årets bästa icke-metal
PER GESSLE – "Mazarin"

Årets hjälte
Afonso Alves (Örgryte IS)

Årets idiot:
Håkan Hellström

Årets bästa uttalande
"Den som inte reagerar accepterar" (Ronnie Schmidt, Eldsjäl)

ROBERT HAKEMO

TOMAHAWK
"Mit Gas"
Episkt, hårt, melodiskt, galet, komplext, nyanserat, mörkt och vackert. Mike Pattons mest fulländade urladdning sedan **Faith No Mores** glansdagar.

DEFTONES – "Deftones"
CULT OF LUNA – "The Beyond"
HATEBREED – "The Rise of Brutality"
NASUM – "Helvete"
STRAPPING YOUNG LAD – "S.Y.L."
A PERFECT CIRCLE – "Thirteenth Step"
STATIC-X – "Shadow Zone"
ZYKLON – "Aeon"
MACHINE HEAD – "Through The Ashes Of Empires"

Årets låt
DEFTONES – "Minerva"

Årets överraskning
Återföreningen av **Mary Beats Jane**

Årets flopp
LIMP BIZKIT – "Results May Vary"

Årets sämsta skiva
METALLICA – "St. Anger"

Årets demo
MINDFALL – "From The Barren"

Årets bästa konserter
TOMAHAWK – Roskildefestivalen
MESHUGGAH – Sticky Fingers, Göteborg
1349 – Inferno Festival, Norge
THE HAUNTED – Sticky Fingers, Göteborg

Årets bästa icke-metal
THE MARS VOLTA – "De-loused in the Comatorium"

Årets hjälte
Se årets bästa uttalande.

Årets idiot
George W. Bush

Årets bästa uttalande
När kompisen skålade med Oscar Dronjak (Ovetande att han lirar i just **Hammerfall**) och kläcker: "Jag hatar power metal, speciellt **Hammerfall** och sådan skit!"

DENNIS LARSSON

METALLICA
"St. Anger"
Bråka inte med riffmakarna!

CROWN – "Possessed 13"
BURST – "Prey On Life"
A PERFECT CIRCLE – "Thirteenth Step"
DIMENSION ZERO – "This Is Hell
VITAL REMAINS – "Dechristianize"
MISERY INDEX – "Retaliate"
ALCHEMIST – "Austral Alien"
LINKIN PARK – "Meteora"
MACHINE HEAD – "Through The Ashes Of Empires"

Årets låt
BURST – "Monument"

Årets överraskning
ALCHEMIST – "Austral Alien"

Årets flopp
AGORAPHOBIC NOSEBLEED – "Altered States Of America"

Årets sämsta skiva
MORTICIAN – "Darkest Day Of Horror"

Årets demo
KOLONY – "Choose Your Poison"

Årets bästa konserter
METALLICA – Roskildefestivalen, Danmark
SEPULTURA – Sweden Rock Festival
MACHINE HEAD – Stockholm, Arenan

Årets bästa icke-metal
KILLING JOKE – "Killing Joke"

Årets hjälte
Silvio Berlusconi

Årets idiot
Tony Blair

Årets bästa uttalande
"Tänk om vi skulle se bogvisiret flyga iväg!" (Karolina Skoog)

MARTIN LARSSON

CULT OF LUNA
"The Beyond"
Avgrunden öppnar sig och slukar oss alla. Norrländskt mörker av allra högsta klass.

MACHINE HEAD – "Through The Ashes Of Empires"
TOMAHAWK – "Mit Gas"
MINISTRY – "Animositisomina"
STAIRLAND – "Shapeless"
KILLING JOKE – "Killing Joke"
DOZER – "Call It Conspiracy"
CALM – "Are We Supposed To Be..."
POISON THE WELL – "You Come Before You"
A PERFECT CIRCLE – "Thirteenth Step"

Årets låt
A PERFECT CIRCLE – "Pet"

Årets överraskning
KILLING JOKE – "Killing Joke"

Årets flopp
DEFTONES live i London.

Årets sämsta skiva
BLOOD BROTHERS – "Burn Piano Island Burn"

Årets demo

DRIVE – "Without You I'm Alive"

Årets bästa konserter
ISIS – Debaser, Stockholm
STAIRLAND – Club Nirvana, Stockholm
STRAPPING YOUNG LAD – Hultsfredsfestivalen
MINISTRY – Arvikafestivalen
A PERFECT CIRCLE – Wembley, London

Årets bästa icke-metal
MASSIVE ATTACK – "100th Window"

Årets hjälte
Steve Jobs

Årets idiot
Fredrik Strage

Årets bästa uttalande
There are a lot of beautiful people in Sweden. I see that none of them are here tonight (Devin Townsend, som ju är en sådan supermodell själv, kommenterar fosterlandet på Hultfredsfestivalen).

SOPHIE LINDER

A PERFECT CIRCLE
"The Thirteenth Step"
En mycket lugn och vacker skiva som bara *nästan* toppar debutsläppet. Och nästa år vill jag se dom i Sverige!

THE DEVIN TOWNSEND BAND – "Accelerated Evolution"
DEFLESHED – "Royal Straight Flesh"
EVERGREY – "Recreation Day"
ARCH ENEMY – "Anthems Of Rebellion"
SPARZANZA – "Into The Sewers"
THE MARS VOLTA – "De-loused In The Comatorium"
CALM – "Are We Supposed To Be..."
DEFTONES – "Deftones"
THE PROJECT HATE – "Hate, Dominate, Congregate, Eliminate"

Årets låt
EVERGREY – "Blinded"

Årets överraskning:
Slavestate (Det var som fan, red anm.)

Årets flopp
Min Parisresa

Årets sämsta skiva
KOTTONMOUTH KINGS – "Rollin' Stoned"

Årets demo
LINGUA – "lingua"

Årets bästa konserter
MATS/MORGAN – Fasching, Stockholm
MESHUGGAH – Göta Källare, Stockholm
STRAPPING YOUNG LAD – Hultsfredsfestivalen
A PERFECT CIRCLE OCH DEFTONES – Bercy, Paris
OPETH – Klubben, Stockholm

Årets bästa icke-metal
Esbjörn Svenssons Trio

Årets hjälte
J. Bergman, arrangör av Dirty Black Summer-festivalen

Årets idiot
Varenda våldtäktsman och pedofil

Årets bästa uttalande
Lapp vid DJ-båset: "Önska en låt: 20 kr. Få önskad låt spelad: 50 kr. Få önskad låt spelad nu: 100 kr."

DICK LUNDIN

GENOCIDE SUPERSTARS
"Superstar Destroyer"
Från att ha varit ett bra kängpunk band har de ändrat stil en aning till mer kängrock'n'roll och släpper årets klart bästa partyplatta. Från första ackordet jag hörde från plattan, visste jag att jag snart skulle ha den i min ägo, och dyrka den som få skivor.

ABORTED – "Goremageddon: The Saw And The Carnage Done"
TURBONEGRO – "Scandinavian Leather"
DYING FETUS – "Stop At Nothing"
COCKNOOSE – "White Trash Messiahs"
MISERY INDEX – "Retaliate"
LENG TCH'E – "Man Made Predator"
VERMINOUS – "Impious Sacrilege"
DISFEAR – "Misanthropic Generation
DANKO JONES – "We Sweat Blood"

Årets låt
TURBONEGRO – "Fuck The World (F.T.W.)

Årets överraskning
Zekes återförening och signing med Relapse, samt min Linnéa.

Årets flopp
METALLICA – "St. Anger"

Årets sämsta skiva
CHINCHILLA – "Madtropolis"

Årets demo
STABWOUND – "Bloodsoaked Serenades"

Årets bästa konserter
CANNIBAL CORPSE, SINISTER, VOMITORY – Restaurang Kreta, Göteborg
TURBONEGRO – Lisebergshallen, Göteborg
NASHVILLE PUSSY – Sticky Fingers, Göteborg
SEPULTURA – Sweden Rock Festival

Årets bästa icke-metal
Vette fan...

Årets hjälte
Bon Scott (Alltid)

Årets idiot
–

Årets bästa uttalande:
"Vet du varför bögar inte vill bli astronauter? För att rymden är ändlös..."

MIKAEL MJÖRNBERG

SOILWORK
"Figure Number Five"
Reaktionen lät inte vänta på sig. Efter halvdassiga "Natural Born Chaos" som släpptes 2002 tog skåningarna en snabb och gruvlig revansch på sig själva. Med aggression, melodikänsla och en Björn Strid i högform visade de hur briljant, modern metal ska spelas.

SPINESHANK – "Self Destructive Pattern"
AS I LAY DYING – "Frail Words Collapse"
THE HAUNTED – "One Kill Wonder"
PAINFIELD – "This Time"
ARCH ENEMY – "Anthems Of Rebellion"
NIGHTRAGE – "Sweet Vengeance"
DIMENSION ZERO – "This Is Hell"
A PERFECT CIRCLE – "Thirteenth Step"
ARISE – "Kings Of The Cloned Generation"

Årets låt
DIMENSION ZERO – "Into And Out Of Subsistence"

Årets överraskning
NINE – "Killing Angels"

Årets flopp
METALLICA – "St. Anger"

Årets sämsta skiva
PAUL CHAIN – "Cosmic Wind"

Årets demo
ELOHIM – "Modest Memoirs"

Årets bästa konserter
ROB HALFORD – Agora Theatre, Cleveland, Ohio, USA
IN FLAMES – Hultsfredfestivalen
IN FLAMES – Hjoursfestivalen
THE HIVES – Hultsfredfestivalen
PER GESSLE – Boulognerskogen

Årets bästa icke-metal
PER GESSLE – "Mazarin"

Årets hjälte
Persson

Årets idiot
Metal Blade

Årets bästa uttalande
"Vad går du på för droger?" Sagt av en okänd tjej till en kille som försökte tillfredställa så gott han kunde någonstans i Hultsfred.

FELICIA OLSSON

PANZERCHRIST
" Room Service"
Snart flyttar jag väl till Danmark

PANTERA – "The Best Of Pantera"
MORTICIAN – "Darkest Days Of Horror"
HATEBREED – "The Rise Of Brutality"
AGORAPHOBIC NOSEBLEED – "Altered States Of America"
ANTHRAX – "We've Come For You All"
MUSTASCH – "Ratsafari"
CLAWFINGER – "Zeroes And Heros"
MACHINE HEAD – "Hellalive"
MACABRE – "Murder Metal"

Årets låt
JOHAN AXELSSON – "Till Felicia"

Årets överraskning
KILLAMAN – "Killaman"

Årets flopp
Ozzfest, vad annars?

Årets sämsta skiva
METALLICA – "St. Anger"

Årets demo
ILLDISPOSED – "Promo 2003"

Årets bästa konserter
IMMORTAL – Inferno Festival, Norge
VADER – Inferno Festival, Norge
MESHUGGAH – Contan, Örebro

Årets bästa icke-metal
USER – "User"

Årets hjälte:
Janne Josefsson, SVT Uppdrag Granskning

Årets idiot:
George W Bush

Årets bästa uttalande
"Är ditt liv så jävla tråkigt att du inte ens kan komma på ett citat till årsbästalistan?" (Larsa Carlsson, november '03)

RONNIE SCHMIDT

A PERFECT CIRCLE
"Thirteenth Step"
"Jag vill att ni köper vårt album. Det är ungefär som att rösta. Om ni inte tjackar det kommer ännu ett nytt ytligt skitgäng fram istället och då är det ert fel. Ni röstade inte på oss!" Maynard James Keenan

CULT OF LUNA - "The Beyond"
MACHINE HEAD - "Through The Ashes Of Empires"
KATATONIA - "Viva Emptiness"
BURST - "Prey On Life"
THE MARS VOLTA - "De-Loused In The Comatorium"
MONEYBROTHER - "Blood Panic"
DROPKICK MURPHYS - "Blackout"
TOMAHAWK - "Mit Gas"
CALM - "Are We Supposed To Be"
WOVEN HAND - "Blush Music"

Årets låt
JOHNNY CASH - "Hurt"

Årets överraskning
CLAWFINGER - "Zeros And Heroes"

Årets flopp
DEFTONES - "Deftones"

Årets sämsta skiva
FRANKE - "Optimismens Hån"

Årets demo
LOWTIDE - "Unknown Destination"

Årets bästa konserter
STRAPPING YOUND LAD - Hultsfredsfestivalen
MINISTRY - Arvikafestivalen
MONEYBROTHER - Hultsfredsfestivalen
CHRISTIAN KJELLVANDER - Konserthuset, Göteborg
KENT - Stockholms Stadion, Stockholm

Årets bästa icke-metal
MONEYBROTHER

Årets hjälte
Erika Strandberg

Årets idiot
George W.Bush

Årets bästa uttalande
"Bon är en tidning för folk som vill veta vad de ska tycka. En tidning för folk som skulle äta skit om det kom från New York och kostade 30 000 spänn." Rocky

JOHANNA STRÖMQVIST

SOILWORK
"Figure Number Five".
Svenskar med känsla för melodier, på väg att ta över världen.

SOULREAPER - "Life Erazer"
EDGE OF SANITY - "Crimson II"
ENTOMBED - "Inferno"
BLINDED COLONY - "Divine"
TIAMAT - "Prey"
NINE - "Killing Angels"
DIMENSION ZERO - "This Is Hell"
NAIL WITHIN - "Nail Within"
EVANESCENCE - "Fallen"

Årets låt
NINE - "Anxiety Report"

Årets överraskning
ANTIFREEZE - "The Search For Something More"

Årets flopp
BLINK 182

Årets sämsta skiva
LIMP BIZKIT - "Results May Vary"

Årets demo
BLOWSIGHT - "Blowsight".

Årets bästa konserter
NEKO CASE - Kägelbanan, Stockholm
CHIMAIRA, SPINESHANK OCH ILL NIÑO - Klubben, Stockholm
IRON MAIDEN - Stockholms Stadion.

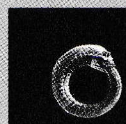
Årets bästa icke-metal
THE COOPER TEMPLE CLAUSE - "Kick Up The Fire, And Let The Flames Break Loose".

Årets hjälte
Alla har varit dumma i år och ingen får några julklappar.

Årets idiot
Svenska Journalistförbundet.

Årets bästa uttalande
"Skadeglädjen är den enda coola glädjen" - The McQuaids

DENNIS TENCIC

TURBONEGRO
"Scandinavian Leather"
Lika grym och skön som 50 välpumpade sjömän!

A PERFECT CIRCLE - "Thirteenth Step"
CULT OF LUNA - "The Beyond"
RELEVANT FEW - "The Art Of Today"
FROM ASHES RISE - "Nightmares"
DISFEAR - "Misanthropic Generation"
REGURGITATE - "Deviant"
BURST - "Prey On Life"
NINE - "Killing Angels"
NASUM - "Helvete"

Årets låt
PLACEBO - "The Bitter End"

Årets överraskning
THRICE - "The Arist In The Ambulance"

Årets flopp
METALLICA - "St. Anger"

Årets sämsta skiva
THE RASMUS - "Dead Letters"

Årets demo
-

Årets bästa konserter
WOVEN HAND - Södra Teatern, Stockholm
ISIS - Debaser, Stockholm
TRAGEDY - Kafé 44, Stockholm
16 HORSEPOWER - Berns, Stockholm

Årets bästa icke-metal
THRICE - "The Arist In The Ambulance"

Årets hjälte
Homer Simpson (min förebild, alltid och för evigt!)

Årets idiot
George W. Bush

Årets bästa uttalande
"Du ska inte tro att det är något mellan oss bara för att jag brukar ligga bredvid dig i sängen och dricka whiskey när din man städar" (Kalle i **Skitsystem** diskuterar med bandpolaren Fredrik Wallenbergs fru)

AURORA WALDERHAUG

SILENTIUM
"Sufferion - Hamartia Of Prudence"
Det givna valet för alla romantiska doomfreaks!

LUMSK - "Åsmund Frægdegjevar"
CRADLE OF FILTH - "Damnation And A Day"
SHADOW SEASON - "The Frozen"
ASMEGIN - "Hin Vordende Sod & Sø"
DESIRE - "Locus Horrendus- The Night Cries Of A Sullen Soul"
OLC SINNSIR - The Throne Of Dead Emotions
THE OLD DEAD TREE - The Nameless Disease
FORLORN - "Hybernation"
TARTHARIA - "A Secret Device"

Årets låt
SILENTIUM - "Beyond"

Årets överraskning
Dissections stundande comeback

Årets flopp
Dokusåpor, med och utan nakenfisar

Årets sämsta skiva
ANKH - Expect Unexpected

Årets demo
-

Årets bästa konserter
MADDER MORTEM - Inferno Festival, Norge
1349 - Inferno Festival, Norge

Årets bästa icke-metal
Lucia Di Lammermoor - Folkoperan, Stockholm

Årets hjälte
Nemi

Årets idiot
George W. Bush

Årets bästa uttalande
"(...) but you know, sublimation, which means taking something, taking a feeling that would be socially unacceptable and channelling it into a socially acceptable activity, like hunting a wolf." (Peter Steele på originalspråk, Slavestate #7)

DU VILL VÄL INTE MISSA NÄSTKOMMANDE NUMMER AV SVERIGES TYNGSTA TIDNING ?

– NEJ, JUST DET!

ETT ÅR (FYRA NUMMER) DIREKT HEM I BREVLÅDAN KOSTAR 150 SVENSKA KRONOR

Digital betalning:
bankgironummer 5292-1061

Analog betalning:
Slavestate Magazine, c/o Larsa Carlsson, Gåsagången 14, 422 48 Hisings Backa.

– GLÖM INTE ATT ANGE STARTNUMMER OCH ADRESS –

INFO@SLAVESTATE.SE – WWW.SLAVESTATE.SE

TIAMAT

"Prey" heter den senaste pjäsen på Tiamats sida av schackbrädet. Spelets kommande drag är i vanlig ordning i det närmaste omöjligt att förutspå. Huvudfiguren Johan Edlund bär en mystik av den kaliber att Slavestate bestämde sig för att flyga ned nyförvärvet Gustav Dahlin från Umeå till Stockholm för en exklusiv pratstund.

TEXT: GUSTAV DAHLIN - BILD: KATJA KUHL

Det är en samlad och lugnt tillbakalutad Johan Edlund som en kylig höstkväll möter upp i en dunkel vrå vid Scandic Hotels bar. När de sedvanliga artighetsfraserna är avklarade och vi blivit försedda med varsitt glas kall maltdryck kan jag inte låta bli att försynt undra om han någonsin känt någon prestationsångest. Det har ju östs lovsång över många Tiamat-album, inte minst det stora genombrottet, "Wildhoney", samt förra årets "Judas Christ". Förväntningarna på "Prey" är inte direkt i minsta laget. Är det inte lätt hänt att man då känner sig pressad att överträffa sig själv och nå ännu längre med nästa platta?

– Nja, på något sätt antar jag att man självklart alltid försöker utvecklas. Men vad vi gör för att utvecklas riktigt tror jag inte att jag vill spekulera i. Vi försöker bara köra på liksom. Vi blir ju naturligtvis väldigt glada när vi läser bra recensioner och sådär, men vi nöjer oss inte med detta på något sätt. Vi har aldrig stannat upp och liksom, bara stått och betraktat oss själva som ett jävligt bra band, och nöjt oss med det. Många band säger att de är världens bästa band, vår tanke är väl att vi ska *bli* det snarare, vi har lite drivkraft kvar.

Kärt barn har många namn brukar det heta. Tiamat har tillskrivits lika många stilar som de har släppt plattor, allt från symfonisk blackmetal och goth till progressiv deathmetal. "Judas Christ" har till exempel beskrivits som "fulländad goth-rock".

– Fulländad lät ju bra, det andra vet jag inte. Det får du bestämma helt enkelt. Det är ju liksom inte vårt jobb att beskriva vår musik med två-tre ord.

Ni bara gör det ni gör och sedan får alla andra kalla det vad de vill?

– Ja, det tycker jag. Ungefär så.

Ondskan i det dolda

Egentligen började det hela 1988 med goremetalbandet Treblinka som spottade ur sig två demos: "Crawling In Vomits" och "Sign Of The Pentagram". Men 1990 transformerades plötsligt Treblinka till Tiamat, och debutalbumet "Sumerian Cry" slog ner som en blixt från klar himmel.

Till en början var Tiamats musik lika mycket dödsmetall som något annat, men det råa, krossande soundet har successivt tonats ned. Sedan "Wildhoney" har de djupa, tungsinniga och atmosfäriska tongångarna blivit allt mer dominerande. Musiken innehåller en hel del elektroniska element, och låtskrivandet sker lika mycket på synt som gitarr. "Skeleton Skeletron" visade upp ännu mer av de egenskaper som ofta associeras med gothmetal. Djupa vokalistiska tongångar och skimrande gitarrer, såväl som svävande keyboardslingor.

Att musiken således hamnar i diverse goth-fack ger ju vissa associationer. Goth brukar vara mer eller mindre synonymt med depressiva och tunga texter. Men på Tiamat-plattorna hittar man lika mycket livsbejakande, positiva och lättsamma attityder.

– Våra plattor kan vara jävligt mörka. De blir ofta det på grund av att vi ibland visar lite andra sidor också. Om allting är nattsvart då blir det liksom inte... det kanske är en tanke, att man liksom lurar folk att allting är bra och sen bara låter det ramla ner i en avgrund liksom. Det är väl ganska mycket det vi gör.

Okej, men då låter det ju nästan som att de "ljusa" partierna på plattorna är där för att vagga in lyssnaren i en falsk trygghet, för att sen släppa lös ondskan.

– Vi skriver ju ganska många låtar om kampen mellan det onda och det goda, och vi har inget direkt svar på vem som kommer att vinna den kampen, det får folk finna själva.

Du tycker inte själv att ni har något mer eller mindre konkret budskap då?

– Nej, det har vi aldrig haft på det sättet. Tanken har väl snarare varit att hålla allting ganska neutralt, så att var och en kan tolka låtarna på sitt sätt.

När man låter allt flöda

Apropå budskap så brukar ju texterna oftast handla om breda, universella frågeställningar och allt från olycklig kärlek till religiösa funderingar. Inte alltför lättsamt med andra ord. Samtidigt kan det lätt uppfattas som pretentiöst att gapa över så mycket. Johan menar att det är just här mycket av Tiamats kärna ligger, och att den stressiga musikbranschen är en stoppkloss för de som har sådana ambitioner.

– Jag tycker det är trist att det ofta kritiseras när ett band är ambitiöst, som jag tycker att vi är faktiskt. Vi försöker ju skriva om sånt som betyder något i livet. Vi kan nog framstå som ganska ambitiösa, men det är nog hela poängen egentligen. Jag tycker att det finns för få band som verkligen vågar gå på djupet i saker och ting i dagsläget. Hela musikbranschen är lite för snabb för det. Vi har valt att hoppa över hela den biten och köra vårt race. Och liksom, kräva av lyssnaren att han tar sig tid även om han inte har det.

Trots allt det krävande och djupsinniga är inte herr Edlund den som lägger ned timtal av arbete på sina texter. Vad låtarna egentligen betyder är allt annat än självklart. Här handlar det snarast om instinkt. Att bara låta saker ramla ur sig är ju också en taktik.

– Ja, absolut. Då har du liksom hela känslan bakom dig. Det är ju jävligt intressant för mig att sedan höra låtarna, och även tolka dem. Försöka komma underfund med varför jag skrivit de sakerna. För jag är helt säker på att allt som man skriver har någon slags mening. Jag tror inte att man behöver spekulera så mycket i det. Man behöver inte vara perfektionist och tro att det bara är blaj som kommer ur en när man bara låter allt flöda. Det kommer från någonstans och betyder någonting. Det är inte alltid man vet vad, men det är också det som är det intressanta.

Har du alltid jobbat på det sättet, eller är det där instinktiva något som har kommit med åren?

– Det har nog utvecklats. Jag har nog spekulerat mer förr, både med musik och texter. Men det beror ju på. Vi gör den här grejen, det funkar att göra på andra sätt också. Jag menar, det finns ju band som skriver texter som är mer fiktiva, och skriver en historia eller diktar upp någonting. Då kanske man behöver jobba på det och se om man verkligen får fram den storyn. Men om man bara vill uttrycka sig själv, då kan man inte sitta och spekulera så mycket. Det tar bara bort allt från det ursprungliga som man ville ha sagt.

Do it yourself-music

Med andra ord blir alltså musiken ett redskap för att uttrycka sig själv, och för Tiamat ligger det långt bort att briljera med eleganta texter eller teknisk skicklighet.

– Vi brukar alltid säga att vi är ett punkband. Med det menar vi att vi har samma attityd. Vi skriver låtar på samma sätt. Vi spekulerar inte, fullständigt skiter i kommersiell succé och framgång. Vi gör vår grej. Vi låter inte som ett punkband, men attityden finns där. Sättet vi skriver och spelar in låtar på är ju väldigt punk. Sådär rent uttrycksmässigt alltså.

I fullständig enighet med den filosofin är inte Johan Edlund en man som grämer sig över misstag eller grubblar över det förflutna.

– Jag är ganska inne på John Lennon; "Be here now". Så för mig är det enda som betyder någonting just det faktumet att vi sitter här nu en fredag eftermiddag på det här hotellet med varsin öl. Just nu spelar det ingen roll vad som hände igår och vad som händer i morgon.

En röd tråd går genom hela Johan Edlunds filosofi: att sköta sig själv och skita i vad andra tycker. Att göra det man gör och låta andra tolka det som de vill. En hyfsat öppen och apatisk hållning till vad fans och recensenter säger om musiken får man nog säga. Tiamat handlar om "gör det själv"-musik enligt Edlund. Alla har sin tolkning, inte ens bandmedlemmarna behöver vara överens om vad en låt handlar om.

– Jag gillar det. Jag gillar det själv med band som jag lyssnar på. En av mina favoritplattor är till exempel **Pink Floyds** "Animals". Jag är inte säker på att jag har någon som helst aning om vad de ville säga, men jag har fått mina egna tankar bakom den plattan. Det ger mig mer, men samtidigt kan jag gilla den andra vägen också. **Rage Against The Machine** är ett jävligt coolt band, som uttrycker sina åsikter på ett annat sätt. Det är bara det att det skulle inte passa för oss.

– Det kanske låter lite fegt nu att säga att jag lämnar allt öppet till var och en att tolka, men samtidigt kan man ju säga att då kan ingen klandra mig. Jag tycker att jag har en egen tolkning, och tanken är att låtarna ska sjunka till var och en sådär. "Do it yourself-music".

Hellslaughter och sanningen

De som har hängt med genom åren känner nog igen namnet "Hellslaughter", alltså Johan Edlunds alias på den gamla goda tiden. En snabb genomlyssning av de gamla Treblinka-plattorna ger inte direkt en känsla av öppenhet och tolkningsfrihet. Det är helt enkelt jävligt förbannat dödsmangel. Hur mycket av Hellslaughter finns det kvar i mannen på andra sidan bordet tro? Och hur är det egentligen med den religiösa biten nu för tiden?

– Fråga de andra i bandet. Jag är ju fortfarande Hellslaughter, självklart. Framförallt för mina bandkamrater. Det finns fortfarande väldigt mycket djävulen i våra låtar tycker jag, men jag vill inte börja predika, för det är just det som är grejen. I stället för att sjunga om att alla präster ska dö och alla kyrkor ska brännas, så försöker vi bara lägga upp vissa sanningar om kyrkan, sedan kan folk dra sina egna slutsatser om det. Att helst inte låta för mycket som en predikant.

– Helvetesslakt, jag vet inte. Mamma tycker att Edlund funkar bättre.

Jo, det kan jag tänka mig.

– Det finns ju där fortfarande, jag menar, jag är samma person som startade bandet. Mycket av tankarna som fanns när vi startade bandet finns kvar. Vi har bara utvecklat sättet att uttrycka oss på egentligen.

Utvecklas kan man göra på många sätt. En del band blir bara bättre, medan andra gör comebacks som världen hade mått bättre utan. Vissa satsar på mer teknisk och avancerad musik från platta till platta, medan andra bara står och trampar på samma ställe. Med en så öppen och obrydd attityd undrar jag naturligtvis om herrn känner sig nöjd med vad han åstadkommit på "Prey".

– Jag tycker att det är en extremt ärlig platta, och det är väl det som är viktigast. Det är så vi vill utvecklas. Vi vill inte bli bättre på att spela våra instrument, vi vill bara komma närmre att uttrycka det som gav oss idén att börja skriva en låt. Den känslan, den tanken som finns, om den kommer ut så har vi lyckats. Yngwie Malmsteen kan ju inte spela gitarr i alla band, den musikaliska utvecklingen är ganska oviktig för oss, det handlar mer om uppriktigheten. Jag kommer aldrig att lära mig spela snabba skalor, men jag kommer att lära mig att uttrycka mig bättre och säga det jag vill säga. Snabba skalor hjälper förstås om man vill göra en hårdrocksversion av Mozart.

Onekligen.

Oväntat typiskt

Visst har Tiamats musik förändrats mycket under åren, men många som köpte "Sumerian Cry" och "The Astral Sleep" har troget hängt med i svängarna. Men hur kan en oinvigd lyssnare tilltalas av Tiamat idag?

– Nu när vi har gjort så pass många plattor och hållit på så länge, och haft lite olika skepnader sådär, så finns det ju extremt många åsikter om det vi gör. Därför är det lite svårt att få någon pejl på det. Vi blir bara förbryllade om vi ska börja tänka på vad vi har gjort tidigare, och alla åsikter som folk har. Vi träffar förstås på folk som har första plattan som favoritskiva, tredje, femte, åttonde, andra, inte gillar sjunde, gillar åttonde men inte sjätte osv. För vårt eget välbehag så tror jag att vi håller oss utanför det.

Men någon tanke måste det väl finnas?

– Jag tror att många uppskattar oss för att vi är ärliga och gör som vi känner för stunden. Jag tror att många av våra fans gillar att liksom vänta på en ny skiva för att de inte riktigt vet vad som ska hända. Det är inte så att vi försöker vara oförutsägbara heller, den nya skivan är ju lite typisk **Tiamat** på något sätt. Den kanske var oväntad just för det, jag vet inte.

På den avslutande frågan om Tiamats framtid och eventuella nya idéer svarar Johan att det en lika stor överraskning för dem själva som för alla andra. Förutsägbart eller inte, det lär visa sig med tiden.

LIFE OF AGONY

Påståendet att New York-kvartetten Life Of Agony varit en stor influens för många av dagens ångestfyllda arga band är det ingen som kommer att motsäga. Inte heller att många upprördes när bandet upplöstes 1999. Och inte heller att samma personer gör glädjeskutt när nu originalsättningen återförenats. Slavestate tog sig ett snack med batteristen Sal Abruscato om vad som varit, det som är och vad som komma skall.

TEXT: MARTIN LARSSON - BILD: STEAMHAMMER

Personligen skakade jag bara på huvudet när Life Of Agonys vokalist Keith Caputo lämnade bandet 1997 och ersattes med före detta Ugly Kid Joe-sångaren Whitfield Crane strax därefter. Förvisso har Crane sedan dess bevisat sin förmåga i Medication, men just då kändes det inte helt genomtänkt att ta in en vokalist från ett plojband vars namn är en motreaktion på glamorkestern Pretty Boy Floyd. Jag tyckte inte heller Caputos soloplatta "Died Laughing" var så mycket att hetsa upp sig över, så jag var varken förvånad eller direkt upprörd när både Caputo och Life Of Agony föll av radarn helt ett par år senare. Döm således om min förvåning när jag fick höra att Life Of Agonys originalsättning ställt sig på scenen i New York i januari 2003 för två spelningar, och att det nu är snack om en ny platta. Innan vi pratar nytt material med Sal Abruscato, som befinner sig i Offenbach i Tyskland under pågående Europa-turné, har vi dock en logisk punkt att börja på. Hur kommer det sig att det överhuvudtaget blev två reunionspelningar?

– Metal Edge Magazine ringde Alan (Robert, **Life Of Agonys** bassist, reds anm) och ville veta om **Life Of Agony** kunde spela på deras nyårsfest, säger Sal. Alan ringde sedan runt till alla oss andra och kollade om vi var intresserade, och det var vi. Sedan strulade det och Metal Edge-spelningen blev inte av, så vi bestämde oss för att fixa en egen reunion-spelning, på Irwing Plaza i New York, i januari. Vi trodde inte ens vi skulle sälja alla biljetter, men de sålde slut på femton minuter. Vi trodde knappt på det, vi var helt ställda. Så vi bokade ytterligare en spelning på samma ställe, dagen efter, och den sålde också slut på femton minuter. Helt vansinnigt.

Närmast lyrisk

Spelningarna i New York dokumenterades och resultatet blev live-plattan "River Runs Red Again – Live 2003", som släpptes i oktober. Samma låtar släpptes också på en live-DVD med samma namn, som också innehåller en kort intervju med bandet, ett fotoalbum, en biografi och lite annat smått och gott. Från DVD:n är det uppenbart att publiktrycket på Irwing Plaza var enormt, och man kan se hur bandmedlemmarnas leenden lyser upp scenen mer än scenbelysningen. Sal låter närmast lyrisk när han beskriver hur det kändes att stå där.

– Det var en helt fantastisk hemkomst. Helt fantastisk. Ord kan knappt beskriva det, eller känslorna vi hade. Det var så otroligt intensivt, och vi kände oss så älskade att vi började gråta. Magin under de där båda kvällarna gick inte att förneka och vi insåg att vi bara hade vuxit oss större och större under åren vi varit borta. Kidsen som lyssnade på oss då hade gått vidare till annan musik, men vi har alltid funnits kvar hos dem, och samtidigt har de fått fler och fler att börja lyssna på oss. När vi såg vilken respons vi fick under de där två spelningarna insåg vi att vi var tvungna att fortsätta.

Hur var repetitionerna inför spelningarna? Tog det tid för er att bli samspelta igen, och hur hade åren ni spenderat isär påverkat era relationer?

– Vi spelade sjutton låtar på första repetitionen, och de som var där och lyssnade sade att det lät som att vi aldrig hade slutat turnera, svarar Sal. Musiken lämnade aldrig våra hjärtan eller fingrar. Det sitter i ryggraden, det är precis som att cykla. Ingenting vi har varit delaktiga i har haft samma kemi som **Life Of Agony** hade på den tiden då vi var på topp, och som fortfarande finns kvar där. Inte ens mitt eget projekt, **Supermassiv**, var en sådan väl sammansvetsad enhet som **Life Of Agony** är. Bandet var alltid som en familj, till och med djupare än en familj. När man lever så nära varandra under så lång tid som man gör när man turnerar kan man inte undgå att komma varandra nära. Eller hata varandra, skrattar han.

– Trots att vi varit ifrån varandra så länge och det naturligtvis funnits en del negativa känslor mellan oss på grund av uppbrottet och så, så fanns det en sådan värme när vi nu träffades igen. Jag menar, syskon kan ha ett stort bråk och sedan inte prata på tjugo år, innan de reder ut sina meningsskiljaktigheter, hittar tillbaka till varandra och står varandra närmare än någonsin. Så har det varit för oss nu.

Fel sorts kvinna

Hur kommer det sig att du själv lämnade Life Of Agony 1996, och vad har du gjort sedan dess?

– Jag lämnade inte bara **Life Of Agony**, jag lämnade musiken helt och hållet, suckar Sal. Enkelt förklarat träffade jag fel sorts kvinna. Hon fick mig att ge upp musiken, det jag älskat mest. Sakerna vi gör för kvinnor... **Man kan riktigt höra hur han skakar på huvudet, tar sig för pannan, sliter sitt hår, gör ett tusental olika teatraliska uppgivna gester, i alla fall i sinnet, innan han fortsätter.**

– Hon förstörde mitt liv, och när jag insåg det, vilket var först efter fem och ett halvt år, lämnade jag henne. Det var 2001. När Alan ringde om reunion-spelningen höll jag på med **Supermassiv**.

På "River Runs Red Again – Live 2003" finns ett spår med just Supermassiv med, liksom låtar från andra akter spillrorna av Life Of Agony varit inblandade i. Supermassiv är lite åt samma håll som Life Of Agony var i början, tungt gung med melodisk sång. Det låter inte helt ointressant, om än lite identitetslöst kanske. Även andra medlemmar har som sagt haft andra projekt efter splittringen. Joey Z var med i Stereomud tillsammans med folk från Stuck Mojo och Pro-Pain, Alan Robert i Among Thieves och vokalisten Caputo släppte en soloplatta. Sal vet precis var han står gällande sina åsikter om dessa projekt.

– Alla sidoprojekten är olika. Olika människor involverade, olika politik, säger han med ett skratt. Jag har

respekt för allihop, men inget av dem kan jämföras med **Life Of Agony**, inget kommer ens i närheten av samma energi och ärlighet. Att få uppleva det vi hade i bandet innan splittringen var en välsignelse. Att få chansen att uppleva det igen, energin, ärligheten, sammanhållningen, en andra gång är ett mirakel. Jag har kommit att inse att jag saknat bandet väldigt mycket, och jag är så glad över att få vara tillbaka.

120 000

Något annat som tycks ha varit ett mirakel, om man lyssnar på intervjuerna på live-DVD:n, var Life Of Agonys spelning på Dynamo-festivalen 1994. 120 000 människor var där, och bandmedlemmarna lät alldeles saliga när de pratade om det. Ni tycks fortfarande vara djupt påverkade av upplevelsen. Kommer ni att få uppleva något sådant igen?

– Vi gör en månadslång turné i Europa just nu, med tjugo spelningar. Vi kommer tillbaka till våren för en längre turné, ungefär två månader. Då hoppas vi få med några spelningar på de stora europeiska festivalerna. Jag hoppas att vi kan komma i närheten av den fantastiska upplevelse vi hade på Dynamo då. Jag menar, redan nu på den här mindre turnén kommer det vara sådana känslor på varje spelning. Att komma till Europa och spela känns som en hemkomst. Europa har alltid varit som ett andra hem för oss, och vi har alltid varit väldigt respekterade här. Så ja, det är nog möjligt att vi kan få uppleva något sådant igen. Och klart vi fortfarande är påverkade av det. Att stå där på scenen inför över hundratusen människor...känslan går inte att beskriva.

Respekt är något Life Of Agony också fått i musikerkretsar. Många akter listar dem bland sina influenser, och flera covers på deras kompositioner har dykt upp genom åren. Vi diskuterar influensfenomenet och vad Sal tycker om covers.

– Jag kan höra oss i många band idag, till exempel **Godsmack**, **Papa Roach** och hela den där scenen. När vi stod på topp var många av dem bara småungar, så det är klart att de fått med sig oss om de lyssnade på oss när de var små. Jag tycker det är kul att det har gått bra för dem, och det är en stor ära att höra oss i deras musik. Jag skulle gärna ha deras bankkonton dock, skrattar han.

– Med covers är det lite en annan grej. Visst är det en ära att någon faktiskt tar sig tiden att sätta en av våra låtar i en egen version, och speciellt om de faktiskt spelar in den och har med den på sin egen platta. Det visar att man gjort något rätt, liksom. Men samtidigt är det riktigt märkligt att höra någon annan framföra våra låtar. Ibland får det mig att känna mig gammal.

Ett hårt rockband

Själva ansågs ni ju tillhöra New Yorks hardcorescen, eller i alla fall ha era rötter där. Hur mår den scenen idag, och känner ni att ni har någon anknytning dit fortfarande?

– New Yorks hardcorescen existerar egentligen inte längre. Visst finns det fortfarande några band, men som scen finns den inte. Den var som störst och syntes som mest runt 1985, sedan dalade den bara mer och mer. Visst hade vi rötter i scenen, men det kändes alltid som att vi skapade vår egen scen, lite utanför. Vi såg oss aldrig som ett hardcoreband, och ser oss inte heller som det nu. Vi är bara ett bra hårt rockband.

När Life Of Agony släppte vad som kommit att anses som deras "klassiska" platta, "River Runs Red", var bandmedlemmarna endast i övre tonåren eller strax över 20. Nu, tio år senare, befinner de sig på helt andra platser i livet. Med- och motgångar har format dem till andra människor än de arga unga killar de var när de spelade in sin första skiva, vilket märks på Sal, som är mycket välartikulerad och artig. Just under turnéerna efter "River Runs Red", var dock situationen en annan.

– Vi var helt galna, skrattar Sal. Det blir väl så när man är ung och uppspelt, ute i världen för första gången. Jag var tjugotre vid tillfället, Keith arton eller nitton, och Alan och Joey var runt tjugo. Vi var som småbarn i en godisaffär. Under den tiden levde vi verkligen som vi trodde att rockstjärnor skulle göra. Det var helt galet. Vi provade alla droger under solen, drack oss redlösa i stort sett varje kväll. Men jag antar att man mognar och liksom tröttnar på hela den där grejen. Det håller ju inte i längden.

Ny platta nästa år

Denna nya mognad började märkas på efterföljande släpp, speciellt "Soul Searching Sun" som visade upp ett mer tillbakalutat och melankoliskt Life Of Agony, istället för ett aggressivt. Med tanke på tiden som gått sedan bandmedlemmarna spelade in tillsammans senast och vad som hänt sedan dess har Sal en del teorier om hur en eventuell kommande platta skulle låta.

– Jag tror att det som alltid kommer vara ärligt, själfullt, känslosamt och också aggressivt. **Life Of Agony** har alltid handlat om äkthet i allt vi gör, om att inte framställa saker som något de inte är. Med lite distans till det vi gjort tidigare tror jag vi kan sammanfoga alla delarna, soundet från alla plattorna, till en fantastisk helhet. Texterna kommer säkert att avhandla mer mogna ämnen, och kanske vara mer inåtriktade, mot våra känslor och handlingar, än utåtriktade mot världen. Med tanke på vad som hänt och tiden som gått kommer texterna säkert reflektera misstagen vi begått i det förflutna.

Du pratar som att det är säkert att en ny platta ska spelas in. Är det så? Kommer vi få se ett nytt Life Of Agony-alster inom en överskådlig framtid?

– Vi pratar helt klart om det, medger han. Tanken är väl att få ut en platta i slutet av nästa år kanske. Vi pratar om det hela tiden, speciellt nu när vi är ute och turnerar och allt känns så bra. Det finns en sådan energi nu, potentiellt sätt den bästa som någonsin har funnits i gruppen. Mycket beror det på att vi alla vuxit som musiker och helt enkelt är bättre på att spela nu, men också på att vi vuxit som människor. Det handlar inte om rockstjärnegrejen längre. Allt händer av en anledning. När jag tittar tillbaka på det så vill jag inte ändra på någonting, för allt vi gjorde fel förra gången lärde vi oss något av. Till och med splittringen var bra för oss, och även den skit som hänt i till exempel mitt privatliv sedan dess. Man kan behöva slås ner som individ för att inse att man kan hitta styrka i en familj eller en grupp människor som kan hjälpa en genom livet. De här motgångarna har gjort oss till bättre människor, fått oss att inse att vi alla är delar av ett väl fungerande lag. Vi har lärt oss att erkänna att vi kan ha fel, och insett att utan laget kan man inte vinna.

Det verkar onekligen som att Life Of Agony funnit en ny gemenskap efter motgångarna, och att snacket om en ny platta inte bara är tomt prat. Håll ögonen öppna efter ett mer moget, mer sammansvetsat Life Of Agony, när de dyker upp på europeiska scener till våren och sommaren.

ill niño

Det är andra året Roadrunner Roadrage-paketet intar Sverige och Stockholm, denna gång för ett helt utsålt Klubben, den lilla betongbunkern längst ner i Fryshuset. Ett litet snack med huvudakten Ill Niño är på sin plats.

TEXT: MARTIN LARSSON - BILD: ROADRUNNER

Man kan ursäktas för att man tror att det är någon slags metal-skola när man kommer in i intervjulokalen på Fryshuset. Skolbänkar, en handfull unga män i stora byxor och dreadlocks redo att lära, till och med en svart tavla. Vid ett bord i ena hörnet sitter en snubbe från svenska orkestern Soilwork och diskuterar en kommande turné med två Chimaira-medlemmar, och man kan tro att det är en matematik-lektion som försiggår, med tanke på hur mycket siffror som diskuteras fram och tillbaka. Hur många hårdrock-ströjor måste Pelle sälja för att ha råd med bröd och vatten under hela turnén? Ill Niños bassist Laz Pina dras med då han kliver in och ser sig om med ett stort leende på läpparna.

– Magistern, magistern, skrattar han. Kan jag få gå på toa?

En liten blåsa kan onekligen vara ett problem när man är ute på turné, men nu är det magister Slavestate som styr och ställer. Så det är bara att sitta ner, hålla tyst och svara duktigt på frågorna. Turnékollegorna Chimaira och Spinehank får ursäkta, men det är onekligen latinometal-orkestern Ill Niño som drar mest folk till Klubben denna oktoberkväll. Laz är verkligen upprymd över att Klubben är helt utsåld.

– Det är en fantastisk känsla. Det känns som att vi alla gjort något rätt. Första gången vi var här, med **P.O.D.**, spelade vi också här men i den större lokalen. Jag har ingen aning om hur många som såg oss då, men det kommer nog att bli intensivare idag med tanke på att lokalen är mindre och vi headlinar. Samtidigt har vi mer att oroa oss för idag. Jag menar, när man är förband har man trettio minuter på sig att gå ut på scenen och bara explodera totalt. Nu har man längre speltid, måste spela fler låtar och måste tänka på att man kanske inte orkar röja totalt i mer än en timme. Å andra sidan får man bättre mat.

Helst buss

Något annat som kan ställa till problem för en orkester som ska turnera över världen är flygrädsla, och Laz säger att Ill Niño helst genomför sina turnéer i buss, oavsett om flygplan erbjuds eller inte.

– Vi försöker undvika att sätta oss på flygplan. Låt oss säga att vissa av oss har smärre problem med det. Själv har jag lärt mig hantera min flygrädsla, men vår trummis är helt skräckslagen varje gång han ska på ett plan. Han är både flyg- och höjdrädd, och var olidlig på flyget över från Staterna. Han blir helt galen på flygplan, avslutar han med ett skratt.

Överhuvudtaget verkar både Laz och resten av Ill Niño vara på väldigt bra humör och det har de orsak till. Nya släppet "Confession" sålde duktigt första veckan och lyckades till och med smyga sig in på Billboardlistan. Inte illa för något som startades som ett sidoprojekt.

– De flesta av oss var med i andra band när vår trummis Dave Chavarri började med ett projekt i min hemmastudio sent om nätterna, förklarar Laz. Jag hade redan då varit vän ett bra tag med Dave, med tiden blev jag allt mer involverad och plötsligt hade vi ett riktigt band och skulle börja spela live. Innan vår första spelning fick vår demo mycket speltid på collegeradiostationer, så det var mer än sjuhundra personer där. Sedan dröjde det inte längre än till vår tredje spelning innan en kille från Roadrunner dök upp och ville signa oss. Några månader senare skrev vi på kontraktet och innan vi ens hann fatta vad som hände hade vi lämnat våra vanliga jobb och var inne i studion. Sedan turnerade vi som fan, skrev nya låtar, spelade in igen och nu är vi här på turné igen. Det har varit en helt galen resa och jag är bara glad att den inte är över än.

Steril?

Med tanke på det nya alstrets radiovänlighet och att just den musikgenre Ill Niño rör sig i är som allra populärast just nu, lär resan bara gå snabbare och snabbare och bli allt mer galen just nu, och "Confession" lär fortsätta att sälja stort. Laz tycker det finns påtagliga skillnader mellan det nya släppet och debuten "Revolution/Revolucion".

– Jag tycker det är en mycket mer fokuserad platta. Vi skrev den mer som ett band den här gången och vi hade mer tid på oss att skriva. Efter att ha spelat ihop de senaste åren har vi lärt känna varandra bättre och det finns en större respekt mellan oss både som människor, musiker och låtskrivare. Vi var alla mer öppna för varandras idéer och dessutom fick vi jobba med Bob Marlette (har jobbat med bland andra **Saliva**, **Strife** och **Tracy Chapman**), en fantastisk producent som definitivt hjälpte oss att fokusera. Han trodde verkligen på oss som individer och som band, så när det var dags att spela in betonade han att han verkligen ville ha våra egna stilar på plattan. Jag menar, ibland håller man tillbaka, men han såg verkligen till att vi släppte loss, och när jag väl hörde den färdiga plattan första gången kunde jag verkligen höra min stil där, min själ.

Tycker du att det är en skillnad mot "Revolution/Revolucion"? Kan du höra din själ i den också, eller känns den mer steril och livlös för dig?

– Det kan jag inte säga direkt. Den första plattan stressades fram lite och vi hade inte så stor budget då. Jag kommer ihåg att jag tänkte på alla saker som jag hade velat göra annorlunda, precis när plattan var klar, men när jag tittar tillbaka nu tycker jag den är perfekt som den är. Den fångade magin som fanns, precis under det där korta ögonblicket då den spelades in, så jag skulle inte ändra en endaste sak på den nu. Den här andra inspelningen var en trevligare upplevelse, det kändes bättre på alla sätt helt enkelt. Även om jag inte själv spelade in var jag i studion varenda dag för att jag ville höra vad de andra gjorde. Det kändes mer som en gemenskap den här gången.

$$$

Några som verkar ha problem med just gemenskap är Ill Niños skivbolag Roadrunner Records. På senare tid har bolaget tappat flera artister. Senast var det Machine Head som valde att släppa sin "Through The Ashes Of Empires" genom bolagets engelska del, men kommer att använda en annan etikett för att få ut plattan i USA. Dessutom florerar rykten att Roadrunner bara vill satsa på mer kommersiellt gångbara och storsäljande akter som exempelvis Nickelback. Laz känner dock stort förtroende för bolaget.

– De har alltid stöttat oss på rätt sätt. Jag menar, klart att de vill ha framgångsrika artister, men jag tror inte det bara handlar om sådant som **Nickelback**. Se på oss. Vi är verkligen inte **Nickelback** och vi har fått möjligheten att släppa en andra skiva på Roadrunner. Han som signade oss jobbar fortfarande där och är passionerad för musik och de har flera personer som verkligen har jobbat arslet av sig för vår skull, så jag vill verkligen stanna. Har vi tur får vi göra en tredje skiva, men för tillfället får vi fokusera på "Confession".

Ill Niño har levt med den nya plattan sedan december 2002, då skivprocessen började och inspelning och mixning stod klar i maj 2003. Bandet skriver musik först, varefter vokalisten Cristian Machado skriver sina texter, ett arbetssätt som lett fram till titeln "Confession".

– Cris skriver alla texter men vår musik inspirerar honom att uttrycka sig djupare och djupare, förklarar Laz. Så när alla texter var färdiga, underbyggda av stämningarna vi skapat i studion, ja egentligen som en reflektion av vad vår musik är för honom, insåg han att han blottade sig själv väldigt. För honom kändes det nästan som en bikt. Men istället för att bikta sig för en präst i kyrkan valde han att göra det för våra fans. Det han skriver om är verkligen inte något som han delar med sig av i sitt vardagsliv, så på så sätt kommer fansen att komma honom närmare än någon annan. Det gör hela upplevelsen väldigt spirituell.

MVG

På några få minuter lyckades Laz täcka in både psykologi, filosofi och musik. MVG för det. Men nog med spirituella flosker. Debuten kändes argare än "Confession". Kommer vi få höra en fortsatt utveckling på nästa giv och bara höra smäktande kärleksballader?

– Visst var första skivan argare, i alla fall på ytan, säger Laz. På "Revolution/Revolucion" skrev Cris om vad han kände då, vilket var ilska. Den här gången berättar han mer en historia om varför han kände och känner ilska. Anledningarna bakom helt enkelt. Det är nästa nivå kan man säga. Jag kan inte uttala mig om hur nästa platta kommer att låta, men vi kommer aldrig att bli ett kommersiellt band på det sättet att vi riskerar vår integritet. Vad man än säger så är vi ett hårt och argt band, vi träffades alla genom hård musik och det är sådan musik vi vill spela. Vår integritet är väldigt viktig för oss. Men som sagt, jag kan inte förutsäga vad framtiden bär med sig. Saker och ting går inte alltid som man har planerat dem, så man får ta det som det kommer och hoppas på det bästa.

En passande avslutning på vår lilla pratstund. När jag tar mitt pick och pack sitter snubben från Soilwork och håller en liten svensklektion för kollegorna i Chimaira där de lär sig användbara fraser som "Hur mår du?" Jag tror dock inte att "Jag vill ha en stor svensk man" kommer att medföra något konstruktivt om nu inte sångaren Mark Hunter är lagd åt det hållet. Slavestate dömer dock ingen. Om du inte gillar The Darkness förstås. Då dömer vi dig hårt och skoningslöst.

så jävla underground vol. 1

1) BRUTALIATOR – "THE LOSS"
www.brutaliator.com
contact@brutaliator.com

2) AGGRESSIVE SERPENT – "PROVE U WRONG"
www.aserpent.cjb.net
aggressiveserpent@hotmail.com

3) SEPTIC BREED – "DISPLAY OF VIOLENCE"
www.septicbreed.tk
septicbreed666@hotmail.com

4) CIPHER SYSTEM – "WHAT IF"
www.cipher-system.com
pathofdelight@hotmail.com

5) MORTELLEZ – "BRINNANDE BIBEL"
www.mortellez.com
mortellez@mortellez.com

6) MY OWN GRAVE – "FROM THE ASHES"
back.to/thegrave
grave@crapmail.com

7) LINGUA – "SUBSTANCE"
www.versionstudio.com/lingua
linguamusic@hotmail.com

8) DEFINITION OF CHAOS – "GOD OBSOLETE"
definechaos@hotmail.com

9) FORTYTWO – "DESOLATION"
www.fortytwomusic.com
contact@fortytwomusic.com

10) MOONVILLE – "MILLIONAIRE IN MIND"
listen.to/moonville
olov.clausen@telia.com

11) COMMANDER – "GONNA GET KILLED"
www.metalcommander.cjb.net
metalcommander@hotmail.com

12) POEM – "SO WONDERFUL AND SHARP"
gaxar@alfaweb.nu

13) MINDFALL – "BURNS LIKE SUMMER"
www.mindfall.tk
mindfall_gbg@hotmail.com

14) HATELIGHT – "VAPORIZING"
www.hatelight.com
hatelight@ektv.nu

ANATHEMA

Som de flesta vet började Anathema som ett doommetalband. Det var för tretton år sedan. Det dröjde inte länge förrän de började avlägsna sig längre och längre bort från både doom och metal, inspirerade av bland andra Pink Floyd. Numera kan deras musik inte stoppas in i något som helst fack - senaste släppet "A Natural Disaster" är syntbaserad, synnerligen lågmäld och låter ambient.

TEXT: AURORA WALDERHAUG - BILD: MUSIC FOR NATIONS

Jag tyckte bra om "Alternative 4" från 1998, men av någon anledning har jag inte följt bandet sedan dess. Under telefonsamtalet med gitarristen Daniel "Danny" Cavanagh får jag veta mer om vad som hänt de senaste åren. Danny, en äkta Liverpudlian, talar mycket snabbt och med något som låter som irländskt rullande "r". Ytterst tacksam över bandspelaren som gör att jag slipper krafsa ner svaren med penna drar jag igång med den inledande frågan om hur han skulle beskriva den nya skivan...

– Låtarna är två år gamla. Jag skrev dem samtidigt som vi höll på och bestämde färdriktningen för våra kommande plattor. Jamie (Cavanagh, bas) och jag fick idén till just den här skivan när vi satte oss ner för att kolla igenom det material som vi hade. Vi ville spela in de här låtarna för att bli av med dem, för att sedan gå vidare och göra ett helt nytt album.

... sade du "bli av med dem"?

– Javisst, för de var två år gamla och gick mycket i typisk **Anathema**-stil. Det hade knappast blivit någon skiva om inte Jamie hade uppmuntrat mig. För oss handlar det om att gå vidare, samla ihop oss och bli ett riktigt lag igen.

På tal om skivor, hur ser ni på ert äldre material nuförtiden?

– Det är okej, men jag är mer inställd på framtiden nu.

Ja, ni har ju förändrats en hel del de senaste åren...

– Jo, jo...

Blivit vuxna

Okej, gräs är grönt, vatten finns i kranen och Anathema har förändrats. Danny drar igång så till den grad att han oftast tar till orda innan jag hunnit avsluta min fråga:

– Det är bara det att vi har blivit vuxna. Vi har egentligen aldrig varit något metalband. Vi vill bara vara oss själva nu och vi är faktiskt öppna för många olika musikstilar. Vi täcker inte in allt på den här plattan, det blir mer längre fram. Publiken betraktar **Anathema** på ett visst sätt, men vi är kapabla att göra sådant som går utanpå alla genrer. Vi kan göra många, många olika saker. Vad jag har insett efter att ha spelat in den här skivan är att vi inte ska begränsa oss själva på något sätt när det gäller vad vi kan göra musikaliskt. Killarna i bandet är musiker med mycket öppna sinnen som gillar alla möjliga sorters musik. Så det gäller att vi är trogna oss själva och inte bara skriver sådant som vi tror att fansen vill ha. Det visar sig nog på de närmaste två släppen som kommer.

Jag som inte haft någon koll på Anathema under de senaste fem åren undrar naturligtvis vad som har hänt med fansen. Har de gamla doomfreaksen tagit till sig det nya soundet, eller?

– Jo det har de, de flesta av dem finns kvar... i alla fall de jag brukar träffa på, haha. Du kan nog besvara frågan lika väl som jag. Vi har ju ändrat stil men folk fortsätter att komma på konserterna. Vi har fått många nya fans, särskilt efter "Alternative 4" och "Judgement". Jag har förstås inte träffat alla fans och vi säljer inte så väldigt många fler skivor, men vi säljer till många olika slags människor. En hel del laddar ju dessutom ner musik från nätet och där finns det fler fans än vad som syns i den vanliga skivförsäljningsstatistiken.

Föredrar ni att blanda nytt material med gammalt när ni spelar live eller att köra på med bara nytt?

– Tja, hittills har det varit en bra blandning av bägge stilarna, och jag skulle gärna fortsätta blanda låtarna. Men ibland känner man sig förpliktigad att spela vissa låtar... vi är **Anathema**, så då bara måste vi spela "A Dying Wish". Varenda gång. Det blir lite jukebox över det hela, hehe. Okej, det är en bra låt, men den är inte så representativ för oss längre.

Antimatter

Fast problemet är inte att Danny är utled på "A Dying Wish", bara att han ibland när han står och spelar brukar fundera på hur många gånger han gjort det förr. Jag kan inte undgå att påpeka att Anathema som en gång var det ultimata doombandet med ett oefterhärmligt dystert, romantiskt och pastoralt sound har börjat göra musik som stilmässigt är en blandning av... jag vet inte allt. Ändå kan man fortfarande ana melodier och andra små spår från "The Silent Enigma"-eran på "A Natural Disaster", eller hur?

– Ja, det är klart att man kan. John och killarna har bidragit med en del nytt sound som inte finns i vårt gamla material som ju till största delen skrevs av mig och Duncan, som till exempel "Everwake" och "They Die". Man känner igen melodierna i slutet av de låtarna på den nya skivan, det låter inte helt olikt. Men jag skriver mycket mer för keyboard numera. Och gitarrsoundet har blivit mycket mer experimentellt, man kan åstadkomma mycket med gitarrerna. Fast jag tycker inte att vi har nått ända fram ännu, men vi kommer att göra det.

Det verkar som om ni låtit er inspireras av Antimatter?

– Ja, Duncan har alltid varit en inspirationskälla för mig. Och jag gillar verkligen det mesta som han har skrivit. Men musiken på den nya skivan skrevs nog innan jag ens hade lyssnat på **Antimatter**. Så jag kan inte säga att vi egentligen har påverkats av **Antimatter**. Men Duncan har alltid påverkat mig konstnärligt.

Danny kommer med en entusiastisk skildring av de sex konserter där han spelade piano och sjöng med Antimatter förra året.

– Jag var lite ur form just då, känslomässigt. Men låtarna och konserterna blev mycket lyckade. Jag spelade akustiskt piano och hela bandet var akustiskt

baserat, så jag tänkte, varför inte göra samma sak med **Anathema**? Men låtarna får komma först den här gången.

Ville spela dansmusik

Jag frågar hur alla medlemsbyten och anlitandet av folk från Cradle Of Filth och My Dying Bride har påverkat musiken. Dessa två band har ofta påståtts ingå i en musikaliskt incestuös cirkel med Anathema. Danny hör knappast mer än början på frågan, suckar och säger att Les Smith (ex-Cradle Of Filth) är den ende av dem alla som någonsin varit en sann medlem i Anathema. Martin Powell (ex-My Dying Bride, nu i Cradle Of Filth) var bara med på några spelningar. Inte ens Dave Pybus var i själ och hjärta en i gänget.

– Dave var såklart medlem i bandet, men jag tror inte att han upplevde det så. Kanske han gjorde det en kort period... Martin är en bra musiker och en fin kille och det var kul att spela med honom. Fast **Cradle Of Filth** är ju en helt annan sorts band och alla tre har präglats av det bandet. Sådant är livet.

Har de påverkat er musik på något sätt?

– Nej. Det förstås, att ha Les (Smith, keyboard) i närheten innebär ett visst inflytande på musiken och det var likadant med Dave men det hade ju ingenting att göra med **Cradle Of Filth**. Jag menar, vår musik har alltid varit vår egen. Les gick med i bandet och han kände sig hemma med det vi spelade. **Cradle Of Filth** spelar extrem metal, det har inte så mycket att göra med det vi håller på med.

Inte nu, nej. Hade du väntat dig den utvecklingen för tio år sedan?

– Jag tänkte på det häromdagen. När jag var yngre brukade jag fantisera om hur långt jag skulle ha kommit när jag blev trettio. Detta är inte vad jag hade tänkt mig. Men som musiker tycker jag att vi är bra. Tänk på att vi hållit ihop i alla år... bara det. För tio år sedan var vi ett metalband. John och jag kände att vi ville dra iväg åt ett annat håll, det var Duncan som stod för metalkänslan i bandet. Redan då ville John och jag skriva dansmusik.

Tycker mycket om Darren

Redan då, uppenbarligen. Danny menar att orsakerna till Anathemas häftiga stilbyte funnits där redan från början. Vi kunde ha blivit mycket annorlunda, säger han med känsla och övertygelse. Bandets originalvokalist Darren White ska också ha stått för metalkänslan i bandet?

– Det gjorde han, ja. Men han var mer inriktad på det vokala och på sångtexter. Jag tycker mycket bra om Darren. Han var en utomordentlig drivkraft i bandet men var tvungen att sluta på grund av det sättet han sjöng på, det passade inte ihop med vårt sätt att skriva musik. Men det är länge sen nu och vi är fortfarande vänner, så det är okej.

Någon lär ha sagt att han mest bara skrev texter om floder och berg...

– Ja... jag uppskattar naturen lika mycket som han men hans texter passade inte till vår musik. De var äkta, han kände för det han skrev, men de passade inte. Det var bara så.

Här kommer vi in på Darrens texter till "The Silent Enigma" som byttes ut mot något annat efter samråd med Duncan och några andra kompisar. Men, som sagt, vänskapen består. Och när vi ändå fördjupar oss i Anathemas äldsta historia frågar jag hur man kommit över den snygga teckningen av ängeln som varit med ända från början.

– Det var faktiskt Darren som träffade på den i en tidning. Visst är den vacker, men den är lite "old school" vid det här laget. Gothic doom, you know, **Anathema** handlar inte om det längre.

Midnight Runners

Det var ju synd att inte få veta vem som tecknat "Angel Of Sorrow". Apropå änglar kanske det gamla bandnamnet Pagan Angel inte skulle passat så bra i dessa dagar?

– Inte precis. Jag börjar undra om namnet **Anathema** passar vår musik särskilt bra längre.

Det kunde ha varit värre!

– Kunde varit värre, haha! **Midnight Runners** kanske? Nej, jag tar tillbaka det, det är faktiskt ett bra namn.

Jag lade märke till att ni har en uttalsguide för "anathema" på er hemsida. Tryck på play så får man höra det korrekta uttalet: betoningen på andra stavelsen. Det verkar som om folk har problem med att uttala ordet?

– Jodå, när vi nämner bandnamnet för folk ute på puben i England ställer de alltid två frågor: de ber mig upprepa det och sedan frågar de vad namnet betyder. Ibland önskar jag att vi hette något som folk kunde förstå. För ingen vet vad **Anathema** betyder, vet du vad **Anathema** betyder?

Det är förstås svårt att förklara men ...

– Ja, precis, det är svårt att säga och ibland gör det mig förbannad, hehe.

Jag flinar förläget i luren och meddelar att jag vet att ordet betyder något avskyvärt, förbjudet och tabu. Danny anser också föga förvånande att ett namn med en sådan innebörd inte längre står för det bandet vill vara.

– Men detta är en **Anathema**-skiva ändå, så skit samma.

Idiotisk idé?

Men om ni skulle komma på idén att ändra namn nu, vad skulle ni vilja heta då?

– Tja, det är en möjlighet, vi skulle kunna göra vilken musik som helst, vad som helst. Vi skulle till exempel kunna spela dansmusik utan att folk skulle säga: "vad fan, har **Anathema** börjat spela dansmusik! Shit! Idiotisk idé!... you know. Några skulle förstås säga så. Men vi ville faktiskt göra det för tio år sedan. Vad jag menar är: glöm namnet, killarna i det här bandet klarar av att skriva många, många olika sorters låtar. Vi bör inte begränsa oss eller hålla igen.

Men ni heter åtminstone inte Disembowelment eller något i den stilen...

– Nej, det förstås, det har du rätt i. Vårt namn kan ha några olika betydelser. Det kan funka i alla fall.

Jag tycker att det är okej.

– Okej, kanske vi behåller det då, hehe.

Med dessa ord avrundas intervjun som strax utmynnar i en konversation om elfte september, utrikesministermord och tredje världskriget, av allt här i världen...

Fotnot: *Anathema* betyder bannlysning. Man kan också säga om personer att de är *anathema, dvs fördömda*.

IMPALED NAZARENE

Religion är skit och det gäller att prioritera här i livet. Med ”All That You Fear” är den finska stridsvagnen redo att slå hela världen på käften ännu en gång.

TEXT: GUSTAV DAHLIN - BILD: TONI HÄRKÖNEN

Finland. En del tänker bastubad och spritfester. En del tänker powermetal. En del tänker på nervpirrande hockeymatcher. Andra tänker på ett gäng jävligt arga killar med en förkärlek för skumma skivtitlar. Med en ny fullängdare, den nionde i ordningen, ute i butikerna är det en nöjd Mika Luttinen som nyligen anländ till croissanternas hemland ringer upp mig från sitt hotellrum i Paris.

“All That You Fear” har nyss nått butikerna, är ni nöjda med plattan?

– Javisst, vi är nöjda som fan. Inspelningen har gått skitbra och vi känner oss stolta över albumet, annars skulle vi inte släppa det. Det har varit en massa jobb såklart, men slutresultatet har nog blivit rätt så exakt vad vi var ute efter.

Är det en typisk Impaled Nazarene-platta, eller har ni försökt förändra något?

– Vi har ju inte försökt ändra något medvetet. Alltså vi har inte tänkt att ”just det här gör vi dåligt och det ska vi ändra på”, men visst, inget album är riktigt detsamma som något annat såklart. Man utvecklas ju hela tiden. Nu har vi ju också en mördande gitarrist, så det är en hel del mer lead på den nya plattan.

Den aktuella plattan är totalt det sextonde släppet på Osmose. Man får väl förmoda att samarbetet med Osmose har fungerat bra, eftersom ni har legat på det bolaget sedan 1992. Hur ham-

nade ni där till att börja med egentligen?

– Vi tappade intresset för skivkontrakt efter Nosferatu, eftersom de var en jävla mardröm. Vi orkade inte bry oss efter det, men en polare tog på sig att skicka ut tjugo demos till olika bolag. En av dessa hamnade så småningom på Osmose i Frankrike, som kontaktade oss. De hörde inte av sig något innan, utan skickade bara ut ett kontrakt direkt. Men det första kontraktet vi fick från Osmose slängde vi direkt, det var helt värdelöst. Vi trodde nästan att de skämtade, så vi svarade inte ens. Sedan gick 3-4 månader och vi fick ett nytt erbjudande och det tog vi, det var typ tjugo gånger bättre. Så vi tyckte "vad fan", alla band vill ju bli signade i slutändan. Resten är historia.

En förväntad död

Vid det här laget känner nog de flesta till Teemu Raimorantas (alias Somnium) bortgång i en "alkoholrelaterad fallolycka" i våras. Förutom att agera gitarrist i Finntroll och diverse andra band bände Teemu även strängar i Impaled Nazarene sedan ett par år tillbaka. Det är tämligen solklart att något förändras när en bandmedlem, särskilt en som var involverad i det mesta vid en eller annan tidpunkt, dör.

– Inte för att låta grym, men vi hade liksom väntat oss det förr eller senare. Han levde sin rock 'n roll-dröm till max, med allt vad det innebär. Så det var inte helt oväntat. Det var trist och beskedet kom naturligtvis som en chock, men olyckshändelsen var på väg att hända ganska länge. Även om det kan låta hemskt så har det faktiskt gjort oss bättre som band. Vi funkar bättre med den nya gitarristen. Men jag saknar honom som en vän. Inte som en bandmedlem, för han var en slacker i bandet. Han var alltid sen till flygplatser och sket i repningar med alla möjliga dumma ursäkter. Han var en mardröm i bandet, men han var en av mina bästa vänner privat. Han var en lojal och cool kamrat, så han är saknad.

Mika fortsätter att diskutera skillnaden mellan bandmedlem och polare en stund. Tja, det är ju inte riktigt samma sak. Det är som bekant inte alla gånger personkemin stämmer klockrent, men ska man hänga ihop så länge är det ju en fördel om man är kompisar även utanför replokalen.

– Jo, fast på ett sätt blir det egentligen mycket mer än så. När man har spelat länge tillsammans och hållit på i ur och skur blir man ju jävligt tajta. Jag vet att det låter homo, men vi som har hållit på riktigt länge tillsammans blir ju betydligt mer än bara polare. Nu var ju Teemu bara med i två år i och för sig, men vi hann ändå bli riktigt bra kompisar.

Ny gitarrist i Finlands argaste band blev Tuomo Louhio. Stötte ni på några problem eller klickade det direkt?

– Det gick helt perfekt. Inga problem överhuvudtaget. Han hade inte spelat i några band på åtta år och var helt inne direkt. Han har rätt mycket erfarenhet också och är i vår ålder, så det var inte som att han hoppade i in i värsta rockhjälte-bandet direkt. Alltså, han hade inte inställningen att vi är några som han ser upp till och det var en ära att spela med oss eller så. Vi är på samma nivå. Han är också extremt skicklig så det har funkat klockrent.

Ingen plats för strul

Bandmedlemmar har kommit och gått, bitvis i en rasande fart. Två av originalmedlemmarna, Holappa och Halonen, stack på grund av bristande intresse efter släppet av EP:n "Goat Perversion". Kort därefter hoppade Taneli Jarva in på bas, samtidigt som Pääkkö lämnade bandet och Jarno Antilla blev ny gitarrist. Inspelningen av den planerade mini-cd:n "Hamnasnas" 1995 blev aldrig av eftersom Jarva och Kimmo Luttinen utbytte käftsmällar första kvällen. Mikas bror Kimmo drar och ersätts av Reima Kellokoski. 1996 är det Jarvas tur att lämna leden och Jani Lehtosaari kliver in i stället. Listan fortsätter... idag är Mika Luttinen ensam originalmedlem. Men han tycker inte alls att det har varit särskilt stökigt.

– Det har ju inte varit så mycket egentligen. Många tror att det har varit det, men vi har mest plockat in mer folk i bandet. Vi har ju hållit på i 13 år, och för att ha gjort så många album har det inte hänt så mycket med

vår line-up egentligen. När någon har lämnat bandet har det oftast handlat om prioriteringar. En del sätter ju förr eller senare flickvännen eller något annat före bandet. Men spelar man i **Impaled Nazarene** så är det ingen hobby. Det är på livstid. Numera frågar vi vad som är viktigast för personen innan vi tar in någon ny i bandet. Om han säger att flickvän eller familj är viktigare än bandet så kommer de inte in. Jag menar, ibland åker vi till exempel på en turné runt hela Europa med två veckors förvarning. Då måste man veta att alla säger okej. Det finns inte utrymme för en massa strul.

Det är inte många band som lyckas hålla stilen efter tretton år och med bara en originalmedlem kvar i truppen. Så frågan är ju om hur bandet har klarat det och kanske till och med blivit bättre?

– Det tycker jag inte att jag ska svara på, snarare fansen. Vi har helt klart blivit bättre som musiker och textskrivare. Det går inte ens att jämföra vår musikaliska skicklighet med hur det var från början. Men om vi blivit bättre som band får våra fans svara på. Det känns inte som att jag kan bedöma det. Vi gillar vad vi gör nu såklart, och det skiljer sig ju egentligen inte så mycket mot det vi har gjort tidigare tror jag.

Glasklart budskap

När jag frågar om framtiden serverar Mika ett hjärtligt skratt och varnar de som tror att grabbarna börjar bli för gamla. Trots att de är på god väg in i medelåldern finns inga planer på att lugna ner sig. Volvon och radhuset är långt borta.

– Du kan vara säker på att vi kommer att fortsätta länge. Vi är fortfarande hungriga på det här livet och på vår musik. Närmast blir det en turné i baltstaterna och en massa promotionarbete för det nya albumet. I februari-mars planerar vi en Europaturné och kanske tar vi oss även till Amerika så småningom. Men det är lite osäkert än så länge så det vill jag inte säga något om. Det beror på så många saker.

Impaled Nazarene är som bekant ett av alla tusentals band som gärna lånar både symboler, textidéer och teman från den religiösa världen. Inte för att det är något ovanligt, var och varannan death- och blackmetalakt flirtar ju hejvilt med satanismen. Det hör liksom till. Men man undrar ju alltid om det finns någon tanke bakom fasaden. Gossarna i Impaled Nazarene hör i alla fall till den skara band som har något slags manifest i sin musik.

– För mig är texterna jävligt viktiga eftersom jag sjunger och skriver en hel del. Jag hoppas att folk läser dem, för vi har helt klart ett meddelande. Vårt budskap är jävligt antireligiöst, att individen inte ska följa massan utan leva för sig själv. Vi är inte antikristna, utan vi tar avstånd från alla religioner överhuvudtaget. Satanismen är inte en smula bättre än något annat. Tänk för dig själv och ifrågasätt allt. Låt inte någon annan bestämma åt dig.

Släkten är värst

Impaled Nazarene är ju som bekant inte det enda framgångsrika metalband som härstammar från vårt grannland i öster. Som avslutning undrar jag vad Mika anser om några av de andra finska storheterna. Svaren visar sig vara lite annat än vad man kunde ha väntat sig.

Nightwish

– Känner dem väl. Älskar det bandet. Jag har slukat eld på deras show en gång, som en gåva liksom. De är ruggigt bra och Tarja är förstås väldigt vacker samt en riktigt trevlig tjej.

Sentenced

– Inte min grej riktigt. De gör sin pryl bra och gör uppenbarligen något rätt eftersom det går så bra för dom. Men personligen gillar jag bara gamla **Sentenced**, när de var brutalare. Det nya är mest vanlig hårdrock tycker jag och det är rätt tråkigt. Men det är schyssta killar och det går ju bra för dem.

Sonata Arctica

– De känner jag också väl personligen. Finland är ett litet land vet du. Jag gillar faktiskt dem riktigt mycket, till allas stora förskräckelse. Deras texter är fruktansvärda, de är precis hur dåliga som helst. Men det kan man skita i tycker jag. Jag gillar den snabba musiken. De är oerhört skickliga musiker och har ett rejält grepp om hur det ska låta. Balladerna och den långsamma skiten kan jag vara utan, men de snabba låtarna är rejält bra.

Stratovarius

– Ett av mina favoritalbum överhuvudtaget är "Visions", det är hur jävla bra som helst. Inte det nya materialet, det gillar jag inte särskilt, men det gamla är bra som fan. "Visions" och "Episode" är skitbra. Det låter mycket som gamla **Helloween** vilket antagligen är varför jag gillar det. Jag växte upp med **Helloween** så det sitter ju liksom i.

Finntroll

– Naturligtvis känner vi dem skitbra eftersom Teemu spelade med dem. Vi har gjort en massa shower tillsammans och jag sjöng faktiskt med dem en gång när deras dåvarande sångare var sjuk och de behövde en inhoppare. Det är ett av mina bästa minnen. Ser fram emot deras nya album. Vi bor ju alla i Helsingfors, och två av medlemmarna bor typ 50 meter från mig så vi träffas allt som oftast.

Children Of Bodom

– Vi är vänner och jag har stor respekt för dem. "Hate Crew Deathroll" är ett skitbra album. Många har ju problem med dem men sådant behöver man inte bry sig om. Om folk tycker att de är för melodiska eller nåt sånt tjafs, så är de ju deras problem. Är det något finskt band som verkligen förtjänar sin framgång så är det **Children Of Bodom**. De har verkligen jobbat hårt för att nå dit de där.

HIM

– Sångaren är en av världens bästa människor och jag känner honom väl. Han har stöttat oss hur mycket som helst och han är väldigt jordnära och trevlig. Han gjort mycket för vårt band. Jag tycker att hans musik är skit, och det vet han, men det gör inget. Vi är vänner ändå. Han är den enda riktiga rockstjärna som Finland har just nu.

Tja, alla som hoppas på att världen ska bli ett förbannat finskt band fattigare får nog vänta både ett och två år till uppenbarligen. Efter lite dösnack om den finska metalscenen förklarar jag att jag nu inte ska störa längre utan låta den glade finnen återgå till att dricka öl.

– Lustigt, det är faktiskt precis vad jag hade tänkt göra!, garvar Mika och tackar för sig.

RELEVANT FEW

Kreativitet kan aldrig skyddas mot oflyt. Trots att tre varv runt solen är nedskrivna i grindcore-bastionen Relevant Fews biografi, klickar fortfarande kugghjulen snett. Med andra urladdningen "The Art Of Today" i antågande borde vindarna ha vänt. Men det har de inte... inte än i alla fall.

TEXT: LARSA CARLSSON - BILD: LOBELIA BARKER

Frågar man killarna i Relevant Few om releasefest för nya plattan blir det mestadels suckar till svar. Bandet har på kort tid krympt från fem medlemmar till tre, varav ingen piskar trumskinn. Att finna en trumslagare som kan spela lika fort och bra som avhoppade Daniel "Mojjo" Moilanen står näst högst upp på den stående dagordningen. Nummer ett denna novemberonsdag är självklart en fika med Slavestate Magazine.

Mörkret har precis tagit över Göteborgshimlen då jag tillsammans med herrarna Kristian Lampila (gitarr) och Henke Svensson (sång) kliver in på ett kafé, beläget i Vasastan. Den förstnämnde beställer in en stor baguette med åtskilliga ton innehåll medan Henke nöjer sig med att slänga upp ett stort paket vita Marlboro på bordet. Oartiga som vi är blåser vi självklart all rök mot stackars Kristian, men det verkar inte vara någon fara för den långe mannens glupska aptit.

Som ingressen avslöjade är "The Art Of Today" måltavlan för pratstunden. En tjugofemspårshistoria som stämplar in på trettiofyra minuter och sjutton sekunder, samt lämnar efter sig stoft från ett välhamrat virvelskinn. De som gillade föregångaren "Who Are Those Of Leadership?" kan andas ut, killarna spelar fortfarande väldigt fort och skriker värre än mentalsjukhusets värsta patient. Kristian tuggar vidare på baguetten parallellt med att han beskriver sin syn på plattan.

– Skivan är rappare, det är mer grind än på den förra. Det har varit en naturlig utveckling, det har blivit mer metal och mindre dödsmetall.

Inga overdubs

Man blir nyfiken på hur det kan se ut i bandets grindcorefabrik. På de två fullängdarna finns det sammanlagt 43 låtar att tillgå. Hur går det till när ni snickrar ihop era låtar? Kristian tar ton igen.

– Oftast är det ju Robert (Hakemo, bas och skrik) som kommer med grejer, sedan har vi lite idéer och så. Vi jammar sedan tillsammans fram låtarna.

– Det byggs ju i lokalen, flikar Henke in.

– Inspelningen är ju gjord live i studion, rätt uppochner. Inte så att vi spelar alla låtarna efter varandra, vi tar den bästa tagningen av varje låt.

Inga overdubs eller annat pill efteråt?

– (Kristian) Vi har ändrat på några smågrejer, men själva grunderna är det man hör på skivan.

Mångsysslaren Robert Hakemo är drivkraften och den huvudsakliga låtskrivaren i bandet. Hur sätter ni två er egen prägel på materialet?

– (Henke) I och med att jag är sist in i bandet så hade Robert gjort klart allt det textmässiga. Sedan fick jag bara sätta min personliga prägel på det. Man kommer ju alltid med idéer som växer fram i lokalen.

Försöker du sjunga som din företrädare Johan Carlzon eller är det meningen att det skall vara en annan stil? Kristian har tuggat färdigt och svarar åt Henke på frågan.

– Vi var direkt överens om att det inte skulle vara Johans stuk. Vi ville ha en ny input, man kan ju inte leta efter en personlighet.

Henke är den typen av människa som skrattar lika mycket som han pratar, allra helst på krogen där man inte allt för sällan blir bjuden på en rejäl björnkram. Svensk grinds trevligaste nallebjörn skiner upp när jag nämner det och förklarar att han till skillnad från många andra bara blir gladare av alkohol. Relevant Few är för övrigt Henkes första riktiga sångarjobb. Den mörklockige mannen är egentligen gitarrist, även om det är flera år sedan han gned strängar.

– Jag har provat att sjunga i andra band innan. Det var en kompis till Robert som tyckte att jag skulle skicka en förfrågan. Jag tyckte skivan var asbra så det var bara att köra.

– (Kristian) Det var viktigt att det funkade personligt.

– (Henke) Jo, det var det första man tänkte när man gick in i replokalen.

– (Kristian) När det gäller textförfattandet, så är Robert extremt kreativ. Jag tycker att man skall ta till vara på detta istället för att låta honom backa. För mig var det så länge sedan jag skrev texter – det skulle ta jättelång tid för mig att skriva.

– (Henke) Vi tycker likadant och följer samma ideologi ändå.

Henke kom in så pass sent i tillverkningsproceduren av "The Art Of Today" att lyrikförfattandet redan var avklarat. Men det verkar långt ifrån uteslutet att vi får ta del av mannens tankegångar på framtida släpp. Namnet Relevant Few är riktat mot folk som är allsmäktiga, och de är enligt Kristan väldigt få. Relevant Few har aldrig stuckit under stol med att de är en samhällskritisk ensemble.

Den onda cirkelns början

Ett förbandsuppdrag åt Napalm Death gick åt skogen då bandets originalvokalist Johan Carlzon valde att lämna bandet kort efter att debuten släppts i februari 2002. Efter en viss tids sökande tog mannen på andra sidan bordet över som gaphals och debuten med den nya sättningen ägde rum på Fuck The Commerce-festivalen i Tyskland våren samma år.

– Vi fick ersätta ett annat band (**Retaliation**, Dennis Tencic-anm.) på bolaget som inte kunde åka. Det var jävligt kul, tusentals galna tyskar.

Kristian fortsätter med att på ett diplomatiskt sätt berätta sina tankar bakom Johan Carlzons avhopp.

– Det handlade om personliga problem, man kan inte tvinga folk att vara med. Han håller fortfarande på med **Abandon** och man ser honom på ute på gatorna ibland. Han jobbar väl även en del med punkscenen.

Med Henke vid mikrofonen skulle allt bli bra var det tänkt, men riktigt så blev det inte. Efter att "The Art Of Today" var inspelad valde två medlemmar bort Relevant Few till fördel för andra saker i livet. Daniel "Mojjo" Moilanen såg sin framtid som musiker i doomkollektivet Runemagick medan gitarristen Johan Nilsson valde att omlokalisera sig tillsammans med sin flickvän till Örnsköldsvik.

– Jag förstod det som att Mojjo inte ville spela mangel, men samtidigt har man fått höra att han har spelat in en platta med **Lord Belial**. Det kanske är något personligt som inte är uttalat. Jag vet faktiskt inte vad det kan vara i så fall, säger Kristian med ett frågande tonfall.

"Mojjo" som han kallas till vardags är tjugotvå år gammal, men varken Henke eller Kristian tror att åldersskillnaden på cirka tio år mellan trummisen och resten av medlemmarna skulle påverka, "det är ju ändå musik vi talar om".

Fortsätter som kvartett

Kristian och Robert spelade under åren kring millenniumskiftet i aggrometalbandet Gooseflesh, men hade långtgående planer på att spela brutalt grindmangel i sann Napalm Death/Brutal Truth-anda. Men det var först när Kristian i egenskap av ljudtekniker upptäckte den unge trumtalangen Mojjo, som den viktigaste pusselbiten var på plats. Han spelade då i nu-metalcoverbandet Slipsknut. Kristian hade berättat sina planer för Johan Carlzon som på den tiden var ett välkänt ansikte bakom kassan i en av Göteborgs skivaffärer. Johan hade som krav att hans namne med Nilsson som efternamn skulle få vara med i det nya mangelbandet. Nu, ett par år senare sliter de tre kvarvarande herrarna sitt hår av förtvivlan, då det verkar näst intill dödsdömt att hitta en duglig ersättare till Mojjo.

– (Kristian) Det sätter som sagt käppar i hjulet. Vi har sökt ny trummis i ett år ...suck.

– (Henke) Man kan inte göra annat än att söka.

– (Kristian) Vi har testat en som var bra, men han orkade inte. Han pallade inte rent fysiskt. Jag blir fysiskt trött av att spela gitarr, så jag kan tänka mig hur det är att spela trummor.

Vad krävs egentligen av en trummis i Relevant Few? Kristian inleder med att lägga upp de viktigaste kraven.

– Styrka, snabbhet, uthållighet och finess... den som kommer in i bandet måste klara av att sätta vårt gamla material. Mojjo är ju en grymt duktig trummis så hans skor är väldigt svåra att fylla. Han skall självklart även passa in personlighetsmässigt.

Som det ser ut nu kommer bandet fortsätta som en kvartett när rekryteringen av ny trummis har skett. Trots att situationen som den är, består energin och engagemanget. Bägge herrar går gärna på småspelningar för att kanske till slut finna killen de behöver. Kristian för även en lös monolog om hur skiva nummer tre skulle kunna låta. Det känns som att man får dra till med gammal klyscha för att sammanfatta läget för Relevant Few – det som inte dödar härdar.

AFTERFEEDBACK - "afterfeedback"
(Nu Metal Records / Crazy Life Music) §§

Bygg ett numetal-band. Tag två gitarrister, en trummis och en bassist med stora byxor, dreadlocks, några piercingar och ett bockskägg eller två. Ställ en likadan snubbe längst bak med en sampler och ett par vinylspelare att leka hiphop med. Se till att sångaren, som också ser likadan ut, alternerar mellan halvtafflig pseudorap, försök till hardcoreskrikig sång och Chester Bennington-ljuva stämmor som får de fjortonåriga flickornas knän att darra. Få sedan hela bandet att posera tufft i konvolutet så man verkligen förstår vilka hårda killar de är. Paketera sedan hela konceptet med några halvtaskiga låtar och skeppa det till Staterna där de kan sälja miljoners miljoner skivor. **Afterfeedback** stämmer in på beskrivningen ovan och suktar säkert efter USA-lansering, men har två problem. För det första är de inte amerikaner, och det finns minst femton amerikanska akter på dussinet i den genre där de rör sig. Dessutom ligger de på etiketten Nu Metal Records. Sug på den. Bara tyskar har så lite koll att de kallar sin label Nu Metal Records. Man kan inte låta bli att lida lite med **Afterfeedback** för att de hamnat där. Hade sextetten varit amerikansk och plockats upp av lämpligt storbolag hade de säkert sålt båtlaster med skivor, men som det är kommer de att försvinna obemärkt i mängden, och det är ingenting vi behöver gråta över precis.

Martin Larsson

AKERCOCKE - "Chorozon"
(Earache / Sound Pollution) §§§

Ni som känner till detta band sedan tidigare förväntade er nog att jag skulle säga något vitsigt om deras slipsbeklädnad, som hur gärna man än vill undvika, inte kan utelämnas. För det är något alldeles särskilt med herrar som är "dressed to kill" i dess allra mest bokstavliga bemärkelse. Tankarna tas genast till Mr Crowley och The Electric Hellfire Club ett drygt sekel tillbaka, med adelsmän som vältrar sig i livets goda. Till den klubben hade jag inte tillträde, men ett annat nöje är att lyssna till denna dödskavalkad, som är minst lika ockult som tidigare nämnda förening. Men det är ingen ungdomsrevolution det handlar om, det är djävulens propaganda och köttets lustar bakom härlig dödsmetall. Detta skulle kunna ha blivit något unikt, något alldeles extra, men den där fingertoppskänslan som måste infinna sig i allt mangel, vart är den?

Per Bjerke

ALL OUT WAR - "Condemned To Suffer"
(Victory / Border) §§§

Som ett **Hatebreed** med ännu mer thrashmetal. Så skulle man kunna beskriva de amerikanska landsmännen i **All Out War.** Mike Score är minst lika förbannad som Jamey Jasta, ingen jävla smörsång här inte. Det är hårt, argt och oftast levererat i ett headbangervänligt tempo. **All Out War** bör genast skrivas upp av de som tycker att **Hatebreed**, **The Haunted** och **Carnal Forge** är dagens rätt samtliga dagar i veckan. Fans av **Hammerfall**, **Edguy** och liknande öronlavemang bör också låna ut sina pudelöron till detta så att de en gång för alla inser vilken vidrig musiksmak de besitter.

Larsa Carlsson

ANATHEMA - "A Natural Disaster"
(Music For Nations) §§§

Javisst kan man fortfarande höra små komponenter från "The Silent Enigma" på den här skivan om man lyssnar riktigt noga... och de snabba riffen på slutet av skivan har samma stil som på "Eternity". Men i övrigt är det svårt att tro att detta är samma band som en gång släppte ovan nämnda mästerverk. Första halvan av skivan klingar snällt tillbakalutat ambient, technoinfluerat och kryddat med autotunade röster för att sedan försiktigt braka loss med riff åt pop-rock-hållet. Därefter lugnar det ner sig igen med piano, kvinnosång och atmosfäriska bakgrundsljud på synthen. De stillsamma och tillbakalutade partierna med Vincents söta röst och akustiska gitarrer i förgrunden är småputtrigt mysiga, men det går inte att komma ifrån känslan av att det blir för snällt och segt efter en stund. Detta var en svår uppgift, jag velar mellan en tvåa och en trea här... det lutar åt en svag trea.

Aurora Walderhaug

ASTRAL DOORS - "Of The Son And The Father"
(Locomotive / Sound Pollution) §§§

Jag brukar inte vara den som är särskilt förtjust i heavymetal, men debutalbumet från svenska **Astral Doors** är en riktigt trevlig överraskning. Killarna har istället för att virra bort sig bland patetiska solon och komplexa låtuppbyggnader satsat på solida låtar med ordentlig tyngd i. Något få band inom genren insett briljansen i. Låtmaterialet på "Of The Son And The Father" är visserligen väldigt ojämnt, men när det stämmer blir det väldigt bra. Framförallt är det sångsinsatsen som lyfter låtarna. Patrik Johansson har en härlig pondus i sin raspiga heavymetalstämma och några kastratskrik är aldrig att tänka på. Referenserna till äldre scenhärskare som **Dio** och **Deep Purple** är ganska tydliga, men just här spelar det inte så stor roll, vilket band kopierar inte dem? **Astral Doors** kommer undan med beröm godkänt och visar att heavymetal inte nödvändigtvis måste vara klichéartat och fruktansvärt fånigt.

Mikael Mjörnberg

ATROX - "Orgasm"
(Code666 / SPV) §§§§

Trots att **Atrox** har existerat sedan 1990 har de lyckats undgå mig. Efter att ha betraktat det ytterligt bisarra omslaget och försiktigt gett mig på första spåret visste jag inte vad jag skulle tro. Schizometal står det på hemsidan, och jag är nog böjd att hålla med. Det är svårt att egentligen hitta en bättre beskrivning på **Atrox** musik. Det psykedeliska mörker som strömmar ur högtalarna är inte något man stöter på varje dag. Men som **Voivod**-fan känner man lite smått igen sig i **Atrox** förvridna och progressiva metal. Det är kul att höra så här pass udda musik komma från Norge, som ju annars mest är de corpsepaintade skogstrollens förlovade land. "Orgasm" är en rejält varierad skiva med många melodiska passager och en hel del våldsamt riffmangel som bitvis starkt påminner om **Meshuggah.** Deras musikaliska grenverk hänger ihop förvånansvärt bra, ljudet är kristallklart och Monikas knivskarpa stämma får det ibland att isa rejält efter ryggraden. **Atrox** är helt klart ett av de band som kör sin egen stil ända ut till skivomslaget. Det behöver inte vara genialiskt bara för att det är unikt, men med "Orgasm" kommer **Atrox** rätt nära.

Gustav Dahlin

BANGTWISTER - "The Moon On A Stick"
(Beard Of Stars Records) §§§

Det italienska bolaget Beard Of Stars gör en god gärning när de återutger brittiska **Bangtwisters** "The Moon On A Stick" som ursprungligen släpptes av Trepanner Headmusic i början av 2002 på cd. Cd-versionen inkluderar dessutom tre smaskiga bonusspår som gör sitt till för att förgylla den redan välljudande plattan. Det handlar om psykedelisk 70-talsrock med lagom mycket alkohol och röka under västen. Det är fullkomligt omöjligt att

"Det som skiljer dem från skiva till skiva är hur mycket det putsats på ljudet"

BACKYARD BABIES- "Stockholm Syndrome"
(BMG) §§§

"Stockholm Syndrome" är långt ifrån en överraskning, **Backyard Babies** kan egentligen bara låta på ett sätt. Det som skiljer dem från skiva till skiva är hur mycket det putsats på ljudet. Den här gången ligger inte helt oväntat en jämförelse med senaste vaxet "Making Enemies Is Good" närmare till hands än bandets tidigare verk. Det kan tyckas lite småtråkigt och stereotypt att bandet skiva efter skiva låter ungefär likadant, men de säljer inte tonvis med plattor för inte. Faktum är att Nässjökillarnas lättsinniga rock n´roll fungerar alldeles utmärkt. Det är partymusik på högsta nivå, trots att poserna är extremt uttjatade och ackordföljderna känns igen sedan generationer njuter jag under långa stunder av "Stockholm Syndrome". Kan möjligtvis tycka att bandet långa stunder fastnar i ett alldeles för segt midtempo där några vansinnessnabba kanonader av uppkäftig rock hade varit att önska istället, men jag får ta det med tanke på de guldkorn som finns att plocka ut från skivan. Singelspåret "Minus Celsius" är en alldeles förträfflig hitmelodi och "You Tell Me You Love Me You Lie" slår knockout på mig. Mest berör dock melodin "Friends" där en hel hög med celebra gäster tryckt ihop sig i studion för att dela på sånginsats respektive instrumenthantering. Sången måhända vara ganska klämmig, men det spelar ingen roll, att bara få höra Joey Ramone sjunga en kort strof är fullständigt oslagbart. I övrigt återfinns folk från **The Hives**, **The Hellacopters**, **Danko Jones**, **The Cardigans**, **Turbonegro** och **Hanoi Rocks** för att nämna några. Säga vad man vill om posören Dregen och hans polare, men de har ännu en gång åstadkommit en skiva som fungerar helt okej. Med programfunktionen på cd:n kommer skivan säkert att gå varm på många förfester Sverige runt under vintern.

Mikael Mjörnberg

inte dra paralleller till **Led Zeppelin**, stundtals lyckas **Bangtwister** till och med mana fram den psykotiska ljudbild och känsla som ikonerna hade när de var som bäst. Alasdair Mitchell har dessutom en röst och ett sångsätt som faktiskt påminner en hel del om Robert Plant. Men det är verkligen inget plagiat det handlar om, bara en klart lysande influens. **Bangtwister** blandar även upp sin gungande rockgryta med lite **The Beatles** och mer modern rock n´roll och återhållet stonersväng. Det bjuds dessutom inte på fånigt många solon på samma sätt som när Jimmy Page håller i guran. Trion lyckas helt klart bra med sin intention och "The Moon On A Stick" är ett gott alternativ när det vankas flummig efterfest och ogudaktigt filosoferande.

Mikael Mjörnberg

BEHEMOTH - "Conjuration" (MCD)
(Regain Records / Sound Pollution) §§§

Den polska trion **Behemoth** har genom flertalet briljanta plattor präglade av enorm spelskicklighet och brutalitet arbetat sig uppåt och uppåt och tillsammans med landsmännen i **Vader** utgör de eliten av polska metalband. Denna mini-cd är en limiterad upplaga innehållande sju stycken låtar varav fyra sticken är liveupptagningar, två stycken covers och en ny låt, "Conjuration Of Sleep Daemons", som blev över under inspelningen av förra plattan "Zos Kia Cultus (Here And Beyond)". "Conjuration Of Sleep Daemons" är en ganska i jämförelsevis med gruppens övriga material en ganska lättlyssnad historia som känns aningen tillrättalagd men utan att förlora sin intensitet. Andra låten på skivan är en cover på **Nine Inch Nails** "Wish". En låt som jag definitivt tycker att de kunde hoppat över att befatta sig med, då det endast låter mesigt att på polskt death/trashvis försöka att göra en industrilåt.

Venoms gamla klassiker "Welcome To Hell" är nästa låt ut och den tolkas väldigt brutalt och elakt, allt på **Behemoths** egenhändiga och skickliga vis. Livetolkningarna vi bjuds på är "Christians To The Lions", "Decade Of Therion", "Antichristian Pandemonium" och "Chant For Eskaton 2000" och här tar bandet verkligen chansen att visa vad de går för. Likt ingen annan manglar de på med otrolig skicklighet och skärpa, allt med en häpnadsväckande tighthet. Utgiven som en raritet endast för bandets fans är detta också en godbit att tugga på inför stundande fullängdare nästa år.

Kristian Forsell

BERSERK - "Rites Of Supremacy"
(Oaken Shield Records) §§

Monoton-blackmetal-synonymerna till "tjatig" börjar tryta. Allt går i old school-stil, dock med synth som håller sig mer diskret svävande i bakgrunden utan klinkande pianoslingor. Man kan inte skönja några som helst nyanseringar i tempot som drar på i samma knyck skivan igenom. Texterna handlar om kelternas kamp mot de romerska erövrarna när det begav sig. Själv föredrar jag att läsa om Asterix och Obelix äventyr framför att lyssna på det här tugget.

Aurora Walderhaug

BETWEEN THE BURIED AND ME
"The Silent Circus"
(Victory / Border) §§§§

Här bänder vi strängar åt alla håll och spelar alla tänkbara trumtakter samtidigt. Skulle Micke Åkerfeldt i **Opeth** och Billy Corgan (ex-**Smashing Pumpkins** och **Zwan**) få en gemensam haschpsykos och få för sig att de spelar i **Meshuggah** skulle resultatet kunna stavas **Between The Buried And Me**. Vad som väntar lyssnaren efter nästa riff är lika lätt som att kalkylera hur man skall gå tillväga för att fixa tretton rätt på tipset. Skönsång, en söt akustisk gitarr, avgrundsvrål, jazzkomp, klingande övertoner, hardcoreskrik, krossande trummor, ett progressivt basfill eller ett stämningsfullt solo? Allt ingår! Killarna i **Between The Buried And Me** spatserade förmodligen förbi ett bygge vid ett oturligt tillfälle, för helt rätt kan det inte vara innanför pannloben på dessa killar. Galenskapare eller genier? Jag brukar i nio och ett halvt fall av tio avsky musik som är onödigt svår, men dessa killar gör det utan att slå sig själva på bröstkorgen - sådant uppskattas. "The Silent Circus" är inte det lättaste att beskriva i ord, men det är en angenäm stund med väldigt många trevliga ingredienser.

Larsa Carlsson

BLINDED COLONY - "Divine"
(Scarlet / Sound Pollution) §§

Det är knappast någon hemlighet vilka **Blinded Colony** har lyssnat på. **In Flames** och **Soilwork** står utan tvekan högst upp på bandmedlemmarnas favoritbandslistor. Det är när sådana här skivor släpps som musikintresset med ens svalnar, man blir så trött på sådant här. **Blinded Colony** bör inte ta åt sig ensamma, verkligen inte, men det här har gjorts så många gånger förut att jag är beredd att gå och lägga länets största spya i min egen säng och sedan lägga mig i den för att sova för natten. (Igen alltså, hehe - red. anm.) Ni fattar. Halvmelodiska riff med skrikig sång, små lätta keyboardmattor och lättlyssnade låtar, hela konceptet inom dess stöpta formar. När är det dags att inse det faktum att det inte går att ta den melodiska göteborgsdödsmetallen längre? Det som kunde göras har redan gjorts av band som **At The Gates** och **In Flames** (innan de blev modefjantar). Idag finns det endast ett band som fortfarande bemästrar konsten och det är, föga överraskande, **The Haunted**.

Kristian Forsell

BLOODLINE - "Werewolf Training"
(Selbstmord / Sound Pollution) §§§

Vad som blir resultatet av kombinationen av mörkermännen Nattefrost (**Carpathian Forest**), Sasrof (**Diabolicum**) och Set Teitan 313 (**Aborym**) samt skivbolaget Selbstmord Services säger sig självt. Ni som kan er blackmetal och vill ha den lika rå som primitiv, vet vad det handlar om. Etiketten Selbstmord Services är ledstjärnan till nästa generation av primitiv blackmetal, det är inte svårt att konstatera.

Larsa Carlsson

BOXED IN - "The Second EP"
(Busted Heads Records / Sound Pollution) §§§

Den gode Christoffer fortsätter att släppa vinylsinglar på sitt bolag Busted Heads som om det vore det sista han gjorde i livet. Jag är fortfarande väldigt förtjust i detta format då man faktiskt kan upptäcka nya grupper utan att bränna hela lönen, socialbidraget, veckopengen eller vad man nu kan ha för typ av inkomst. **Boxed In** är en relativt ny grupp, men engelsmännen har ett förflutet i diverse välkända gäng. Jag är faktiskt väldigt förtjust i denna sjutumshistoria just för att jag på sista tiden spisat lite väl mycket teknisk musik med inspelningskostnader som är dubbelt stora som min årsinkomst. **Boxed In** lirar gammal hederlig engelsk hardcore i vilt slagsmål med råpunk, lägg där till en grym och skitig produktion och du har en av årets bästa singlar i denna genre. Jag gillar verkligen ljudet. Många verkar ha svårt att skilja på rå och kass produktion, men **Boxed In** vet hur det ska låta. Färdigpratat. Jag vänder sida ytterligare en gång och slänger upp två fingrar i luften!

Dennis Tencic

BURNT BY THE SUN
"The Perfect Is The Enemy Of The Good"
(Relapse / Border) §§§§

Min mor hade alltid en bok som jag irriterade mig på hemmavid, "Tyd dina drömmar" hette den och eftersom jag aldrig ens har varit i närheten av att komma ihåg en dröm så gladdes jag av de fakta som presenterades. Nämligen så stod det att de drömmar man ej minns är de bästa drömmarna för ens välbefinnande. Parallellen kan tyckas vansinnig men känslan är identisk när jag sätter mig ner för att samla mina intryck kring **Burnt By The Suns** uppföljare till "Soundtrack To The Personal Revolution". Kan inte minnas en enda passage, inga fraser och kan inte heller särskilja några favoritspår men må bra känslan har etsat sig fast likt hemmagjord napalm. Styrkan i konstverket sitter i helheten och den har verkligen **Burnt By The Sun** fått till på denna tripp genom otaliga landskap av märklig brutalitet. **Burnt By The Sun** är omöjliga att definiera men likt vilken god smärtfetischist som helst så vet jag när solar plexus värker, hjärnan sviktar och hjärtat bultar dedikerat. Kanske hade världen hämtat andan trots ett avslutande instrumentalt spår på 40 minuter där absolut ingenting händer, men i övrigt är detta precis så skruvat och galet bra som man kan tänka sig.

Ronnie Schmidt

BURST -"Prey On Life"
(Relapse / Border) §§§§

Men snälla kära Kristinehamns-satar vad har ni gjort? Skruvat ner på tempot och istället koncentrerat er på ett större och mindre direkt känslointervall, inte klokt. Ni har tagit ett vansinnigt stort steg på relativt kort tid och blir antagligen vansinniga av den fega **Neurosis**-parallellen men den är oundviklig. Är ni överhuvudtaget medvetna om att ni har gjort ett av årets allra starkaste album? Nej, jag tänkte väl det. Nya albumet "Prey On Life" från **Burst** är en otrolig resa som skrämmer bort allt vad friplatser och charter heter för här ställs det krav på lyssnaren i form av tålamod och ett öppet sinne. Likt den elakaste av tumörer trycker den mot nervsystemet och ger sig inte förrän du har givit den åtminstone någon grad av eftertänksamhet och respekt. Ge den det för maken till hybrid av mörker och besvikelse har bara Umeåborna **Cult Of Luna** tidigare lyckats med i Svea Rike. Kan tyckas tjatigt vid det här laget men Relapse har återigen lyckats träffa rätt och deras professionalism har givetvis avspeglat sig på resultatet eftersom produktionen ändå måste vara den mest markanta skillnaden emot tidigare **Burst** släpp. Inte mycket känns som sagt var igen från mina tidigare erfarenheter av **Burst** som till exempel mitt senaste möte "Conquest:Writhe" som visserligen var allt förutom dålig. I en orättvis jämförelse känns den dock förutom kanske med undantag för sången som ett **Burst** på diet. Slimmade eller ej så är detta deras i särklass tyngsta släpp och vem vågar ens ana var denna Svensson-fria tripp kommer att sluta. "Prey On Life" är hypnotisk, farlig och tillika ett av de mest smärtsamma mötena under 2003.

Ronnie Schmidt

PAUL CHAIN - "Cosmic Wind"
(Beard Of Stars Records) §

Att över huvud taget ens komma på tanken att försöka spela sådan här extremt usel musik för mig borde vara belagt med dödsstraff. Paul Chain kallar sig hurtfriskt för "The improvisor" och tycker uppenbarligen att skivan "Cosmic Wind" är något häftigt och bra. Plattan innehåller två flummiga spacerockjams på 25 respektive 22 minuter och jag ser inte charmen. Att kunna improvisera är förvisso en fin konst att behärska, men vem fan är intresserad av att sitta och lyssna på dessa jam i cd-format? Antagligen inte många, speciellt inte som det är två ganska ointressanta och usla sådana. Idéer staplas på varandra i en enda röra och det blir stundtals så enahanda att jag vill kasta ut hela stereon genom fönstret. Att ge ut detta tyder enbart på extremt dålig smak (men det visste vi i och för sig redan att italienarna har, det räcker väl med att titta på deras fåfänga fotbollslandslag för att inse detta). Börja skriva riktiga låtar så kanske åtminstone fansen av progressiv metall kan få upp ögonen för dig!

Mikael Mjörnberg

CHARON - "The Dying Daylights"
(Spinefarm Records / Stockholm Records) §§

Det var då själva den vad svårt detta var att beskriva. Ibland låter det gothrock, ibland metal, ibland tycker man sig höra ett och annat **Paradise Lost**-riff men till största delen är det energiska powermet-

altakter, med klassiska gitarrsolon och körsång som gäller. Sången är ren i klassisk hårdrocksstil, som sagt uppbackad av bakgrundssångare, bland andra Marco Hietala från **Nightwish.** Naturligtvis har man inte kunnat låta bli att lägga autotuner på sången här och där samt omisskännliga, surrande och fladdriga elektroniska ljud mellan låtarna. I sådana här sammanhang är technoinslag ofta lika välmotiverade som thailändsk fisksås på glassen, vilket **Charon** trots allt kan ha insett så smått. De tycks nämligen vara ett av de få banden som håller sitt synthmissbruk på en någorlunda sansad nivå, ty zimmandet och zummandet håller sig relativt tyst och lugnt i bakgrunden för det mesta. Men det hjälps inte, den här plattan kommer snart att göra mina andra trista gamla promos sällskap i det dammigaste hörnet av min skivsamling; den tröttar ut mig.

Aurora Walderhaug

THE CROWN - "Possessed 13"
(Metal Blade / Border) §§§

Trollhättekillarna i Sveriges förnämaste dödsthrashkonstellation har låtit antyda att det här kan vara deras sista fullängdsäventyr. Om detta skulle bli den tragiska upplösningen är "Possessed 13" en fin avslutning på en beundransvärd karriär i djävulens tecken. Den här gången har mycket av den furiösa farten från "Crowned In Terror" (2002) lagts åt sidan till förmån för mer nyanserade och framförallt tunga kompositioner. Härskapet vågar sig dessutom på att sticka in två instrumentala spår, som överraskande nog håller mycket god klass. Den största förändringen är dock personell, festprissen Tompa Lindberg har fått kliva av tåget och originalsångaren Johan Lindstrand är tillbaka bakom micken igen. Inget ont om Tompas insats på nyss nämnda skiva, men på "Possessed 13" hörs det med all önskvärd tydlighet att det är farbror Lindstrand och ingen annan som hör hemma i **The Crown.** Hans vansinniga sånginsats lyfter onekligen låtarna och jag får flashbacks till favoritspåret "Back From The Grave" från lysande "Deathrace King" (2000). "Possessed 13" är om än ett något oväntat steg från **The Crown**, en alldeles lysande deaththrashplatta som befäster västgötarnas topposition inom svensk aggressionsmusik. Det finns dock vissa omständigheter som gör att jag inte kan lyssna på den här skivan utan att kräkas, där av det reducerade betyget. Det bör genast poängteras att detta inte har något med bandet att göra, utan enbart de förbannade tyskarna på Metal Blade. De har med avsikt att förhindra piratkopiering lagt in blippljud ungefär var tjugonde sekund i varenda låt på hela promon. Något som självklart gör skivan komplett olyssningsbar. Detta främjar ju nedladdning om något! Hade det inte varit för att jag är en så vänligt sinnad person hade jag skickat plattan raka vägen tillbaka till Tyskland och bett ansvarig person stoppa upp den där solen inte lyser.

Mikael Mjörnberg

ATTILA CSIHAR - "Beast Of Attila"
(Sound Pollution) §§

Det spelar ingen roll att jag dyrkar norsk blackmetal och band som **Emperor, Mayhem, Limbonic Art** och **Tormentor.** En "Greatest Hits"-samling med forne **Mayhem** vokalisten Attila innehållande alternativa mixar och diverse annat material känns så ruskigt onödig att till och med farbror Simmons står i skymundan.

Kristian Forsell

DEATHWITCH - "Violence Blasphemy Sodomy"
(Wicked World / Sound Pollution) §§

Stenhård death/thrash som manglar fram i hundraåttio. Förbannat ilsket. Inte särskilt originellt, men det är väl inte heller meningen. Det är synd att inget texthäfte medföljer promoskivor, för i **Deathwitchs** fall verkar texterna värda att ta en närmare titt på. Om inte annat för att få sig ett skratt. "Blood Sucking Fuck", "Necrosodomizer" och "Coffin Fornicator" är bara ett axplock ur låtlistan. Men är man på humör för lite okomplicerat, rättframt mangel så är **Deathwitch** inte fel. De har dessutom en del coolare stunder, med riff som är feta snarare än thrash-stressiga, som "Bitchfinder" (vars text man gärna skulle syna i sömmarna). Bra om man vill rensa öronen, men knappast hållbart i längden.

Johanna Strömqvist

DESTRUCTION - "Metal Discharge"
(Nuclear Blast / Sound Pollution) §§

Det dröjde minsann ända fram till den femte maj år 2001 tills jag skulle stifta min första riktiga bekantskap med de tyska trashmetallegenderna **Destruction.** Detta var i samband med att **Dimmu Borgir** gjorde en spelning på Kåren och **Destruction** åkte med som nyåterförenade uppvärmare. Gruppen gjorde inget direkt intryck på mig då utan verkade mest som årets största nostalgitripp för de som fortfarande bar "Infernal Overkill"-omslaget som ryggplatta på sina urtvättade jeansjackor. Efter "All Hell Breaks Loose", som släpptes i samband med återföreningen, kom "The Antichrist" och efter ytterligare två år på nacken är det så dags för "Metal Discharge" som är en tiospårshistoria i sann **Destruction**-anda. Tyvärr så är det inte alls lika roligt som det var för femton år sedan, de här låtarna har bandet redan skrivit en gång tidigare och den påtagligt ärliga känslan som vi var vana vid är som bortblåst. Produktionen känns lite väl tillrättalagd för bandets bästa och tenderar stundtals att bli väl tam. Jag skulle gärna se att **Destruction** själva slog slag i saken och satsade på att bli ett renodlat liveband, det vill säga inga fler skivsläpp. Det skulle gynna alla. Detta borde ju vara något som ett annat stort amerikanskt hårdrocksband också borde ha anammat runt eran efter 1991, gissa vilket?

Kristian Forsell

DIMENSION ZERO - "This Is Hell"
(Regain / Sound Pollution) §§§

Efter fullträffen med fullängdsdebuten "Silent Night Fever" är det så dags för **Dimension Zero** att följa upp med album nummer två. När den efterlängtade plastbiten äntligen snurrar i min stereo står det klart att man, trots nytt blod i bandet, inte riktigt når samma höjder som på föregångaren. Visst finns här samma ljuva blandning av melodi och brutalitet, men något saknas. Detta något stavas variation. Tvåtakt i all ära, men skivans helhet hade tjänat på att tempot bitvis dragits ner en aning. De där riktiga käftsmällarna, som på förra skivan delades ut i form av "Through The Virgin Sky" och "Your Darkest Hour" lyser beklagligt nog med sin frånvaro. Man har däremot lyckats komponera den mest irriterande melodislingan på länge i "The Final Destination". Detta till trots är inte "This Is Hell" någon dålig skiva. Älskare av melodiös och brutal death/thrash borde rimligtvis uppskatta detta alster. Skivan bör vara ett givet köp för alla som gillar denna genre och även om förväntningarna inte infrias till fullo blir man inte besviken.

Jesper Leidbring

DISBELIEF - "Spreading The Rage"
(Massacre Records / Sound Pollution) §§§

Sånginsatsen på den här plattan är riktigt intressant och ovanligt varierad för att förekomma i den här formen av musik. Karsten Jäger svänger sig skickligt mellan vansinnigt hardcoreskrikande, mer sludgeorienterad dräggsång, deathmetalvrål och ett ondskefullt mässande som jag närmast härleder till Abbaths sånginsatser i numera avlivade **Immortal.** I grund och botten handlar musiken om deathmetal av det långsammare slaget, men utan att det på något vis blir melodiskt smyger det sig in influenser från såväl rock som goth. Bandets stora akilleshäl är att de spelar för långsamt, jag efterlyser betydligt mer fart i kompositionerna än vad som presteras på "Spreading The Rage". Nu blir det stundtals lite väl såsigt vilket gör att man lätt tappar intresset. När farten väl höjs är det dock en riktigt trevlig skiva att lyssna till. Covern på **Killing Jokes** "Democracy" fungerar förvånansvärt bra och höjer stämningen mot slutet av plattan. Om bandet bestämt sig för en rakare inriktning och inte tvekat så förbannat om sitt vägval utan trampat gasen i botten hade det här kunnat bli riktigt bra. Nu blir det bara halvdant och det man kommer ihåg efteråt är bara Karsten Jägers fina sånginsats.

Mikael Mjörnberg

DIVERSE ARTISTER - "Japanese Assault"
(Relapse / Border) §§§

Undertecknad sätter frukostflingorna i halsen när första spåret drar igång med ljudet från sirener som genast för tankarna till 70-tals glamhjältarna **Sweet** och dess gamla slagdänga "Blockbuster",

men det visar sig vara låten "Again" med grind/punkbandet **Senseless Apocalypse** och inget annat. "Japanese Assault", den sjätte i ordningen av "Global Assault"-serien består endast av fyra band och det manglas på ganska friskt under minuterarna plattan fördriver i cd-spelaren. **Muga** är väl den konstellationen som utmärker sig mest på denna samling med sin hybrida blandning av **Brutal Truth** och saknade **His Hero is Gone**. Deras låtar håller en jämn kvalité och kvartetten kan mycket väl bli en intressant akt att följa i framtiden. Med en öppning som luktar lika mycket **Black Sabbath** som **Entombed** skulle resterande låtar av tredje bandet **Realized** kunna vara tagna från **Napalm Deaths** tidigare period runt "Mass Appeal Madness", vilket känns som ett angenämt möte och en frisk fläkt i ordningen. Sista grupperingen ut är **Swarrrm** med sin moderna hardcore i stil med **Converge** och **The Red Chord**, dessa herrar presenterar det mest svårsmälta på skivan. Vad jag emellertid inte förstår när det gäller den här releasen är varför omslaget pryds av halvnakna japanskor, vad har detta med just grindcore att göra? Ett minus till det annars accepterade bolaget Relapse.

Robert Hakemo

DIVERSE ARTISTER - "Recollection" (DVD)
(Relapse / Border) §§

Det här kan vara den största dvd-besvikelsen i år - och då har jag faktiskt sett "Triple X". Här hade jag dukat upp kaffe och en hög med nygräddade bullar, samt peppet inställt på en lång kväll fylld av mys i alla dess former. Efter sexton videos som inte ens klockar in på en timme sitter jag med andra bullen i halsen. Nog för jag kan stå ut med att inte ett enda svenskt band är med på denna dvd, men vad är det för typ av videos egentligen? **Alabama Thunderpussy**, **Uphill Battle**, **Benümb** och **Brutal Truth** är bara några av de akter vars klipp känns otroligt billiga och TBV-aktiga. Spela in några klipp live, släng in lite "konstnärliga" bilder i burken och klipp ihop det. Vips - du har en musikvideo som platsar på en Relapse-dvd. **Entombeds** video "Left Hand Path", som gjordes av en elev min storebrorsa undervisade för över tio år sedan, håller högre standard än det mesta här. Visst kan billiga produktioner fungera om man gör det med stil och finess, titta bara på **Blood Dusters** "Pornstorestiffi" som finns med på "Recollection". Istället att försöka göra något seriöst som ska försöka se påkostat ut kör de på humor och ironi vilket fungerar riktigt bra. Bortsätt från **Blood Duster** så är det bara gudarna **Neurosis** som räddar denna utgåva tack vare sina bidrag ("Locust Star" och "Under The Surface"). Jag råder er till att tanka ner det ni vill se från nätet istället för att lägga era surt förvärvade pengar på detta släpp. Relapse brukar ha koll på läget och jag hoppas verkligen att de skyndar långsamt innan uppföljaren finns att inhandla. Jag efterlyser verkligen högre standard och intressantare gäng nästa gång. På önskelistan vill jag även att det amerikanska mangelbolaget skriver ut vilken utgåva bandens bidrag finns med på. 13-årige Bosse från Pajala lär med all säkerhet inte veta att "Locust Star" finns att avnjuta på "Through Silver In Blood".

Dennis Tencic

"Bakom hela plattan gryr ett koncept, minst lika obegripligt som de Trey Azagthoth grubblar fram"

DIVINE RAPTURE - "The Burning Passion"
(Listenable / Sound Pollution) §§

Influenserna går inte att ta miste på. De musikaliska likheterna är uppenbara, triggade trummor och en produktion som andas mörker av detta slag kan bara härstamma från ett enda band – **Morbid Angel**. De ljudmässiga likheterna är dock inte allt. Bakom hela plattan gryr ett koncept, minst lika obegripligt som de Trey Azagthoth grubblar fram. Källorna är skillnaden. Medan Trey tar större delen av sin inspiration från den lärde Deepak Chopra verkar "The Burning Passion" hämta många idéer från taoism. Varje del av skivan grundar sig på djupa tankar och ingenting, varken omslag eller text, har hamnat där slumpmässigt. Faktum är att även om man inte förstår ett enda ord av deras svammel förhöjer dessa djupa viljor att föra sina tankar vidare till lyssnaren, känslan. Tyvärr gör det inte skivan köpvärd. Femtespåret, "The Defying, The Sorrow, The Wakening", ett tre minuter långt skräckfilmsspår med gråtande människor och kraxande korpar är skivans enda avstickare.

Dennis Larsson

DIVERSE ARTISTER
"Summerbreaze All Areas 2002" (DVD)
(Nuclear Blast / Sound Pollution) §§§

Från förra årets **Summer Breeze Festival** i Tyskland kommer denna dvd med liveklipp från eliten av festivalens band. En enkel och lätthanterlig meny dyker upp direkt när man sätter i skivan och genom att enkelt trycka på knapparna på sin fjärrkontroll väljer man direkt vilken låt / band man vill se. Först väljer jag att se **Soilwork** och deras "Flameout" och innan de kör igång visas ett kort klipp med bandet backstage när de med tappra försök försöker att prata tyska. Lagom roligt. Konsertklippet är filmat från flertalet vinklar med toppkvalitet och ljudet är näst intill perfekt. Nästa män för rakning är finska **Sentenced**, ett av mina absoluta favoritband, som framför "Blood And Tears" från senaste plattan "The Cold White Light". Ovanligt nog visar den långhårige frontmannen inga som helst tecken på onykterhet och för en gångs skull lyckas han med konsten att hantera sången helt felfritt. Bild och ljudskärpan är bibehållen hela dvd:n igenom och allting är väldigt lätthanterat, kort och konsist. Mycket bra. Roligast att titta på är helt klart **Soilwork, Sentenced, Hypocrisy** och de galna polackerna i **Vader** som fullkomligt spelar skiten ur sina kollegor. Med lite roligare band så hade detta blivit en given succé på förfesten.

Kristian Forsell

DOOMSWORD - "Let Battle Commence"
(Dragonheart) §§§

Redan på namnet hör man ju att **Doomsword** är bandet som ens stereo skriker efter. För vad är en bristvara idag om inte klassisk doom? Där tyngd och melankoli favoriseras framför hastighet, teknik och aggressioner. Då är det förstås en besvikelse att upptäcka att **Doomsword** föredrar att kalla sin musik för "Epic metal". Men eftersom de vill spela i samma anda som **Manowar** och **Candlemass** kanske man kan låta dem hållas med sina etiketter. Men att spela majestätisk, ödesmättad metal är faktiskt inte det lättaste. Med sin tredje platta faller **Doomsword** tyvärr i sömnfällan. I den meningen att "Let Battle Commence" har många lyckade stunder, men som helhet känns den trög och grå. Det låter inte lika svart som **Candlemass**, det har inte samma kaxiga driv som **Manowar**. Tempot är exakt detsamma hela plattan igenom. Dessutom verkar det svårt att hitta en sångare som passar för den här stilen. Nu förstår man varför Robert Lowe i **Solitude Aeturnus** är så eftertraktad.

Johanna Strömqvist

DRACONIAN - "Where Lovers Mourn"
(Napalm / Sound Pollution) §§§

Egentligen är det fascinerande hur ett band idag kan släppa ifrån sig en skiva som låter som "Where Lovers Mourn". Inte för att den är ovanligt dålig, utan för att den är oerhört oorginell. Deppig metal i den tidiga **Paradise Lost**-skolan, med dödsrosslande sång. Ett klockrent fall av "har vi hört den förut". Samtidigt är det trevligt att höra att det finns de som anstränger sig inom just denna genre. "Where Lovers Mourn" är inte på något sätt nyskapande eller banbrytande, men om man kan bortse från sådana krav bjuder **Draconian** på ganska schysst gothmetal av ett traditionellt snitt, som har hamnat lite i skymundan de senaste åren. Fast nästa gång vore det trevligt om de skar ner på kvinnosången och lät den manliga death-rösten rossla på ännu mer.

Johanna Strömqvist

E FORCE - "EVIL FORCES"
(Season Of Mist / Sound Pollution) §

Att före detta frontmannen i **Voivod**, Erik Forest har tagit sig tillbaka in i musikbranschen är glädjande i sig, men att han härjar i denna konstellation är för mig helt ofattbart. Jag varnar samtliga ty musiken dryper nämligen av en odugliq sörja av 80-tals thrashmetal som dessutom är nedsvärtad av bleka blackmetalsekvenser av sämsta rang. Texterna håller en satanisk form och det gör inte saken bättre direkt, snarare tvärtom. Undvik Erik Forests **E Force** och glöm inte att du har blivit varnad.

Robert Hakemo

EINHERJER - "Blot"
(Tabu Recordings / Sound Pollution) §§

Einherjer firar lämpligt nog sitt tioårsjubileum med att släppa sin femte skiva. Låtarna ger ett något spartanskt intryck, med något repetitiva men snygga melodier och synten nyttjas både till stämningsskapande bakgrundsljud och pianospel. Frode Glesnes försöker sig inte på någon skönsång utan growlar lagom raspigt och den inom genren så vanliga körsången finns bara med i en låt, "Ingen Grid". Nåväl, "Blot" är en hyfsad skiva som lär göra få fans av vikingmetal besvikna.

Aurora Walderhaug

ELENIUM - "For Giving, For Getting"
(Rage Of Achilles / Sound Pollution) §§

Det verkar som om dödsmetall från Finland uteslutande är av den mjukare och ganska lättlyssnade sorten. Jag kan på rak arm inte komma på många finska vinterkrigare som hamrar instrument i stenhård inriktning. När det gäller den

mer melodiösa och mer lättsmälta varianten av dödens musik har finnarna dock många band långt framme i täten. **Elenium** är ännu ett band i raden som framför småkäck och trallvänlig deathmetal. I likhet med landsmännen **Children Of Bodom** verkar **Elenium** ha en äcklig förkärlek för att använda synth. Flera av låtarna på "For Giving, For Getting" raseras av bisarrt malplacerade synthsoslon som låter så hurtiga att till och med Christer Sjögren skulle skämmas för att framföra dem. Till skillnad från Alexi Laiho och hans nämnda anhang har **Elenium** dock inte särskilt mycket fart i sina kompositioner utan rör sig mer i den midtempoliga där bland annat **Omnium Gatherum** huserar. Mitt största förtret inför den här skivan är dock att de fläskiga dödsriffen i många låtar bytts ut mot fånigt powermetalriffande. Tunga growls ackompanjerade av småkäcka gitarrslingor a la **Gamma Ray** eller **Helloween** känns minst sagt konstigt att lyssna till. Det är kontraster som inte alls hjälper fram varandra utan som snarare sätter krokben för hela konceptet. Även om idén i grunden kanske är god blir hela "For Giving, For Getting" bara en lång snarkning, finnarna saknar egenskapen att gripa tag i sina lyssnare. Det tycks som att våra östra grannars variant av Göteborgssoundet är betydligt smetigare och mer hurtfrisk än vad som är fallet där stilen skapades. Ska det vara melodiös deathmetal från Finland föredrar jag **Insomnium** och till viss del **Children Of Bodom**.

Mikael Mjörnberg

EROS NECROPSIQUE - "Crises De Lucidité"
(Adipocere) §§

Eros Necropsique tredje alster kan bättre beskrivas som en religiös mässa än som musik. De dunkla och dova tongångarna verkar ha som enda syfte att lyfta fram sången, om det nu kan kallas sång. För Olivier låter mer som en mässande präst än som en sångare. Texterna (eller psalmerna?) är uteslutande på franska och uppenbarligen extremt smärtfyllda och ångestladdade, till följd av frontmannen Oliviers personliga demoner. Det förra albumet kom så långt tillbaka som 1998, men bandet har icke legat i träda. Förutom nysläppet är både ett fjärde och femte album snart ute. Personligen betackar jag mig, och väljer att bortse från detta franska bands erotiska laddning och kultstatus. "Crises De Lucidité" är passande när man vill fylla rummet med en satanistisk ritualstämning, eller sovrummet om så önskas. Jag frestas att kalla albumet för meningslöst, men måste erkänna att när det gäller stämning är det här totalt mörker. Vilket naturligtvis har sin charm. Men jag skulle nog inte lägga ett par hundralappar på den här skivan. Eller ens en för den delen. För de som har sett Stanley Kubricks "Eyes Wide Shut" kan det dock nämnas att den smäktande musiken i de rituella mässorna framfördes av ... gissa två gånger: **Eros Necropsique**.

Gustav Dahlin

FACE OF EVIL - "Face Of Evil"
(Metal Blood) §§

Stockholmarna **Face Of Evil** kör hårt på en lågmäld image. På meritlistan finns hittills fyra demos, som de flesta av oss inte varit i närheten av. Nu har dock den onda trion öppnat ytterdörren en millimeter eller två, mitt framför allmänheten, i form av ett skivkontrakt med svenska underground-etiketten Metal Blood. Om bolaget gör en hjälteinsats låter jag vara osagt, i mina öron tillför **Face Of Evil** inte speciellt mycket. Om obskyrt är förnamnet blir tyvärr intetsägande efternamnet. Inledningen av plattan är acceptabel, till och med ganska bra. Men elva låtar är för mycket när variationen är minimal. Gamla skolans blackmetal ihopkopplat med retrothrash - inget fel gjort i det, men många andra band gör det bättre. **Destroyer 666** till exempel.

Larsa Carlsson

FALKENBACH - "Ok Nefna Tysvar Ty"
(Napalm Records) §§§§

Mer vikingmetal, mycket atmosfärisk sådan i medelsnabbt tempo. Soundet är klassiskt; mycket synth, ren sång och körer, flöjtspel och akustisk gitarr. **Falkenbach** verkar ha hämtat inspiration från bland andra **Forlorn** och använder sig av lika snygga melodier och riff. Jag fick inte något texthäfte den här gången heller, men musiken i sig självt klarar gott och väl av att försätta lyssnaren i rätt stämning... att få honom eller henne att se mentala bilder av brynjeklädda vikingar svingandes med både svärd och horn med skummande mjöd. För att uttrycka sig något vardagligt; det låter mysigt.

Aurora Walderhaug

FINNUGOR - "Death Before Dawn"
(Adipocere) §§§

Konvolutet till den här skivan luktar lustigt nog som det brukar göra inne i foajén på biografer när popcornmaskinerna har gått på högvarv i flera timmar. En konstig lukt för att komma från papper, men det passar onekligen bra då Ungerns **Finnugor** bjuder på något som jag skulle vilja kalla nöjesfältsblackmetal. Den symfoniska svartmetallen är berikad med såväl smetiga syntharrangemang som spelande på positiv och ljud som påminner om gammeldags karuseller. Jag ser barn som glatt viftar med ballonger och äter sockervadd, lite clowner och en plats fullsmockad med försäljningsstånd, karuseller och folk som girigt insuper atmosfären. Kort och gott, marknaden har kommit till den lilla ungerska byn och det märks att det är något alldeles extra för befolkningen. Jag tvivlar starkt på att det är detta de liksminkade herrarna bakom projektet velat frammana, men det är precis de bilderna jag ser. Det behöver inte nödvändigtvis vara dåligt för den sakens skull. Även om produktionen är lite väl sopig och döljer delar av blackmetalmanglet är det här en skiva som gott tål att lyssnas till. Jag tycker att de marknadsanknutna ljuden gör sitt till för att höja stämningen i musiken och även om det ondskefulla försvinner helt är det intressanta blackmetalkompositioner som bjuds. Bortsett från de gotiska inslagen är det riktigt primitiv musik det handlar om, vass dist och diskantbestyckad sång. Tyvärr nyttjas trummaskin istället för en smiskande galning av kött och blod. En sådan hade lätt kunnat höja den här skivan ytterligare ett snäpp. För er som gillar kuriosa kan nämnas att legenden Attila Csihar, mest känd för sina vokala insatser på **Mayhem**-klassikern "De Mysteriis Dom Sathanas" gästar på ett spår. Musikvideon som medföljer cd:n är dessutom riktigt festlig om än lite väl långdragen och budgetmässig. Inhandla den här plattan!

Mikael Mjörnberg

"Mike Patton slutar aldrig att förbrylla"

FANTÔMAS - "DELÍRIUM CÓRDIA"
(Ipecac / Border) §§§§

Ett stämningsfullt harakiri som svärmar i mörker och djupsinnighet, en resa genom dödens passager och dess främmande rum, vad vet jag? **Fantômas** senaste stycke (Plattan består bara av ett spår) är i vilket fall utdraget, kusligt och ljusfattigt och pågår i cirka 74 minuter utan några större pauser. Mike Patton slutar aldrig att förbrylla och med "Delírium Córdia" fortsätter han sin egensinniga frammarsch i musikvärlden, vilket undertecknad njuter av i fulla drag. Geni eller galenpanna kan jag tänka mig att många tycker, men jag föredrar att kategorisera honom som en storartad musiker som inte är direkt blyg för att dela med sig av sina fantasirikedomar när det gäller skapandet av ljudkonst. För ljudkonst är just vad "Delírium Córdia" handlar om. Det behövs något psykedeliskt för att lätta upp vardagen ibland och med detta alster har herrarna Mike Patton, Buzz Osborne, Dave Lombardo och Trevor Dunn skapat ett genuint album som leker med ens sinnesstämningar på ett kusligt plan. För ni som gillade **Fantômas** tidigare verk och då speciellt det senare i form av "The Directors Cut" kommer att älska det här. Men det ska tilläggas att man inte förstår plattans storhet förrän runt andra eller tredje genomlyssningen, det är först då uppenbarelsen infinner sig. Ett lika givet som rekommenderat köp i höstmörkret.

Robert Hakemo

FIREBALL MINISTRY
"The Second Great Awakening"
(Nuclear Blast / Sound Pollution) §§§

Detta är amerikanska **Fireball Ministrys** första släpp på Nuclear Blast och jag måste säga att det var en väldigt otippad signing. Jänkarna spelar hård 70-talsrock utan några som helst krusiduller, en stil som ofta beskrivs som stonerrock. "The Second Great Awakening" är dock relativt fri från illegala substanser, på gott och ont. Jag har låtit den här skivan gå rätt varm i stereon och insett att den fungerar bäst som bakgrundsmusik. Det spelar ingen roll om du diskar eller dricker några öl med polarna. Plattan känns en aning slätstruken, för det är inga spår som direkt sticker ut överdrivet mycket, men musiken är långt ifrån kass eller tråkig. "The Second Great Awakening" bör tilltala folk som gillar **Spiritual Beggars**, **Mustasch** och liknande akter.

Dennis Tencic

THE FUNERAL ORCHESTRA
"Feeding The Abyss"
(Aftermath / Sound Pollution) §§§

Begravningsorkestern är här. Fyra medlemmar med femtioprocentlig inkvotering av kvinnofolk, mer än så är det inte menat att vi skall veta. Enligt mina källor är det **Runemagick**-Rudolfsson som ligger bakom detta projekt och det ser ut att stämma. **The Funeral Orchestra** spelar lättsmält neopop likt **Linkin Park** .... eller inte. Nej, tvärtom,

"From Ashes Rise och Tragedy kommer alltid ligga två steg före alla andra när det kommer till nyskapande råpunk!"

FROM ASHES RISE - "Nightmares"
(Jade Tree / Border) §§§§
Jag hinner knappt torka mig runt munnen efter den utsökta splitten mellan svenska **Victims** och **From Ashes Rise** innan det är dags för en ny utgåva från ett av Amerikas mest förbannade punkband. Jag måste säga att signingen till politiska skivbolaget Jade Tree kom lika oväntat som att jag skulle vakna upp med ett fruntimmer i sängen på en söndagsmorgon. Tro nu inte att **From Ashes Rise** ändrat stil bara för att de har skrivit på ett, låt mig säga, icke crust-punkbolag. "Nightmares" är självklart en riktigt ilsken platta som öppnar löjligt starkt med den sjukt suveräna låten "Reaction". Den ger mig samma kick som öppnande "Concrete And Steel" från debutskivan. En liten svacka smyger sig in mot mitten av skivan men jänkarna hittar snart tillbaka igen. Den största skillnaden mellan detta släpp och de tidigare utgåvorna är en renare och snällare produktion. Annars är det grym jävla punk med snygga melodier och riktigt vansinnig sång som gäller. **From Ashes Rise** och **Tragedy** kommer alltid ligga två steg före alla andra när det kommer till nyskapande råpunk! Gör dig själv en tjänst och kolla upp "Nightmares" illa kvickt!

Dennis Tencic

etta är inget vi kommer få höra på P3 ller Z-TV. Långsam, elak och gotisk oom där Rudolfsson mässar likt en chizofren präststackare på valium. Har u bråttom skall du undvika denna skiva, en är evighetslånga låtar din kopp vart kaffe skall du lyssna på följande två id. Ett: lyssna **på The Funeral rchestra** - skivan är bra. Två: Lyssna på **otenmonds** "Lichtbringer" - den är nnu bättre.

Larsa Carlsson

ENITAL GRINDER - "Genital Grinder"
dipocere) §§
ransmännen i **Genital Grinder** roar sig ed lättitlar som "Cut Your Dick Off" och Cadaverous Orgasm", vilket föga ngagerar mig, utan tvärtom. ebutplattan lider av på tok för mycket pprepningar, man tröttnar snabbt på de aditionella uppläggen och inser snart **isgorge** och **Cannibal Corpse** anseende om genren. **Genital Grinder** är ett i ängden av trötta goreband, detta hamar i slasken.

Robert Hakemo

GIVE UP THE GHOST
"We're Down Til We're Underground"
(Burning Heart Records) §
Ibland undrar jag vad Burning Heart håller på med. De har haft underbara akter som **Breach** och **Refused**, både sorgligt insomnade, och sen släpper de den här dyngan. Jag är fullt medveten om att bolagets profilering inte direkt lutar åt det tyngre hållet med tanke på deras katalog, och mycket av det de släpper inte är vad jag skulle säga är min kopp av te, men gränsen måste dras någonstans. Och här dras den. Gärna med taggtråd, minfält, ilskna vakthundar och kulsprutebeväpnade vakter som skjuter först och ställer frågor senare. Faktum är att när **Give Up The Ghost** kommer smygande för att korsa gränsen in i kvalitetsland behöver man inte ens ropa "Vem där?" vad mig anbelangar. Att ens kalla det här hardcore är att förolämpa genren. Att försöka komma ihåg någon låt är en övning i meningslöshet. Sätt spelaren på "random" och ni kommer inte att höra någon skillnad. Använd med fördel "We're Down Til We're Undergound" som drinkunderlägg eller grund för en CD-klocka i byggsats från Clas Ohlson, så där vedervärdigt 80-talsretro. Vad ni än gör, stoppa inte in den i CD-spelaren.

Martin Larsson

GRAND MAGUS - "Monument"
(Rise Above / Sound Pollution) §§§
Svenska **Grand Magus** får en att förstå varför stonerscenen inte har dött ut. När det finns såhär kompetenta gäng som vet hur man får riff att svänga, ja då finns ingen anledning att känna trötthet inför alla dessa stenade band. **Grand Magus** har dessutom turen att ha en vokalist som är så bra att han värvats till **Spiritual Beggars** också. Bland sina skivbolagskamrater på Rise Above – till exempel **Orange Goblin**, **Electric Wizard** och landsmännen **Abramis Brama** – behöver **Grand Magus** inte skämmas för sig.

Johanna Strömqvist

THE GUV'NORS - "Highrollers"
(Lucky Seven / Sound Pollution) §§
Århus, Danmark år 2001. Medlemmar från bland annat **Barcode** och **HateSphere** slår sig samman för att bilda huligankvintetten **The Guv'nors**. Jag tror inget som låter så här brittiskt har tagit sig utanför Danmarks gränser tidigare. Rödvitingarna spelar stökig streetpunk med klart rockiga influenser, givetvis är det hela förpackat med singalong-körer samt texter om öl och fotboll. "Highrollers" är långt ifrån något originellt verk men stundtals är det riktigt bra och catchy faktiskt. Tyvärr är Soerens vokala insatser lite väl enerverande då det ska låta så jävla brittiskt om sången – hela tiden. Om han bara kunde tagga ner en aning skulle plattan bli betydligt roligare att lyssna på. Som det låter idag hinner jag tappa intresset efter halva speltiden just på grund av accenten. Jag tror dock att många som är inne på Oi! och streetpunk skulle bli nyfikna på **The Guv'nors** om de hörde danskarna på någon obskyr samlingsplatta.

Dennis Tencic

HASTE - "The Mercury Lift"
(Century Media / Border) §§
Schizofreni är coolt på film, framförallt i stor skala med många olika sinnessjuka element inblandade. I verkligheten är det dock inget vidare och samma sak gäller för musik, i alla fall i de flesta fall. **Haste** från Alabama tillhör helt klart ett av de fall där det schizofrena bara blir något oerhört jobbigt och svårförståeligt. Bandets tredje långkörare

NUMRETS SÄMSTA SKIVA

HAMMERFALL - "One Crimson Night"
(Nuclear Blast / Sound Pollution) §
Det fina med att vara recensent är att jag får skriva min alldeles egna åsikt utan att ta hänsyn till några andra. Jag vet prick hur populära **Hammerfall** är bland dagens kids och jag kan bara ana hur många det är som frivilligt skulle vilja polera Oscar Dronjaks riddardräkt. Personligen ser jag ser ingen större skillnad på göteborgarna och **Markoolio**. Båda har i princip samma publik och lika stor buskisfaktor. Livedubbelplattan "One Crimson Night" får mig verkligen inte att rubba mina åsikter. Det är svårt att inte vika sig dubbelt åt mellansnack som "Det är dags att bege sig tillbaks i tiden en liten bit, till en tid då blodet flödar och Steel Meets Steel" och "Det är underbart att se så många metalfans här i Göteborg på en och samma gång. Så många metalfans med Hearts On Fire". Jag kan inte på något sätt tycka att det här är ett starkt eller mäktigt livealbum, de tafatta försöken till allsång och det meningslösa samt minst sagt värdelösa bassolot sänker onekligen det hela ännu mer. **Iron Maidens** "Life After Death" käkar "One Crimson Night" till frukost vilken dag som helst!

Dennis Tencic

"The Mercury Lift" inleds som en rejäl hardcoreurladdning i stil med **Will Haven** och i viss mån sentida **Refused.** Ett spår som killarna då och då halkar in på under skivans gång, men de är långt ifrån konsekventa med sin framtoning. Stundtals är det ett ganska mjukt dödsanslag som tränger bort hardcorestuket, men allt som oftast är det popinfluerad rock påminnande om **Sum 41** eller **Audiovent** som spänner ut sig för lyssnaren. Det blir alldeles för tvära kast för att stilarna ska fungera ihop och schizofrenin är total. Dessutom är de sockersöta poppartierna inte alls vad jag vill lyssna till efter att de inledande hardcoretakterna fått mig att sukta efter mer manglande. Jag förstår inte alls hur **Haste** har tänkt, det blir på tok för mycket av det goda och de har dessutom valt att vräka på som mest med den ingrediens som smakar sämst. "The Mercury Lift" är inget annat än en stor besvikelse, jag hade väntat mig betydligt mer än så här. Inte ens gästinsatser av folk från **Codeseven** och **Lamb Of God** kan lyfta det här sura hopkoket. Mer konsekvens nästa gång tack!

Mikael Mjörnberg

HATEPULSE - "In Extenso Letalis" (MCD)
(Rage Of Achilles / Sound Pollution) §§§

I konvolutet proklameras programförklaringen *"Our policy is misanthropy. We hate everyone eaqually. No matter race, sexual preferences or socia/religious heritage, you are all bastards of the same earth – whore. Please do us all a big favour and kill yourself!"*. De två herrarna bakom bandet är ondsint liksminkade och presenterar sig som Vrangsinn och Kulde och en låt framförs på modersmålet (och heter såklart "Dödsfärd", vad annars?), kan det bli mer norskt än så? Det handlar nämligen om primitiv och ganska ordinär svartmetall. Det är långt ifrån någon fartuppvisning utan snarare mer grundat i thrashgenren, men det vilar ändå något oerhört norskt över soundet på plattan. Trots att herrarna tydligt gått in för att mejsla fram ett primitivt ljud har de inte backat för att lägga in högtravande och stämningsfulla bakgrundsarrangemang, inkluderande en lågt mixad kvinnostämma (alternativt en synth, den höga operatonen kan möjligtvis vara framfuskad med elektronikens hjälp) i fjärdespåret "Suicidal Melancholia". Dessa arrangemang hjälper till att förstärka den kyliga stämning som vilar över "In Extenso Letalis" och medför också att man inte tröttnar på det primitiva framförandet. I nämnda hemspråksspåret "Dödsfärd" blir det dock lite fnissvarning, jag kommer osökt att tänka på **Sportlov** och då är det ju omöjligt att inte dra på smilbanden. Allt det som de svenska vinteridrottarna driver med står **Hatepulse** nämligen för och det är onekligen festligt. Norrbaggarna tar nog sig själva på lite väl stort allvar, men trots detta är "In Extenso Letalis" en klart lyssningsvärd blackmetal-inspelning.

Mikael Mjörnberg

HIMINBJORG - "Golden Age"
(Adipocere) §§§§

Himinbjorg sägs vara något så ovanligt som ett franskt vikingmetalband, men om jag inte snubblat förbi den informationen hade jag kallat musiken traditionell blackmetal. Vikinginfluenserna är ganska lätträknade, något odefinierbart i melodierna och de sporadiska inslagen av mässande sång förstås. Och vad texterna anbelangar är de mer influerade av keltisk paganism än av vikingar, som omslaget föreställande den behornade Cernunnos visar. Tempot är ständigt högt och påminner i detta svagt om **At The Gates.** Vid första genomlyssningen fann jag skivan tämligen enformig, men under de nästa tre lät jag mig så smått hänföras av just det outtröttliga, energiska, tajta och onda soundet med de feta baskaggarna och den mässande sången...

Aurora Walderhaug

IMPALED NAZARENE - "All That You Fear"
(Osmose / Sound Pollution) §§§§

Trots att medlemmar försvinner både till vänster, höger och under jordytan fortsätter Mika Luttinen och hans **Impaled Nazarene** som om ingenting har hänt. Åttonde fullängdshistorien, "All That You Fear" visar inga tecken på att krutet skulle vara slut efter tretton år som band. Rutinen är påtaglig. De krånglar inte till musiken eller gör något tafatt försök att skapa en ny genre – **Impaled Nazarene** vet vad de kan och gör det bästa utav det. Musiken sveper över många stilar, finländarnas recept består förutom Finlandia och Kosken utav old school deathmetal, piffat med blackmetal, rå kängpunk och vanlig hederlig metal. Inga krusiduller, sträcker du fram fingret sliter **Impaled Nazarene** ut inälvorna på dig.

Larsa Carlsson

INVOCATOR
"Through The Flesh And The Soul"
(Scarlet / Sound Pollution) §§

Danmark är på gång. Med en alkoholpolitik som inte diskriminerar de törstiga och en växande flora av bra metalband borde man besöka landet lite oftare. **Invocator** har legat i malpåse under åtta år, då kapten Jacob Hansen levt ut rollen som skivproducent till fullo. Bandet har under åren som förflutit skaffat sig kultstatus i hemlandet, men efter att ha låtit comeback-plattan "Through The Flesh And The Soul" snurra sina varv i stereon förstår jag inte varför. Dåligt är inte det första ordet som poppar upp ur skallen, snarare tråkigt. Hansen och co kan visserligen spela klanderfritt på sina ägodelar (nej, inte skinnflöjt), men det räcker inte. **Invocator** är lika grått och upphetsande som Backa Industriområde under en novemberkväll.

Larsa Carlsson

KAPTAIN SUN - "Rainbowride"
(Rage Of Achilles / Sound Pollution) §§§§

Det luktar såväl diesel som läder och svettiga karlar om **Kaptain Suns** debutalbum "Rainbowride". För dem som gillar tung och svängig hårdrock är det här rena guldgruvan. Med nio klockrena kompositioner störtar bandet fram genom den såväl välproducerade som genomtänkta plattan. Tänk er en fusion mellan **Mustasch** och **Entombed** som sedan toppas med några välutvalda **Iron Maiden**-harmonier så har ni ett ganska bra hum om hur **Kaptain Sun** låter. Det späs visserligen på med lite väl många solon här och där, men bortsett från detta är "Rainbowride" en tung pjäs att ställa i skivhyllan. Andy Wong har många klara likheter med L-G Petrov, både vad det gäller rösten i sig och sättet att nyttja den. Han låter dock ett mer rock n´roll-influerat sångläge ta överhanden i många av låtarna, något som passar ypperligt till den här typen av musik. Tuffare tyngdrock än så här får du inte till din bärs i år. Till och med låttitlarna passar utmärkt in i genresammanhanget, eller vad sägs om avkommor som "Lovedemon" och "Groove Hotel"?

Mikael Mjörnberg

"Ljudet som inte ens originalen vill ha i dag"

HORNED GOD - "Chaos, Bringer Of All Revelations"
(Listenable / Sound Pollution) §

Om det här hade varit för tio år sedan och jag precis hade slutat föna mitt hår, är jag övertygad om att **Horned God** hade snurrat frekvent i stereon. Så är inte riktigt läget i dag. Brasilianarna, varav den ena gitarristen Fabiano Penna har ett förflutet i **Rebaelliun**, serverar gammal mat vars ursprung kan härledas till kulturriket Florida. "Chaos, Bringer Of All Revelations" borde vara inspelad i konservatismens Mecca, Morrisound Studios, och enda ursäkten till att den inte är det torde vara av ekonomisk basis. Dessvärre har de ändå lyckats få till det klassiska ljudet från när det begav sig. Ljudet som inte ens originalen vill ha i dag. Grötigt och själlöst. Riffen har vi hört, både en och två gånger tidigare.

Dennis Larsson

KILLAMAN - "Killaman"
(Displeased Records) §§§§

Ur askan i elden, skulle man kunna säga om konstellationen **Killaman** och vad de lyckats åstadkomma på debutskivan med samma namn. Om **Murder Corporation**, som kan ses som föregångaren till detta, var glödhet metal har det nya bandet fått fyr på bålet rejält. När den tungt growlande Anderberg (bas/sång) lämnade **Murder Corporation** stod Johan (gitarr) och Wermén (trummor) inför det faktum att dels söka efter en ny medlem samt att musiken hade tagit en oanad utveckling. Vad som föll sig mest naturligt i det läget var att lägga ner **Murder Corporation** och istället bilda **Killaman.** Den nya kulan kom då att involvera Rune (sång) från **Reclusion** och Roger (gitarr) från **Insision.** På plattan har Johan valt att själv lägga basen, i väntan på ett lämpligt nyförvärv i bandet. Även om Rune har sitt **Reclusion,** Roger **Insision** och både Johan och Wermén grindar i **Deranged** är **Killaman** inte ett sidoprojekt utan ett skötebarn, även det. Det framgår inte minst på förstlingsverket, "Killaman", som överraskar utöver det vanliga med sitt expressionistiska nytänkande inom en annars ganska så formfast genre. Med en god känsla för struktur och låtuppbyggnad lyckas **Killaman** hålla alla bollar i luften samtidigt. Att komponera väl avvägda arrangemang där både innovativt nytänkande och traditionsbunden grind kan samsas verkar falla sig naturligt. Att Rune är i besittning av en mer "thrashig" röst i jämförelse med Anderbergs growl är inte annat än som klippt och skuret för vad **Killaman** gör i förhållande till vad **Murder Corporation** gjorde. **Murder Corporation** i all ära, men **Killaman** flammar upp rejält på de elva självantändande spåren. Även om jag själv kan tycka att d-takt och thrashig grind

"Davies & co vet vid det här laget hur en Korn-låt skall stöpas, vilket har fört dem till en återvändsgränd"

KORN - "Take A Look In The Mirror"
(Epic / Sony) §§§

Numetal är ute. Trendbesatta journalister som gjorde allt för att få gulla i Jonathan Davies knä 1996 hyllar idag något annat. Baggypants, färgat hår och piercat ögonbryn är idag klassificerat som förlegat "nittiotalsmode". "Take A Look In The Mirror", tillika **Korns** sjätte fullängdsalbum skall bevisa att gammal är äldst. Men det är dessvärre inget **Korn** i toppform vi möts av. Davies & co vet vid det här laget hur en **Korn**-låt skall stöpas, vilket har fört dem till en återvändsgränd. Om vi bortser från den "gömda" covern på Metallicas gamla hit "One" skulle samtliga tretton spår kunna vara hämtade från någon av kvintettens tidigare album. Att skivans produktion känns irriterande lågbudget (speciellt stör jag mig på virveltrumman som låter som om David slår en sumobrottare i magen) gör inte det hela bättre. Men mitt i denna hagelstorm av negativa vitsord finns det saker som gör skivan värd pengarna, då dessa jänkare har en imponerande hög lägstanivå. "Let's Do This Now" fungerar alldeles utmärkt, där Jonathan Davies tar fram den gamla goda säckisen. Spåret mullrar på likt det pigga **Korn** vi är vana vid. "Right Now" som under hösten vevats flitigt på Z-TV är inte heller illa pinkad, tillsammans med ytterligare tre-fyra låtar som håller lika hög klass.

Larsa Carlsson

ibland blir i tjatigaste laget bjuder dessa killar på så mycket mer än bara abc-thrash à la formgjutet. Från det inledande spåret "Game Over", som är ett extremt missvisande namn för plattans essens, och vidare genom låt efter låt örfilar **Killaman** upp lyssnaren. Önskar man en mörbultning samt tredje gradens brännskador som bonus är denna skiva helt rätt.

Lars Ekenryd

KING DIAMOND - "The Puppet Master"
(Massacre / Sound Pollution) §§§

Elfte skivan på sjutton år bara med den ena formationen och han kan fortfarande skriva mörka, morbida texter. Kung Kim är vintermörkret personifierad. Förra årets "Abigail II - The Revenge" var en rövare. Att följa upp ett av sina två mest populära album utan att göra sig till åtlöje är för vissa att leka med döden. Det gjorde jämförelser med de tidiga utgåvorna oundvikliga, och åsikterna blev därefter - man kan inte konkurrera med historien. Även om många av kritikerna var nostalgiker är jag benägen att hålla med. I och med "The Puppet Master", lämnar han det förflutna bakom sig och leker för första gången med tanken på det onda som slutlig segrare. Lite synd, för det tar udden av en annars så bra historia. Från halva skivan och framåt är kampen, därmed även en stor del av spänningen, över och lyriken siktar i stället in sig på att beskriva maktlösheten i att vara fången i ondskans klor. Det är i dessa sentimentala partier skivan tappar lite av sin ursprungliga potential. För varför lyssnar man på **King Diamond**, om inte för adrenalinkickarna? Musiken låter dock som den alltid har gjort.

Dennis Larsson

KLIMT 1918 - "Undressed Momento"
(My Kingdom Music) §§

Maken till mesigare produktion vet jag inte om jag hört i samband med recensioner för Slavestate någon gång. Produktionen skulle lika gärna kunna vara hämtad från SVTs pausmusik, så potenslöst är det. Det är lite synd om bandet då deras mjuka och ångestladdade musik draperats i en så förlöjligande mesig skrud då de faktiskt har några gångbara låtar att ståta med. Den futtiga ljudbilden passar dock **Klimt 1918** ganska bra då deras musik inte direkt är det tuffaste världen kommer att få skåda. Melankolisk rockmusik med tydliga drag åt **Sentenced** och till viss del även **Anathema**, bestyckad med grungeaktig sång är det som gäller på "Undressed Momento". De italienska gossarna är dock inte alls lika bra som nämnda akter och har inte alls samma hårdhet i musiken som dessa. Visst finns det som sagt några klart godkända kompositioner, men det puttrar på halvfart utan något som tänder till mest hela tiden. Hela "Undressed Momento" kan kategoriseras som ett typiskt svenskt tillstånd - lagom. Allt är lagom hårt, lagom snabbt, lagom melodiöst, lagom melankoliskt, lagom självömkande och, ja ni förstår vart jag vill komma, lagom trist. Det hade krävts betydligt mer mod och en otroligt mycket bättre produktion för att det här skulle kunna bli något bra. Skivbolagets förhoppning att **Klimt 1918** ska bli en lika stor musikexport från Italien som **Lacuna Coil** känns som en utopi.

Mikael Mjörnberg

KMFDM - "WWIII"
(Sanctuary Records / Showtime) §§§§

Det minst sagt klassiska bandet **KMDFM** återvänder här med ett riktigt starkt album. Tyvärr har jag aldrig lyssnat riktigt ordentligt på denna grupp tidigare, men jag kan inte påminna mig om att de har låtit så här bra på väldigt länge. Plattan öppnar stenhårt med titelspåret som landar inte allt för långt ifrån **Ministrys** "Just One Fix". "WWIII" är en väldigt varierad platta som redan vid andra och **Curve**-minnande spåret visar bandets bredd. Vidare finner vi låter som definitivt får mig att röra på benen och nästan bjuda upp grannen till dans. Trots det gott och blandade innehållet lyckas ändå **KMFDM** hålla ihop påsen hela vägen till avslutande spåret, som ironiskt nog är döpt till "Intro". Allt känns väldigt välgjort och de bitvis hårda beatsen känns i ryggmärgen. Jag måste erkänna att jag är väldigt svag för den kvinnliga och utsökta sången som har fått alldeles lagom med utrymme. Det brukar inte spisas vidare mycket elektronisk- eller bodymusik i min lägenhet, men varierade "WWIII" sitter lika gjutet som svart kajal på synthpojkarna.

Dennis Tencic

KORPIKLAANI - "Spirit Of The Forest"
(Napalm Records / Sound Pollution) §§§§

Folkmusik med några distade gitarrer, aggressiv sång och en sjujäkla trummis blir snabbt både något bisarrt och intressant. Något som våra grannar på andra sidan viken gör allra bäst. Ur djupet av de finska skogarna, bokstavligt talat, kommer **Korpiklaani** med ett trädvältande tempo. **Shaman**, som bandet hette innan gjorde ett par plattor med ganska världsfrånvänd samejojk-dominerad folkmusik. Men ett namnbyte och några nya medlemmar senare spottar de ur sig "Spirit Of The Forest", som utan förvarning kör över resten av folkmetalkollegorna. En del är snott rakt ur den finska folkmusikens gamla rullor, men det säger nästan sig självt. Hur som haver så är "Wooden Pints" och "Hullunhumppa" klart bland de bästa låtar jag hört i genren. Pratas det om folkmetal, särskilt i finska sammanhang, är det förstås svårt att inte tänka på **Finntroll**. Gravt förenklat kan man säga att **Korpiklaani** handlar mer om folkmusik och **Finntroll** mer om metal. Men de har mycket gemensamt i soundet, och inte helt förvånande har musikerna hoppat hejvilt mellan de två banden. Det går inte att missta sig på det galopperande, skogstokiga tempot i finsk folkmusik. Uppblandat med gitarristens skrikiga dist à la **Dimmu Borgir** och sångarens råbarkade stämma kan det inte bli annat än rejält ös. Fram med ölstopen, på med fårskinnsfällen och ut i skogen. **Korpiklaani** visar vägen.

Gustav Dahlin

KOTTONMOUTH KINGS - "Rollin' Stoned"
(Parental Advisory / Plastic Head /Sound Pollution) §

Mina öron blöder, mina ögon gråter och mitt hjärta stannar... här har vi det absolut sämsta försöket till att kombinera hiphop med rock som någonsin gjorts! Det här får Fred Durst att framstå som en bra musiker och det är illa. Det enda som är coolt med den här skivan är att någon rapar i micken mitt i ett intro, men för övrigt finns det ingenting som är bra. Punkig wannabee-gangster-hiphop och smöriga popballader? Nej nej nej! Det gör

mig så ledsen, att det satsas pengar på att band som det här ska få rappa om knark och annat när det finns så mycket bra musik som borde få komma ut istället. Nog för att förnyelse är bra, men inte om det här bandet ska representera det. Jag känner mig våldtagen.

Sophie Linder

THE LAWRENCE ARMS
"The Greatest Story Ever Told"
(Fat Wreck Chords / Border) §

Hatisk är ett hemskt begrepp som jag aktar mig för att använda. Men när den amerikanska vågen av analsäcksinflammerade tonåringar fortsätter att välla in över oss så ligger begreppet helt plötsligt väldigt nära till hands. **Good Charlotte** och **Blink 182** är två fantastiska exempel på hur fantastiskt uselt något kan framställas och hade inte köpstarka USA varit deras hemland så hade Europa mobbat ut de från elitskiktet för länge sedan. De visa talar om vikten att inleda ett album starkt och sedan så länge som möjligt bibehålla kvalitén. När **The Lawrence Arms** då inleder med "The Raw And Searing Flesh" som låter som signaturmelodin till "Huset Fullt" eller någon annan amerikansk sitcom från det tidiga 90-talet så kan inte ens den skickligaste rörmokaren stoppa läckaget. Det här är amerikanskt, det här är college, det här är skit.

Ronnie Schmidt

LENG TCH'E - "Man Made Predator"
(The Spew Records) §§§§

Leng tch'e är en urgammal form av kinesisk tortyr, och betyder ungefär "Dödad av tusen snitt". Proceduren går till som så att man drogar offret och börjar karva på stackarn utan att denne känner någon smärta. Efter att offret har blivit ordentligt mutilerat, dör offret slutligen av sina skador. I fjol släppte **Leng Tch'e** sin debutplatta som passande hette "Death By A Thousand Cuts", och blev väl emottagen på grind- och dödsmetallscenen. Det jag gillade med förra plattan var att musiken var väldigt originell, och det är den även på "Man Made Predator". Man blandar friskt mellan genrerna, musiken är i grunden grindcore, men här finns många rock- och metal-inspirerade stycken. I ett av de lite mer melodiösa styckena kan man till exempel höra en hammondorgel, och det är inte särskilt vanligt i den extrema musiken. Galen grindcore varvas med deathmetal, groovig rock och hardcore. Det hela är inte helt olikt **Cephalic Carnages** musik. Sången skriks oftast fram, men allt som oftast bjuds man på skön growlsång. Några av texterna är seriösa medan några är humoristiska och enligt infobladet är bandet inspirerat av artister som **Hemdale**, **Blood Duster**, **Regurgitate**, **Black Sabbath**, **Tori Amos**, **Britney Spears**, **Dead Infection** och flera gamla grindcore-legender. Minst sagt en salig blandning. Precis som på förra släppet använder sig bandet mycket av intron, och de flesta är av den humoristiska sorten. Flera av dem är tagna från kultfilmen "Army Of Darkness". **Leng Tch'e** är ett av de bästa grindcore-banden jag hört på länge, och plattan kommer lätt att hamna på min årsbästalista.

Dick Lundin

NUMRETS BÄSTA SKIVA

LIFE OF AGONY - "River Runs Again: Live 2003" (DVD+Dubbel-cd)
(Steamhammer / Playground) §§§§§

Året var 1993, då var Keith Caputo bara 17 år gammal och övriga medlemmar med Joey Z i spetsen blott 19. Trots sin ringa ålder lyckades de skapa ett riktigt monument över hur melankolisk och skrämmande ärlighet kan ljudsättas. Beviset på detta var fantastiska skivan "River Runs Red" som jag än idag håller väldigt, väldigt högt i genren. I mitt tycke kanske den bästa releasen någonsin från New York. 1999 tog de resterande spillrorna efter Keiths avhopp 1997 sitt förnuft till fånga och likviderade då **Life Of Agony** en gång för alla. Detta efter att ha misslyckats rejält i sitt på förhand omöjliga försök till att ersätta Keith på sång med Whitfield Crane (**Ugly Kid Joe**) eller till och med deras egen bassist Alan Robert som det också var tal om ett tag. Den tredje och fjärde januari i år hände plötsligt något för mig väldigt oväntat. **Life Of Agony** var tillbaks och sålde på nolltid slut dessa två shower på Irving Plaza i New York, var annars skulle comebacken gå av stapeln om inte i hardcore-nästet numero uno? Denna dvd och liveskiva är ett hopkok av dessa två unika framträdanden.

Framträdandet blev en succé och idag vet vi att **Life Of Agony** har bestämt sig för att återvända men en planerad nyrelease i slutet på 2004. När man slår på DVD:n första gången eller för den delen dubbel-cdn känns det verkligen som att tiden har stått stilla för trots att de efter sju års frånvaro bara hann repa i sex dagar innan detta så lyser spelglädjen och "borta bra men hemma bäst"-skenet igenom barriären av högt ställda förväntningar. Här finns precis allt, en mycket välmående moshpit, ett set med fantastiska låtar, en nästintill obefintlig produktion och framförallt hagel av kärlek. Till liveskivan adderas även tre spår med några av medlemmarnas sidoprojekt; Keith Caputos soloprojekt, Alan Roberts **Among Thieves** och Sals **Supermassiv**. Tre spår som i sig håller relativt hög klass men som även bevisar att **Life Of Agony** trivs bäst som en union. Något annat än full pott har inget med smak eller dåligt humör att göra, det är en direkt okunnighet som lagstiftas bort.

Ronnie Schmidt

MACHINE HEAD
"Through The Empire Of Ashes"
(Roadrunner / BonnierAmigo) §§§§

Men vad fan har hänt? Efter 2001 års halvdana "Supercharger" hade väl ingen väntat sig det här? **Machine Head** flexar musklerna och kommer rusande mot lyssnaren som en flock adrenalinstinna noshörningar. Öppningsspåret "Imperium" börjar vilseledande lugnt, men plockar snart upp fart. Det här är som **Machine Head** ska låta, blytung metal utan någon sorts inledande litet bihang som får långhåriga gossar med nitarmband att rynka på näsan. Faktum är att varenda spår av "nu" är utrotat från "Through The Ashes Of Empires", krossat under fyra par mäktiga metalhälar. "Imperium" bygger vidare, via ett hypnotiskt tunggung och en duktigt thrash-doftande brygga till ett mäktigt crescendo som får hela stereon att skaka. Glimten i ögat som fanns på "American High" på förra släppet är som bortblåst. Den ligger med halsen avskuren och pannbenet insparkat i det landskap av aska som breder ut sig runt den platå där Robert Flynn står och skriker ut sitt hat mot världen. Men där finns ändå en strimma av hopp. "I'm taking back the control" skanderar Flynn över Dave McClains vansinnigt smattrande trummor, och "My spirit you cannot break" vrålar han sedan. Ur de rykande resterna av Flynns personliga imperium reser sig hoppet likt en Fågel Fenix, och lyser upp tillvaron. Temat går igen genom hela "Through The Ashes Of Empires". Precis som tidigare avhandlas personliga trauman som drogmissbruk och trasiga familjerelationer, men här finns även krig och till och med en text som tycks handla om mänsklighetens våldtäkt på vår planet. Tycks som att Bay Area-herrarna blivit lite världsmedvetna på gamla dagar. Vem hade kunnat tro det? Dock återkommer alltid den där strimman av hopp, soluppgången precis borta vid horisonten som sakta sprider ljus genom det kompakta mörker **Machine Head** härjat i. Sammantaget känns "Through The Empire Of Ashes" som maskinskallarnas näst starkaste platta, vilket inte vill säga lite. Det finns en helhet här som saknats ända sedan "Burn My Eyes", och en vilja att dra ut på låtarna och låta idéerna flöda som **Machine Head** egentligen aldrig visat tidigare. Vore det inte bara för dessa förbannade gitarrsolon som drar ner tempot när man minst behöver det, hade det här blivit högsta betyg.

Martin Larsson

MALEFICENTIA
"Under The Banner Of Suffering"
(Melancholia Records) §§§

Det tog hela tre år för **Maleficentia** att komma ut med sitt andra fullängdsalbum "Under The Banner Of Suffering". Tre år som tydligen gick åt till att rensa upp i lineupen rejält, men också för att lägga bitarna i pusslet på rätt plats istället för att med våld foga samman bitarna. Debuten "Born Of Steel And Fire" är inget äckligt album om man gillar extrem blackmetal, snarare tvärtom. Uppföljaren är dock en mer välslipad konstruktion som tagit till vara på sextettens musikaliska begåvning på ett mer homogent sätt. Det är ett betydligt jämnare verk med ett både mognare och mer utvecklat sound. Med epitet som symfonisk, sofistikerad och episk blackmetal kan man börja närma sig vad "Under The Banner Of Suffering" handlar om. I likhet med vad **Dimmu Borgir** presterade i början av sin karriär finns även här en underton av råbarkad brutalitet, som väger upp de mer orkestrala elementen i arrangemangen. Blastbeats, knivskarpa riff och desperata skrik från vokalisten Daevhorn (**Ave Tenebræ**, **Mater Tenebrarum**) går hand i hand med atmosfäriska keyboards. Likheter finns oundvikligen med både **Dimmu Borgir** och **Cradle Of Filth** i arrangemangen. **Maleficentia** är trots det på god väg att plöja sin egen väg, ta till oväntade eskapader och utmärka sig inom den symfoniska förgreningen av blackmetal. Dröjer det inte tre år innan nästa är det bara att hoppas på tredje gången gillt för fransmännen.

Lars Ekenryd

MIRACLE OF 86 - "Every Famous Last Word"
(Defiance Records / Sound Pollution) §§§§

Om man vill göra det enkelt för sig kan man kort och gott benämna **Miracle Of 86:s** musik som emotionell rock. Att göra på det viset känns dock som att generalisera lite väl mycket. Visst rör det sig om rock i grund och botten, men influenserna hämtas från alla möjliga håll och lyfter fram skivan till att bli något alldeles speciellt. Skivan inleds med något som låter precis som introt till **Creedence Clearwater Revivals** örhänge "Have You Ever Seen The Rain?". Att bara påminna om de forna hjältarna är något som genererar pluspoäng bara det. Sedan fortsätter det med en underlig mix av **Placebo**, **Bob Hund** och de engelska emograbbarna i **Hundred Reasons**. Det blandas hejvilt från komposition till komposition och även inom enskilda melodier. **Miracle Of 86** nöjer sig ändå inte med det rockiga anslag som de ägnar sig åt större delen av tiden, de ger sig också ut på mer punkiga domäner där jag närmast kan dra paralleller till **Rancid** och likaledes Tim Armstrong-bemannade sidoprojektet **Transplants**. Det blir ganska tralligt, men ändå aldrig fånigt. Det vemod som läggs i botten lyfts effektfullt fram av nedslagen sång och små, men ack så viktiga gitarrslingor. Trodde ni att det var nog med det? Absolut inte! Då och då går killarna också åt det lugna balladhållet. Då låter de snarast som en modern version av **Simon & Garfunkel** och till viss mån min favoritreferens, det tidiga 90-talets mespopband **Leslies** som jag tycks vara tämligen ensam om att ha hört. Jag förstår om det låter som om **Miracle Of 86** bjuder på något som är allt för spretigt och småmjukt, men faktum är att allting på "Every Famous Last Word" flyter samman till en ypperlig enhet som är en fröjd för örat. När det är dags att summera skivan är intrycket helt enkelt att det är något oerhört emotionellt som bjuds. Emotionell rock helt enkelt.

Mikael Mjörnberg

MISANTHROPIC - "Soulreaver"
(Xtreem Music / Sound Pollution) §§§

Det lilla spanska bolaget Xtreem Music släppte nyligen **Misanthropics** debutplatta och redan i den första meningen på pressreleasen berättar de att Matze från **Agathodaimon** även spelar trummor i denna combo. Givetvis blev jag skeptisk direkt, men tack och lov så är denna skiva fri från latex, smink och svärd. Misantroperna har valt att kalla sin musikstil "old & new school death metal" och det stämmer till största delen, bortsett från att man kan finna tydliga stänk från blackmetal. "Soulreaver" är en platta som är mycket varierad och innehåller rätt bra musicerande och hela den där biten. Men som på så många andra album så har jag något att klaga på även här och det är längden på spåren. Nog för att vi alla vet att tyskar brukar ha konstig och bisarr smak, men jag vill absolut inte att min deathmetal ska ha en speltid mellan fyra och sju minuter – per låt! Som debut är "Soulreaver" helt klart godkänd, om nu bara bandet kapar ner på låtarna en aning så kan säkert uppföljaren bli riktigt spännande.

Dennis Tencic

MISTRESS - "II: The Cronovisor"
(Rage Of Achilles / Sound Pollution) §§

Någon form av ångestcore, med vissa inslag av doom. Och med skrikig, frustrerad sång. Ja, ungefär så skulle man kunna beskriva **Mistress**. Lovande vid en första kontakt, men **Mistress** hör tyvärr till de band som väldigt snabbt blir påfrestande. Istället för att beröra känslorna på något djupare plan efterlämnar de en tryckande huvudvärk. Ändå är upplägget så fint, med så mycket ångest brukar det kunna bli något bra. Kanske krävs det fler genomtröskningar av "II: The Cronovisor" för att man ska förmå uppfatta kärnan genom migränsmärtorna.

Johanna Strömqvist

MOLESTED SENSES - "No Friends Here"
(Still Dead Productions) §§

Amerikanska **Molested Senses** spelar typisk amerikansk deathmetal som den lät i början av 90-talet. Ni vet den där svinbrutala stilen med mörka growls som är fri från keyboards och allt som atmosfär kan heta. Något som kanske inte är så vanligt idag så jag antar att genren numera går under parollen old-school deathmetal. Jag kan inte påstå att "No Friends Here" ger mig gåshud eller några större nostalgikickar. Personligen var jag aldrig något större fan av **Suffocation** och dylika band eftersom jag alltid föredragit den inhemska dödsmetallen. I små doser är den här plattan jävligt cool, men den lider lite för mycket av "in i ena örat och ut genom det andra"-syndromet. Vänner av US-deathmetal lär med all säkerhet kunna runka sig svettiga till tonerna av "No Friends Here".

Dennis Tencic

MOTÖRHEAD
"Live At Brixton Academy" (Dubbel-CD)
(SPV / Playground) §§§

Jag antar att alla av er vet vilka **Motörhead** är och hur de låter. Om svarat är nej på något av mina antaganden är du med all säkerhet skadad på ett eller annat sätt, annars så sitter du garanterat med i Studio Pop-panelen. Hur som helst så spelade rock n' roll-legenderna år 2000 på klassiska Brixton Academy i London och året därpå gavs dvd:n "25th & Alive. Boneshaker" ut för att, som titeln skvallrar om, fira bandets 25-årsjubileum. Nu ges denna upptagning ut som en dubbel-cd, vilken inkluderar sex spår som inte var med på den visuella versionen. Jag undrar verkligen hur de kunde strunta i en rysare som "Orgasmatron" och guldkornet "Iron Fist". Illa! **Motörhead** har självklart lika många delikatesser att bjuda av som ett svenskt julbord. Men jag önskar verkligen att de kunde ha serverat andra bitar än "God Save The Queen", "Born To Raise Hell" med flera. Jag kan inte sticka under stol med att jag gillar mitt **Motörhead** bättre innan playboyen Mikkey Dee kom in i bilden. Trots att "Live At Brixton Academy" består av en stor del era Mikky Dee, så får vi nostalgiker oss en stor rock n' roll-dos av klassiskt snitt. Inget **Motörhead**-fan lär sitta utan nackspärr efter den avslutande trojkan som består av "Bomber", "Ace Of Spades" och "Overkill". Det är bara att lyfta på hatten. Gubbarna manglar fortfarande som få andra - och det efter 25 år. Beviset heter "Live At Brixton Academy".

Dennis Tencic

MUSTAN KUUN LAPSET - "Kauniinhauta"
(Northern Sound Records) §§§

Det är alltid lika välkommet med bra musik från vårt östra grannland, Finland, som bevis på att inte bara är smörja som **Children Of Bodom** som gäller. **M.K.L.** har inte bara ett finskt bandnamn och dito albumtitel, utan använder även språket genomgående i textmaterialet. Med låttitlar som "Ikävä Täältä Pois", "Talviyön Tanssiinkutsu" och "Yksinäisen" blir läsekretsen å ena sidan väldigt begränsad, men å andra sidan är det ett i mitt tycke välkommet stilgrepp. För oss som inte är bevandrade i finska språket säger orden och lyriken inte ett smack. På både gott och ont, skulle man kunna säga. Det är dock först när den kvinnliga gästvokalisten får fritt utrymme och sjunger ut de finska texterna som ögonbrynen rynkas. Den i grunden black- och death-grundade metallen infiltreras av både påtagligt symfoniska inslag, samt från och till folkmusikaliska tongångar. Trion Pete Tamminen (gitarrer/sång), Mikko Hautala (trummor) och Pete Lehtinen (sång/gitarrer/synth) har sina tio år till trots inte fått ihop mer än en mcd och två fullängdare, inklusive nu omnämnda. Med tanke på att första demon kom ut först 1997 är det inte fullt så illa ställt. Hur som helst är "Kauniinhauta" ett relativt lättsmält album med genomgående melodiösa låtuppbyggnader, spetsade med gnuggande dödsriff. Även om inte det softade anslaget tilltalar mig hos melodiös metal finns det hos **M.K.L.** en oförutsägbar råhet som stärker upp materialet en hel del. Den råheten ligger delvis i det finska språket, men också i produktionen och de klockrena riffen anno 1989 som sticker ut. Vill man ha tuffa riff och growl men ändå med en melodiös, lättsmält inramning, utan att plyscha till det allt för mycket, är **Mustan Kuun Lapset** att rekommendera. Glöm inte den finsk-svenska ordboken bara!

Lars Ekenryd

MYSTIC CIRCLE - "Open The Gates Of Hell"
(Massacre / Sound Pollution) §§

Att **Mystic Cirle** marknadsförs som Tysklands största och ledande döds/black-band säger mer om de andra banden än vad det gör om trion i fråga. "Open The Gates Of Hell" är bandets sjätte fullängdare och inte helt oväntat följer den samma långtråkiga och uttjatade mönster som de fem föregångarna. Tio stycken spår manglas fram med syftet att öppna portarna till ett mycket varmare ställe, men det är bara för att gruppen är tvingade att nyttja S-bahn eller någon annan form av lokaltrafik ett par år till. Mycket längre än sitt hemland kommer man nog inte med den här skiten i alla fall. Tråkig och intetsägande dödsmetall som på sin absoluta höjd är någorlunda välspelad.

Kristian Forsell

NEBULA - "Atomic Ritual"
(Sweet Nothing) §§§

Na-na-na wwwrroooooooaaaa dadada. När man lyssnar på "Atomic Ritual" är det lätt att dra fram luftgitarren och med hjälp av stämbanden göra tillhörande ljud, för det är någon slags medryckande rock anno 1973 (vilket jag skulle kunnat bekräfta om jag varit vid liv då). Wrrooowroo hey hey! Svängiga fuzzgitarrer som går ända in i själen, hos både artisten och åhöraren. Det märks att bandet lever på vatten och nudlar för att få syssla med det de älskar allra mest, och så är det ju inte alla band som begåvats med stentuffa bassisten Dennis Wilson. Fyrtioen minuters öronknark.

Per Bjerke

iMac

NEGATIVE - "War Of Love"
(GBFam Records / Playground) §

Hur mår Finland? Jag träffade en idiot till fransman en gång som hette Xavier som berättade att han hade läst att forskare hade hittat ett rön om varför så mycket destruktiv musik kom från Norden. Givetvis var det risiga klimatet och de korta ljusa årstiderna en av orsakerna men även faktumet att Norden och då speciellt Finland låg på en lägre lite speciell platå. Förstod och trodde aldrig på det där men med några fler år på nacken kanske de inte hade så fel. För maken till oceaner av Prozac-prenumeranter får man nog leta efter. I spetsen givetvis omåttligt populära **Him** och **Sentenced** som är så deprimerade att man nästan tycker synd om dem. Man vill krama om dem och berätta att det alltid kan vara värre. Titta bara på Kalifornien som precis har fått Arnold Schwarzenegger som guvernör, tänk på hur de stackarna måste ha det. **Negative** känns som en tidstypisk andravågsprodukt som alltid tas fram direkt efter en succé, förutom ett par spår så är detta ett bedrövligt plagiat på redan grovt överskattade **Him.** Ett par försök till riktiga rockstänkare a´la **Hanoi Rocks** finns också med givetvis men dessa försök är om möjligt ännu mer pinsamma. Genombrottet "The Moment Of Our Love" fungerar men den temporära framgången spottar de direkt på i det efterföljande spåret "Inspiration" som helt enkelt är en värdelöst lysande lanterna i jakten på hits. **Negative,** jag är ledsen men ni har knappt ett rätt på en helgardering.

Ronnie Schmidt

NECRODEATH - "Ton(e)s Of Hate"
(Scarlet / Sound Pollution) §§

Från Italien kommer **Necrodeath**, en kvartett vars primära målgrupp är den som skulle välja "Reign In Blood" före något annat i världen och som i smyg tycker att **Children of Bodom** kanske inte är så dumma. **Necrodeath** låter ungefär som ett mesigare och vekare 80-tals **Slayer** i modern tappning. Detta är bandets femte album och utan tvekan det som är mest svårsmält. Visserligen har man inte blivit lika svåra som **Dream Theater** eller **Pink Floyd** men "Ton(e)s Of Hate" är mycket mer komplex och experimentell än gruppens tidigare släpp. För att ratta ljud har man så anställt **Novembres** producent Guiseppe Orlando. Ett val som skulle visa sig inte vara helt klockrent, då ljudet är alldeles för tillputsat och kliniskt, vilket gör att helhetsbilden inte blir speciellt ärlig eller intressant. Följdvisaktigt blir **Necrodeath** endast aktuella som bakgrundsmusik vid vistelse på en annan våning än stereon eller vid dammsugning. Om ens det.

Kristian Forsell

THE NUNS - "New York Vampires"
(Triple Silence / Sound Pollution) §§§

När du letar efter en lämplig skiva att ge din kristna mormor i julklapp så gå inte ens i närheten av den här plattan. De må kalla sig nunnor, men det här är inte frälsningsarmens greatest hits direkt. Mistress Kris och Tiffany Tarantula, de två lesbiska vampyr- och latexfetischister som utgör **The Nuns** är antagligen bland de mest depraverade människor som vandrar på denna jord. Benämningen metal skulle jag inte använda om detta alster, och knappt heller gotiskt. Nunnornas elektroniska och taktfasta porrmusik ligger i en skymningszon mellan olika genrer. En musikalisk sfär dit endast några få modiga vågar bege sig. Distade gitarrer bryter bitvis in i de annars nästan uteslutande synthdrivna atmosfärerna. De ibland smått komiska och ofta sexfixerade texterna förs fram på en ren och klar stämma. De vokalistiska prestationerna på "New York Vampires" pendlar mellan vacker änglasång och obehagligt dominerande tonfall. Likheten med David Vincents fru i **Genitorturers** är slående. Det bandet har för övrigt en hel del gemensamt med **The Nuns** när det gäller både det musikaliska och det obscena. Men egentligen går inte de latexbeklädda nunnorna att jämföra med något annat. Givna radiohits som "Maitresse De Satan" och "I Am Your Mistress" måste man höra med egna öron. Tittar man i cd-slippen hittar man bland annat en slags programförklaring: "hideous amounts of gothic nonsene and lesbian breast fondling." Behöver man säga mer? Personligen är jag lite nyfiken på den kommande DVD-releasen.

Gustav Dahlin

OLC SINNSIR - "The Throne Of Dead Emotions"
(Oaken Shield Records) §§§§

Dessa parisiska mörkermän debuterar här med primitiv, brutal och norskklingande blackmetal à la tidigt 90-tal. Behöver jag påpeka att de inte har någon keyboardist? Bandets logo och till och med layouten i bookleten ser ut som något som **Emperor** skulle ha släppt för tio år sedan. Att många nyare band har vänt tillbaka till svartmetallens primitivaste rötter är en tämligen uppfriskande trend, anser även jag som i andra sammanhang älskar krusiduller. Hälften av texterna är på engelska och hälften på franska - onekligen häftigt att få höra franskt growlande som omväxling mot norskan man halvt förväntar sig ska väsa ut ur högtalarna. Franska kan obestridligen låta minst lika ont och jävligt. Musiken framkallar en stämning av becksvart, kallt och tidlöst skogslandskap med onda andar och troll lurandes bakom träden. Det lite småtaskiga ljudet är det enda jag vill anmärka på här. Men i och för sig verkar det nästan höra till **Darkthrone**-känslan...

Aurora Walderhaug

PAINFIELD - "This Time"
(Goodhead) §§§

Hade hela "This Time" haft samma kvalitet som de första fyra spåren hade det kunna sluta hur bra som helst. Omdömet blir därför en trea eftersom jag anar stordåd från Göteborgs, kanske Sveriges bästa band någonsin inom hardcore/numetal. Om det är hardcore eller numetal kvittar, begreppen på vad som är vad är utsuddat för länge sedan. Numetal är idag ett standardbegrepp på allt från **Nickelback** till **Fear Factory**, mestadels brukat av folk som är lika insatt i genren som mina föräldrar. Göteborgstrion som vi talar om här stiftade jag bekantskap med för första gången 1999, då de framträdde på Lindholmens kulturdagar. Under åren har ett rykte som ett energiskt liveband och därtill en hord av hängivna fans införskaffats. Men nu är barnleken över, då fullängdsdebuten "This Time" finns i skivhyllorna. Det **Static-X/System Of A Down**-inspirerade låtmaterialet kanske inte är det hippaste du kan lyssna på för tillfället, men är du berikad med en självständig musiksmak passar **Painfields** första leverans alldeles utmärkt.

Larsa Carlsson

PISSING RAZORS - "Evolution"
(Spitfire / Playground) §

Sanslöst hur ett band kan låta så dåligt med tanke på deras femåriga existens. Om man utvecklas åt det sämre borde väl det smartaste vara att lägga ner verksamheten, eller? Eddy Garcia på trummor och Rick Vallez på bas är de enda kvarvarande originalmedlemmarna. Man frågar sig varför inte herrarna låter bladet rosta, istället för att rekrytera två nya förmågor i Matt Diafabo (gitarr) samt sångaren Andre Acosta, och sätter ihop tio meningslösa thrashkompositioner med vare sig djup, precision eller inlevelse? Härmed låter Texas-gänget **Pissing Razors** värre än någonsin, i och med detta släpp. Det här är sannerligen inte min kopp av te, det här är rent piss.

Robert Hakemo

RAGNAROK - "Blackdoor Miracle"
(Regain Records / Sound Pollution) §§§§§

Blackmetalcombon från genrens hemland Norge behöver inte skämmas över några dåliga utgåvor. Allt sedan "Nattferd" (1995) har kvalitén varit ypperlig. "In Nomine Satanas" (2002) var trots allt ett album som överraskade och med besked visade att **Ragnarok** var en combo för framtiden. Sedan dess har bandet genomgått en del förändringar, inte minst i lineupen. Den demoniske Lord Arcamous (gitarr/sång) prioriterade andra göromål i livet och lämnade efter en del turer plats åt Høst, a.k.a. Hoest, på sång. Med andra ord har en styck gitarr fallit bort. Men det är sannerligen inget som är märkbart på "Blackdoor Miracle". Nuvarande sättning som består av Jontho (session **Kharon**) vid trummorna, Jerv på bas, Rym (**Crowhead**) gitarr och Høst (**Taake**) som sångare lyckas få till ett sound som gör ytterligare en gitarrist överflödig. **Ragnarok**, sin vana trogen, skapar precis det brutala tryck och aggressiva utfall man kan önska inom extrem metal. Dessutom har den nya kvartetten tagit sig friheten att vidga perspektiven en del genom att involvera den älskvärda dödsmetallen i bandets mer traditionellt svarta koncept. Att detta tilltag ligger helt rätt är jag villig att skriva under på. Även om **Ragnarok** genom sin diskografi alltid bjudit på ett välarrangerat material med både känsla och förnuft tar "Blackdoor Miracle" genom sin nya vinkling idén ett steg längre. Med en utomordentlig fingertoppskänsla strukturers komponenterna i låtmaterialet till en perfekt symbios, genom vilket ett unisont megamangel föds. Ett röjigt death/black-mangel genialt uppburet av melodiösa undertoner, utan att det för den sakens skull bli melodiöst. Balansgången är ibland hårfin, men **Ragnarok** klarar detta konststycke till synes (höres?) utan problem. Är man öppen för brutal musik som inte enbart plöjer spikraka fåror utan även vågar ta (om än små) extra krumsprång i farten kommer "Blackdoor Miracle"-releasen i januari att vara välkommen. Missa inte heller den kommande turnén med **Ragnarok** och **Vader**!

Lars Ekenryd

RAIN PAINT - "Nihil Nisi Mors"
(My Kingdom Music) §§

Sätt på nattmössan, släck lyset och låt huvudet försiktigt vila mot den välstoppade kudden. **Rain Paint** från Finland har här släppt årets vassaste platta när det gäller godnattvisor, då är det lika bra att vara förberedd innan man trycker på play. Inte nog med att dessa pajsare är sega och trista till döds, de visar dessutom upp en schizofren sida som jag inte begriper särskilt mycket av. Hälften av materialet på "Nihil Nisi Mors" är grungedoftande hårdrock med klara referenser till landsmännen i **Sentenced**, men även italienarna i **Lacrimas Profundere**. Det är dessa inslag som får kategoriseras som hyfsat vitala och småsnabba vitamininjektioner på en annars extremt såsig platta. Finnarnas andra uttryck är nämligen ett extremt segt malande i gränslandet mellan doom och långsam dödsmetall. Grov sång ackompanjeras av taktfast trummande och nedstämda stränginstrument in absurdum, det finns ingen tjusning alls i mosandet, det blir bara oerhört stereotypt. Våra östra grannar är som bekant ett nedstämt folkslag och det är något som återspeglas i musiken. Det enda **Rain Paint** egentligen har lyckats med är att framkalla en melankolisk stämning i musiken. Det uppskattar jag och i vissa partier kan det till och med lyfta fram bandet som något spännande, men allt för snabbt rasar gossarna tillbaka ner i det sega och tråkiga malandet. Till och med när de trots allt tillåter sig att spela lite snabbare blir det hela monotont och

intetsägande. Det ser inte bättre ut än att grabbarna måste skaffa sig en komplett ny mall för sitt låtskrivande, "Nihil Nisi Mors" är allt för tråkig för att ens deras närmast sörjande ska digga den.

Mikael Mjörnberg

RANDY - "Cheater"
(Busted Heads Records / Sound Pollution) §§§
Randy var ett av många band jag verkligen avskydde i mitt tidigare liv. Deras "tokiga" poser och miner samt utgåvan "Ska EP" fick mig minst sagt att se rött. 1998 kom året jag verkligen fick bita mig i läppen både en och två gånger. Anledningen stavades "You Can't Keep A Good Band Down". Detta släpp som osade både punkrock och **Thin Lizzy** på långa vägar håller jag fortfarande mycket varmt om hjärtat. Nu drar vi fram klockan till 2001. **Randy** var ute på turné och vid ett pitstop i Canada spelades tre spår in som kom att hamna på mini-cdn "Cheater", en sexspårshistoria som Burning Heart släppte året därpå. Hösten 2003 återsläpper Busted Heads nyss nämnda inspelningssejour som en 7"-vinyl. A-sidans "Cheater" (finns även återinspelad på senaste **Randy**-fullängdaren, "Welfare Problems") har aldrig lyckats fastna ordentligt i huvudet på mig. Men vänder man på den transparenta plastbiten så hittar man två osläppta låtar – och de rockar verkligen fett – som Stockholmarna brukar säga! Vi snackar om högenergisk och stökig rock, som varken luktar diesel eller olja. Det är fortfarande ett stort mysterium varför inte "I Don't Wanna Work" och "Stepping Out", till skillnad från "Cheater", spelats in på nytt. Förstapressen på denna utgåva är begränsad till 500 exemplar, så skynda och fynda! Behöver jag säga att inspelningen låter mycket coolare på vinyl än CD?

Dennis Tencic

RELEVANT FEW - "The Art Of Today"
(No Tolerance Records / Sound Pollution) §§§§
Måste nästan säga att jag tycker lite synd om **Relevant Few**. Först hoppade dåvarande sångaren Johan av, bara en kort stund innan de skulle öppna för de absoluta mästarna inom denna genre, **Napalm Death**. Numera står de utan trummis men beviset för motgång har vi förhoppningsvis alla fått smaka, nämligen rasande rättskipande framgång. Denna gång i form av "The Art Of Today" som är uppföljaren till förra årets muskelvärk "Who Are Those Of Leadership?" som väl med enkelhet kan räknas in som en av förra årets mest förbisedda releaser. "The Art Of Today" känns på flera sätt som en ganska självklar och lat fortsättning på ett inarbetat spår och de två första genomlyssningarna skapar visserligen en må bra känsla men känslan av kort bäst före datum finns där. Men tumören gror allteftersom och nyanserna lyser efter ett par extra genomlyssningar igenom, vackert och självklart. Då blottas ett **Relevant Few** som numera har en större variation i sin koffert och en uppenbar vilja att ramma den där bryggan i hamnen. Väl karaktäriserat i spåret "Doomsday Celebration" som låter som något som **Crowbar** skulle spotta ur sig en dag då de förlorat allt hopp om livet.

Relevant Few är vad de heter och har idag få övermän inom grindkulturen i Sverige, om ens några förutom de givna despoterna **Nasum**. Men **Relevant Few** är så mycket, mycket mer än grind. Jag vägrar sätta samman fem bokstäver till ett låneord i ett försök att beskriva detta och konstaterar istället att "The Art Of Today" mycket riktigt är ett stycke brutaliserad konst av ädlaste sort.

Ronnie Schmidt

SACRIVERSUM - "Mozartia"
(Metal Mind Productions) §§§
Konceptalbum om **Wolfgang Amadeus Mozarts** liv och verk, uppenbarligen inte helt oinfluerat av Milos Formans film "Amadeus", då hans i fiktionen utsedde rival **Antonio Salieri** nämns i texten. **Sacriversum** hyllar här den store mästaren med progressiv gothic deathmetal, inte helt olikt **Crematory** och givetvis med klassiska influenser. Tanken är god och det hade varit för mycket begärt att **Sacriversums** musik skulle kunna ta sig upp i samma klass som föremålet för hyllningen. Melodierna känns ofta enformiga och sångerskan följer riffen i det närmaste slaviskt unisont. Texterna, på knagglig engelska, innehåller dessutom ord och fraser som "kids" och "fuck the rest" vilket ju känns lätt malplacerat i en historia som utspelar sig på 1700-talet. Men ibland, som i "Stanzerl", glimrar det till och låter catchy och syntharna klinkar fram vackra melodislingor då och då. Särskilt i avslutande instrumentala "A Body Left On The Hedge", bör understrykas... det blir till att utdela ännu en svag trea.

Aurora Walderhaug

SEETHINGS - "Parallells"
(Scarlet Records / Sound Pollution) §§§
Så äntligen dags för **Seethings** albumsläpp. Uppsala-orkestern har bubblat runt precis under ytan i flera år nu, släppt en EP under annat namn, bytt några medlemmar och naturligtvis drabbats av samma skivbolagstrassel som alla unga lovande band råkar ut för. Fullängsdebuten "Parallells" är producerad av Daniel Bergstrand (bland annat rattat åt **Meshuggah**, **Strapping Young Lad** och **Nine**) och är en stilsäker uppvisning i tung och melodisk rock som doftar Amerika hela vägen till banken. När de är som allra bäst bygger **Seethings** upp ordentliga stämningar, där Lawrence Mackrorys röst duellerar med Peter Waites och Dennis Olssons gitarrer, innan de brakar loss i ordentligt muskelriffande. Herr Mackrory har på tidigare inspelningar visat vilka lungor han välsignats med, och även om skönsång klart har sin plats, speciellt i den genre den nuvarande konstellationen rör sig i, så vore det önskvärt med lite mer skrik. Andra gånger bygger de upp och bygger upp och sedan händer...ingenting. Dock är detta förståeligt med tanke på gruppens namn, som inte betyder "se saker", utan istället anspelar på det där lilla ögonblicket precis innan stormen slår till, eller precis innan vattnet kokar. Lugnet före stormen, kanske man kan säga. Och det beskriver också många gånger **Seethings** musik. En guldstjärna i kanten ska gossarna ha för att de inte infogar några kräkframkallande grunge lightpassager, utan endast håller sig till atmosfärisk, hård rock. Ska bli mycket intressant att se var de hamnar med nästa giv.

Martin Larsson

SERPENT OBSCENE - "Devastation"
(Black Lodge / Sound Pollution) §§§
"Devastation", gruppens andra alster i ordningen placerar **Serpent Obscene** mellan **Hypnosia** och **Maze Of Torment**. Miami vice är fräschare, men det innebär inte nödvändigtvis att "Devastation" är ett dåligt alster. Dammigt eller inte, vissa låtar fastnar och det är de simpla recepten som gör det. Femte rökaren "Terror From The Sky" är tung, snabb och lika enkelt uppbyggd som vilken klassisk **Kreator**-dänga som helst. Enkel och bra. Andra favoriter - "Under Siege", "Perversion Prevails" och "Chaos Reign Supreme" - låter stundtals mer "Show No Mercy" än **Slayer** själva. Olikheterna sinsemellan **Serpent Obscene**, **Hypnosia** och **Maze Of Torment** är kanske inte synligare än den retroaktiva anda som länkar dem samman, men den finns där. När **Hypnosia** drar åt Mille Petrozzas **Kreator** medan **Maze Of Torment** har en klenare produktion, tenderar **Serpent Obscene** att smita iväg åt **Slayer**-hållet – fast med ett råare ljud. Även om förändringar troligtvis är ett paradoxalt ord finns det ett litet spår av utvecklingens tecken. Det mest progressiva av de tio spåren, "Torture Slave", visar en sida av bandet som borde anammas ytterligare.

Dennis Larsson

SGT. SUNSHINE - "Sgt. Sunshine"
(Abstract) §§§
Retrovågen av band som vill låta 70-talsflummiga verkar aldrig ta slut. **Sgt. Sunshine** är ännu ett gäng som håller flum-fanan högt. De kör en något softare stil än stonerbanden generellt brukar göra, egentligen sitter stoneretiketten fel på deras musik. Det låter mycket mer nyanserat än de flesta andra pårökta, förslöade gäng. Här bjuds det på flum med finess. Precis rätt soundtrack för en lugn kväll i lavalampans sken. Knappast något som förändrar ens världsbild, men utmärkt att ha hemma när man vill varva ner.

Johanna Strömqvist

SICK OF IT ALL - "Life On The Ropes"
(Fat Wreck Chords / Border) §§§
Kanske existerar de inte längre, de där riktigt hårdhudade hardcorefantasterna. Kanske konverterade de sig vidare i metalvärlden via **Biohazard** eller något annat som flyktigt kallas hardcore. Måhända finns de kvar tjuriga och gömda i något ödsligt ekande skafferi mumlandes över att inget längre är sig likt sedan **Cro-Mags** och **Youth Of Todays** glansdagar. Visst, **Cro-Mags** är ett av de mest inflytelserika banden inom den karaktäristiska New York hardcorescenen men i mitt tycke så skulle scenen aldrig formats på ett sådant sätt och levt vidare utan just **Sick Of It All**. Utan dem hade inte ungdomarna idag slagit sig blodiga och känt sig härligt levande under **Hatebreeds** shower utan istället på grund av brist på alternativ endast tagit oskulder med **Linkin Parks** "Meteora" som den optimala samlagssymfonin. Vem vet, kanske hade ännu fler agerat likt min väninna Susanne som....jag citerar "När jag är riktigt, riktigt arg sätter jag alltid på **Limp Bizkit**. Tycker du om dem?". Oftast ler jag och är tyst när hon berättar detta och tänker istället i min ensamhet att jag ju i liknande situationer istället använder mig av "Butchered At Birth" av **Cannibal Corpse**. **Sick Of It All** börjar bli riktiga veteraner vid det här laget och en årorik veteran har en riktigt hög lägstanivå. Detta har verkligen **SOIA** och med "Life On The Ropes" så markerar de tydligt att de minsann inte tänker krokna eller få ålderskomplex och börja experimentera för att hitta det massmedialt "korrekta". Det är mer metalliskt och hårdare än på "Yours Truly" och Koller bröderna verkar bara bli mer och mer förbaskade på det amerikanska samhället och dess ställningstagande. "Life On The Ropes" är inte **SOIAs** främsta alster men onekligen ytterligare ett fantastiskt kapitel i en bok som stinker, andas och lever blod, svett och tårar.

Ronnie Schmidt

SIX FEET UNDER - "Bringer Of Blood"
(Metal Blade / Border) §§§§
Många tycker att bandets tunga fläskdöds är alldeles för tråkig och långsam, men som jag ser det är det just det som gör **Six Feet Under** såpass bra. Det är liksom det som är bandets trademark, och man känner genast igen bandets sound. Förutom den något genanta"Graveyard Classics", har Chris Barnes och hans kompisar flera bra album på sitt samvete, men fan vet om inte detta är ett av de bästa. Kvartetten har på varje platta haft åtminstone någon låt som inte riktigt har hållit måttet, men på "Bringer Of Blood" har man lyckats få med elva bra låtar. Jag har hört lite snack om att Chris Barnes ska göra ett försök att sjunga rent på skivans andra spår, "Amerika The Brutal", men jag hör ingen ren sång. Låten i fråga handlar

om Chris Barnes missnöje mot hemlandet och hur USA lägger sig i överallt. Texterna på skivan har ibland en politisk innebörd, men oftast handlar det som så ofta annars om slakt, blod och gore. Man kan däremot på titellåten "Bringer Of Blood" höra ett riff som låter misstänkt likt **Clawfingers** gamla hit "Warfair". Chris Barnes har nu efter förra släppet "True Carnage", då han gurglade som aldrig förr, gått tillbaka till en något tydligare sång där man kan höra det mesta som sägs i texterna, ungefär som på "Maximum Violence". **Six Feet Under** är ett band man kan lita på och de levererar här ännu ett bra album.

Dick Lundin

SONATA NOCTURNA - "The Darkest Winter"
(Rage Of Achilles / Sound Pollution) §§

Det engelska skivbolaget Rage Of Achilles verkar gilla dystra akter. **Sonata Nocturna** passar perfekt in i deras profil. "The Darkest Winter" är väldigt klassisk depp-metal med skönsjungande kvinnoröst och tunga gitarrer. Dekorerat av keyboards och ibland en liten akustisk gitarr. Lite **Nightwish**-stuk, fast mer goth än powermetal. Dock utan Nightwishs känsla för hitlåtar. "The Darkest Winter" innehåller mer musik som lätt hamnar i bakgrunden, mest blir det ljudkuliss av hela blandningen. Men visst är det kompentent utfört, bandet verkar veta vad de sysslar med (fast kanske inte textmässigt), vilket känns lovande inför framtiden. Då har de kanske hunnit utveckla fler egna idéer.

Johanna Strömqvist

SPARZANZA - "Into The Sewers"
(Water Dragon / Sound Pollution) §§§§§

När vi nu har hört en del från svenska band som **Mustasch** och **Prime STH** så släpper ännu ett svenskt band en mycket välproducerad skiva med lika tungt gung som ovannämnda band, fast lite annorlunda. Det serveras klassiska riff, gitarrslingor och bra melodier i formen "tung rock n' roll med bra ös" och de har en sångare som bör utnämnas till en utav Sveriges främsta. Att **Led Zeppelin**, **Black Sabbath** och **Kyuss** är de största influenserna råder det inga tvivel om. Det finns inte en enda dålig låt på den här skivan och detta är antagligen bland det bästa du kan lyssna på just nu.

Sophie Linder

STAMPIN' GROUND
"A New Darkness Upon Us"
(Century Media / Border) §§§

Bandnamnet skvallrar om hardcoreinfluenser och visst finns det sådana i **Stampin' Grounds** musik, men "A New Darkness Upon Us" innehåller mycket mer än så. Det är en mångfasetterad skiva där hardcore möter stompig metalcore och klassisk thrash i en fungerande symbios. Stundtals luktar det väldigt mycket **Slayer** om bandets musik, med det undantaget att tempot är något slöare på den här utgåvan än det som thrashlegenderna brukar gagna sig av. Men samtidigt ges mycket utrymme åt härligt muskelriffande och machoattityd a la **Machine Head** och **Biohazard**. Britterna lyckas riktigt bra med att knyta ihop de olika genrerna och låter tro det eller ej ganska egna. I spår som "The Cage" och "Unmarked Grave" fungerar det alldeles ypperligt och då är det främst det stötiga metalcoretugget som får mig på gott humör. **Slayer**-flirtarna blir ibland lite väl genomskinliga och känns något malplacerade i det annars mer modernt baserade låtmaterialet. Kan möjligtvis också tycka att Adam Frakes-Simes vokala insatser blir lite enahanda och ansträngda i längden, men det känns onödigt att klaga på den här plattan som trots allt är helt okej. Att det är Andy Sneap som stått för produktionen hörs tydligt, den påminner väldigt mycket om det komprimerade ljud som kunde höras på **Arch Enemy**-släppet "Anthems Of Rebellion" tidigare i år. Jag tror bestämt att **Stampin' Ground** bör beskådas live då detta är kompositioner som garanterat kommer sparka era hårdrocksstjärtar i konsertlokalen.

Mikael Mjörnberg

STORMRIDER - "First Battle Won"
(Destructive Records) §§§§

Med elva hårda käftsmällar släpper **Stormrider** debutalbumet "First Battle Won" på Destructive Records. En kanonad av smaskig döds som träffar hörselorganen med våldsam kraft. Kristoffer Ahlberg (trummor), YX (sång), Morgan Ramstedt (bas), Mikael "Strampan" Strandberg (gitarrer) och Henrik Larsén (gitarrer) som känner sig hemma i Bro utanför Stockholm startade upp verksamheten i februari 1999. Efter tre demoinspelningar samt ett par medlemsbyten är det så dags för förstlingsverket att lanseras. Att det är en stark debut står klart redan på inledande "Into Battle" där man omedelbart dras in i **Stormriders** brutala värld. Det är en fight på liv och död och **Stormrider** är fast beslutna att gå segrande ur mangelkriget. Det är en blodstinn platta som kanske inte har så mycket nydaning i sig, men däremot fan så mycket energi och jävlaranamma. Det finns lika mycket klassiska grepp som det finns innovativa stilvarianter i arrangemangen. YX har dessutom den exceptionella förmågan att variera sin röst från klockren deathgrowl till något som närmar sig blackgrowl/squeel, vilket ger ytterligare en dimension till musiken. Grunden ligger i döds, även om, förutom sången, det till och från flirtas flitigt med blackmetal. Inte så konstigt kanske med tanke på att combon på tidigare demoinspelningar vilade i det svarta facket. Även om **Stormrider** känner sig som mest hemma i Bro måste tillvaron tillsammans med Tommy Tägtgren i Abyss ha känts väl så mycket som hemmaplan. Under sina åtta dagar i Abyss Studio spelades "First Battle Won" in och mixades. Tommy Johansson i Criteria Studios fick däremot ta hand om mastringen. Resultatet blev i alla fall ett kraftpaket som lär bli omnämnt som "gött mos" i initierade kretsar.

Lars Ekenryd

STRAASHA/NUMENOR - "Split-CD"
(Melancholia Records) §§

När två mini-skivor tar plats på ett delat fullängdsalbum får man inte bara närmare en timmas lyssning, man får också två olika prov på hur blackmetal kan låta. **Straasha**, som inleder första halvan låter lyssnaren ta del av en episk berättelse om sjöfararen Varg. Genom kapitel efter kapitel får man följa denna äventyrare, ackompanjerat ömsom av smattrande baskaggar och melodiösa riff och ömsom av finstämda akustiska partier. Det kan i teorin låta som ett bra koncept, men i **Straashas** händer faller det tämligen platt. Tongångarna av rå blackmetal till trots lägger det utslätade arrangemanget och, inte minst, inslaget av den rena sången sordin på det brutala anslaget. Det är stundtals både vackert och träffsäkert, men långt ifrån värt att gå upp i brygga för. **Numenor** är inte fullt så pretentiösa som **Straasha**, men ligger ibland farligt nära gränsen med sina inslag av en högtravande manskör i bakgrunden. Även om **Numenor**, med N. Sandoval i spetsen, har ambitionen att åstadkomma ett symfoniskt storverk ligger tyngdpunkten på det sparsamma i arrangemangen. Melodiös blackmetal i en minimalistisk form där enkelheten faktiskt gynnar konceptet, för att till stora delar behålla den ursprungliga känslan. Om manskören fått kicken och produktionen gjorts mer distinkt hade kanske **Numenor** varit riktigt trevliga. Att jämföra ovan nämnda band med skandinavisk blackmetal eller ens placera dem bland Europas blackmetalelit är en överdrift av rang.

Lars Ekenryd

STRATOVARIUS - "Elements Pt.2"
(Nuclear Blast / Sound Pollution) §

En sen natt efter att ha intagit alldeles för mycket sprit och diverse kontrollerade substanser i stora mängder kom Slavestates redaktörer på den ypperliga idén att de skulle försöka provocera sina arma recensenter så mycket som möjligt. Så måste det ha gått till, för vem vid sina sinnens fulla bruk skulle annars skicka **Stratovarius** senaste platta till mig? Tydligen är det här del två i deras "episka mästerverk". Jag dyrkar **Tool**, så pretentiösa konstigheter har jag inga som helst problem med. Vad jag däremot har problem med är sådana här pompösa och avskyvärda kvarlevor från åttiotalet, där ingen komposition är komplett utan ett gitarrsolo och tragikomisk kastratsång hör till normen. Fans av **Hammerfall** och **Blind Guardian** lapar säkert i sig det här med ett leende på läpparna. Själv konstaterar jag att det borde vara lika utdött som dinosaurierna. Undrar vad redaktionens nästa syratripp för med sig?

Martin Larsson

SUBWAY TO SALLY - "Engelskrieger"
(Metal Blade / Border) §§

Det är med glädje man minns tiden som skribent på Helsingborgsfanzinet Fear Magazine med den oerhört karismatiske Michal Pogorzelski som chefredaktör. Michal hade två fantastiska egenskaper, den ena var givetvis hans kunskap inom hårdrock. Den andra var att han vid visst alkoholintag kunde rabbla alla tyska startelvor i fotbolls-VM sedan 1978 på härligt klingande skånska. Då inkluderade han även avbytarbänken och diverse avvikande händelser under den specifika turneringen.

Säga vad man vill om Tyskland men visst är språket riktigt, riktigt hårt och kallt. Ett språk som nästan i sig själv allena har skapat blytunga alster med grupper som **Rammstein**, **Totenmond** samt icke att förglömma **Panzerchrists** "Soul Collector". Tyskan, som skapt för industriell, maskinell och identitetslös musik där bitterhet och en schysst bas verkar räcka för att bli inhemska hjältar. **Subway To Sally** känns nämligen precis som en sådan i sitt flugvikt försök till att brösta upp sig mot landsmännen **Rammstein**. De gör flertalet tappra försök till att variera sig men där de trots små influenser av allt från industri till folkmusik mest fumlar omkring och till slut ändå känns väntat trista och monotona. Tyskan håller givetvis fortfarande som uttrycksform internationellt även om det ibland kan kännas riktigt larvigt. Hur motiverar de annars låttiteln "Lillsyrran" (Kleine Schwester)? **Subway To Sally** marscherar likt ett Borussia Mönchengladbach utan Martin Dahlin rakt ner i division två.

Ronnie Schmidt

SUN CAGED - "Suncaged"
(Lion Music / Border) §§

Jag hatar den här typen av överdrivet progressiv musik! Tur för holländska **Sun Caged** att de har vett nog att spränga in några vackra pianobaserade partier i vissa av låtarna, annars hade den självbetitlade plattan varit helt olyssningsbar. Jag förstår ärligt talat inte grejen med progressiv metal. Att stapla det ena invecklade riffet på det andra och fylla ut eventuella luckor med hurtiga solon, gärna på keyboard eller onödigt diskantbaserad gitarr, känns inte som något annat än ett självändamål. Varför inte skriva riktiga låtar istället för att presentera ett sammelsurium av influenser och ständiga stilbyten? På "Sun Caged" är de redan nämnda pianostyckena vackra och riktigt lättlyssnade, men i övrigt är det mest skit. Det må vara att Andre Vuurboom i grund och botten har en alldeles lysande sångröst, det spelar ingen roll när han allt som oftast nyttjar den till vämjeliga falsettoner. Holländarna har egentligen alla förutsättningar som finns för att kunna skriva ett bra album. Deras musikalitet är det inget fel på och mixningen har Arjen Anthony Lucassen svarat för, men de tänker helt fel. Även om den pro-

gressiva sörjan aldrig riktigt svävar över gränsen mot powermetal är den flera gånger nära och tangerar den någon enstaka gång. Det börjar nog bli dags att konstatera att progressivitet inte är något för mig, annat än i lagom små doser.

Mikael Mjörnberg

TARTHARIA - "A Secret Device"
(Crash Music) §§§

Tartharia har här lyckats med konststycket att skivdebutera efter blott ett års existens. De spelar brutal death/black, lätt pepprad med synth och det låter inte bara brutalt utan också tämligen galet. Tempot drar ibland iväg i vansinniga men coola "breaks" och en relativt ljusröstad herre growlar i dialog med en annan med mörkare röst. Det klingar finskt på något odefinierbart sätt, vilket det ju också är... men det beror säkert på att plattan mixades i den berömda Finnvox-studion. "A Secret Device" är en hastig musikupplevelse, varar inte längre än nitton minuter. Men det låter onekligen lovande...

Aurora Walderhaug

TRANSPORT LEAGUE
"Multiple Organ Harvest"
(Seamiew Records / Sound Pollution) §§

När **Transport League** först presenterade sitt nya sound på den egenhändigt släppta ep:n "Grand Amputation" kändes det statiska och ilskna soundet fräscht och klädde bandets kompositioner mycket väl. När låtarna från ep:n nu återsläpps tillsammans med sex nya spår under albumtiteln "Multiple Organ Harvest" är det inte alls lika roligt längre. För oss som diggade ep:n känns det självklart lite enahanda att återigen behöva möta de gamla låtarna, som tjänat sitt syfte vid det här laget. "Lobotomico" och "El Gordo" är förvisso riktigt bra låtar, men de känns inte lika intressanta längre. Det som är sorgligt är dock att de nya kompositionerna inte kan mäta sig med materialet från nämnda ep. De är alldeles för krystade, saknar den röda tråd som genomsyrar det äldre materialet på plattan och framförallt saknar jag slagkraftiga refränger. Det blir bara ett sammelsurium av riff staplade på varandra och trötta metalcorelåtar utan vare sig tryck eller någon vidare känsla. Den statiska känsla som fungerade på "Grand Amputation" blir här bara seg och tråkig. "Multiple Organ Harvest" är en besvikelse, så väl upplägget av skivan som det nya materialet luktar lite unket. Jag är tveksam till om det här kommer sälja särskilt bra, ens i USA.

Mikael Mjörnberg

TRIVIUM - "Ember To Inferno"
(Lifeforce / Sound Pollution) §§§

Blev mäkta imponerad när en vän introducerade den unga trions självfinansierade demo "Demo CD 2003". Detta var cirka ett halvt år sedan och mycket har hänt sedan dess. Gruppen skaffade sig snabbt ett skivkontrakt och har även utökat familjeskaran med ytterligare en gitarrist (även de på "Ember To Inferno" forfarande är en trio). Bandets lättlyssnade thrashmetal bör tilltala fans av tidiga **Metallica** och **Testament**, men även de som var med när **In Flames** fortfarande var bra. De tre grabbarna i **Trivium** är mycket samspelta och ytterst skickliga på sina instrument och skulle mycket väl kunna använda sin skicklighet och förmåga till att utveckla roligare låtar. Riffen och låtarna känns alldeles för standard, som vilket band som helst ungefär. Det som skiljer gruppen från mängden är sångaren Matt Heafy's ruskigt originella röst som växlar mellan en halvskrikande och smått påfrestande stämma till en mycket behaglig ren stämma. Till skillnad från många andra band inom den melodiösa metallen som försöker sig på att växla mellan skrik och rensång klarar Matt det med bravur. **Trivium** har nästan allt vad som krävs, spelskicklighet, en bra produktion, en duktig sångare och stor potential. Vad som saknas är originalitet och riktigt bra låtar. Först när man har det kan det bli riktigt intressant.

Kristian Forsell

TVANGESTE - "Firestorm"
(World Chaos Production) §§§§

Orkestral black- eller om du hellre vill kalla det darkmetal, som faktiskt låter lite som en blandning mellan **Therion** och **Cradle Of Filth.** Så för en gångs skull överdriver inte informationsbladet. Sångaren har en lagom elakt väsande röst, lite åt Dani Filth-hållet och bandet brassar på med kvinnosång, synth och flöjt utöver de ordinarie instrumenten. Både **The Baltic Symphonic Orchestra** och **The Preussian Chamber Choir** har gästat den här inspelningen vilket naturligtvis bättrar på den bombastiska atmosfären ytterligare. Alla texterna på skivan är en enda lång sammanfattning av en gammal preussisk legend, naturligtvis med många svärdviftande krigare och "Preussia" upprepat ett antal gånger (Något som jag måste småle åt då "preussare" av någon anledning blivit ett skällsord bland medeltidslajvare). I vilket fall är musiken mycket vacker. Jag hade helst underlåtit att ta upp följande ämne då jag är *utled* på det och allt som hör därtill, men jag hoppas att det sirliga hakkorset man tryckt över skivan inte är något annat än ett tämligen naivt försök att återupprätta en urgammal solsymbol som släpats i smutsen de senaste sjuttio åren...

Aurora Walderhaug

TWISTED AUTUMN DARKNESS
"Destroy The Bastard And Trinity"
(Def2Music / Pro Sonic) §§§
Britterna i **Twisted Autumn Darkness** försöker övertyga mig med sin musik byggd på lika delar black-, death- och thrashmetal. De lyckas ganska bra med sitt mångfasetterade hopkok där det även ryms en gnutta goth och en samling lite mer finstämda melodier, lätt påminnande om folkmusik. Att det är ett band av det slag metalvärlden aldrig skådat (som skivbolaget låter påskina) är att överdriva å det grövsta, men faktum är att **Twisted Autumn Darkness** lyckas sticka ut ganska bra i dagens övergödda utbud. Namaste ägnar sig främst åt lite ljusare blackmetalorienterad sång och det är det som lyfter låtarna. Jag brukar vanligtvis ha lite svårt för just den typen av sång i den här typen av blandkompotter, men det här fungerar utan anmärkningar. Att man sedan kunde ha önskat sig lite mer thrash och kanske en och annan melodi mer på pluskontot får man stå ut med. Herrarna tycks trivas utmärkt i undergrounden borta i England och mitt tips är att de blir kvar där. Den här typen av musik behöver större backning än vad de kan få från lilla Def2Music för att ta sig ut i stora världen, det hjälper inte ens att de har en skinnplågare med det i sammanhanget fräna namnet Sathan.

Mikael Mjörnberg

UNEARTHLY TRANCE
"Season Of Scéance, Science Of Silence"
(Rise Above / Sound Pollution) §§
Det här beskrivs väl bäst som ett stort kolsvart, kompakt moln av rök och ondska. Det här är väldigt stenad musik. Långa låtar, tunga och stressande långsamma takter, grusiga gitarrer och en sårig röst med reverb, som gör att det hela låter som om det kommer någonstans nerifrån källaren, eller varför inte gå ännu längre och säga nerifrån helvetet? Det är inte kalasbra för det händer nästan ingenting och har på något sätt en sövande effekt. Det är väl inte helt fel i sådana här mörka dystra vintertider, men behöver man verkligen mer sömnmedel? Inte jag i alla fall, tror inte att jag kommer ta fram den här skivan många fler gånger.

Sophie Linder

UNMOORED - "Indefinte Soul-Extension"
(Code666 / SPV) §§§
En solklar fyra, tänkte undertecknad, när skivan gått runt två varv den tidiga fredagseftermiddagen. Tredje gången gillt för Skövde-befästa **Unmoored** alltså, när de tidigare i år tog ökända studio Abyss i besittning. Hade inte förväntat mig något mästerverk från detta band, men nu slog de ur underläge och det med en rejäl käftsmäll. Svenska dödsmetallisterna hade något mer på denna skiva, och det var inte bara en ny trumslagare samt strängbändare, utan ett helt, eller åtminstone halvt nytt sound. Det känns mer varierat och med en helt ny energi i låtarna. Men nu sitter jag här, några dagar senare, och missförstå mig inte, det är fortfarande en jäkla bra skiva. Men skivans glans har klingat av en aning, och där jag tidigare var bländad av helheten kan jag nu se några svarta hål, dit de skinande strålarna inte når.

Per Bjerke

VERMINOUS - "Impious Sacrilege"
(Xtreem Music) §§§§
Svenska **Verminous** såg dagens ljus år 2002, och med ambitionen att spela extremt blasfemisk oldschool-deathmetal skred de till verket och släppte snart en 7" singel, då hos spanska bolaget Nuclear Winter Records. I våras signade de med spanska Xtreem Music och släpper nu sitt debut album "Impious Sacrilege", och det är en debut som smäller högt. Efter ett skräckfilmsinspirerat pianointro drar musiken igång med en jäkla fart. Snabb, smutsig, ond och elak deathmetal av den gamla skolan är vad som bjuds. Redan efter några få sekunder känner jag att detta är en skiva som jag tycker om. Sången låter elak och påminner något om Tompa Lindbergs röst då han sjöng med **At The Gates**, musiken håller ett högt tempo genom hela skivan och det är jäkligt gött att höra att det finns fler band än **Kaamos** som vill satsa på gammal härlig oldschool-döds. Skivan är knappt 31 minuter lång, och när musiken tystnar i mina högtalare känns det som att man vill höra mer, och det är ett tecken på att det är en riktigt bra platta. Sverige är fortfarande, och har alltid varit, ett land som producerar massvis med grymma dödsmetallband, och **Verminous** är ett band man bör hålla ögonen öppna efter.

Dick Lundin

WE - "Lightyears Ahead"
(Black Balloon / Sound Pollution) §§§§
Klassisk, psykadelisk gammelrock från Norge är väl en okej beskrivning på vad man får höra på "Lightyears Ahead" från en som inte var med då det begav sig på riktigt. Det börjar med ett livespår som låter som ett lite tamt försök till svängig rock n' roll, men sedan blir det mer och mer flummigt allt eftersom - bättre och bättre alltså! **We** har gjort det mesta arbetet själva på skivan vad det gäller inspelning och produktion, men de har låtit Björn Engelmann från svenska Cuttingroom mastra skivan. Långa, instrumentala partier och sköna effekter på gitarren får en lätt att tappa fotfästet för en stund, släppa allt och bara åka med i det sköna oljudet som förs. Jag gillar den här hippie-rocken och blev faktiskt besviken när skivan tog slut - det lämnar helt klart en känsla av en svunnen tid.

Sophie Linder

WHILE HEAVEN WEPT - "Of Empires Forlorn"
(Rage Of Achilles / Sound Pollution) §§§§
"Of Empires Forlorn" låter som en hårdare, bättre och mer orkestral variant av **Opeths** mjukisskiva "Damnation". Jag blev inte helt övertygad av Stockholmarnas försök att låta mjuka och lite extra progressiva, men det här är något som är riktigt, riktigt bra. **While Heaven Wept** målar upp ett väldigt känslofyllt och symfoniskt ljudlandskap som till största delen domineras av melodiössång och finstämda harmonier. Större delen av speltiden är mysfaktorn hög då amerikanernas mjuka hårdrock slår an precis rätt sträng hos mig. Men samtidigt bryts allt effektfullt då och då av med tunga growl och ilskna gitarrpassager. Det kan tyckas att de lätt pompösa arrangemangen tar för mycket plats jämfört med de tuggande gitarrerna, men jag tycker inte alls att detta gör någonting. Den uppgivna känsla som speglas med hjälp av arrangemangen är trots allt det som ger musiken extra styrka. "Of Empires Forlorn" är skivan som passar att sätta på när höstnatten börjar falla på och orken inte räcker till för att bege sig ut och leva jävel som en riktig hårdrockare. Tolkningen av **Carl Michael Bellmans** 81a epistel som även tolkats av bland annat **Thåström** under namnet "Märk Hur Vår Skugga" är dessutom otroligt smakfull.

Mikael Mjörnberg

WILL HAVEN - "Will Haven"
(Golf / Plastic Head) §§§
Detta är en återutgivning av **Will Havens** debut-mini, en inte helt oväntad utgivning då bandet har lagt ned verksamheten och plattan är slutsåld sedan länge. Det är väldigt synd att **Will Haven** slutade spela ihop, jag tror mycket väl att det skulle kunna bli något stort av deras mörka tongångar. Den som vill veta hur resan började har här ett givet köp, men denna lilla kulturbit passar även de som mer än gärna partajar loss till **Neurosis**, **Cult Of Luna**, **Isis** eller liknande.

Larsa Carlsson

WOLVERINE - "Cold Light Of Monday"
(Elitist) §§
Egentligen borde Kristian Forsell recensera **Wolverines** "Cold Light of Monday", för detta osar en del **Evergrey** i både upplägg och utförande. Musikerna gör sig gällande och visar sina fina kunskaper på samtliga spår, men för den delen behöver det inte vara intressant. Låtarna är tydligt genomtänkta och följer en röd tråd baserat på en kvinnas kamp i ett förhållande preparerat av misshandel och svek, vilket alltid har varit ett tidsenligt ämne i dagens samhälle. Längs plattans elva kompositioner hålls strukturerna relativt enkla samtidigt som aspekterna varieras, likaså intensiteten i såväl melodier som refränger. Bibehållningen är smaken av gamla **Rainbow**-klassikern "Rising", annars tycker jag mig känna en viss tristess när det gäller den här sortens musik.

Robert Hakemo

ROB ZOMBIE - "Past, Present And Future"
(Geffen / Universal) §§§§
Med sitt trasliga, toviga skägg som säkerligen hyser skadedjur av allehanda slag, hans långa feta hår, klädsel likt en lösdrivare och en uppsyn som skulle kunna skrämma slag på den mest hårdförde, är Robert Cummings (Mer känd som **Rob Zombie**) tillbaka på skivmarknaden i och med denna samling. Denna innefattar så gott som det mesta av hans verksamhet i musikbranschen. Kollektionen öppnar med klassikerna "Thunder Kiss '65" och **Iggy Pop**-gästande "Black Sunshine" från **Rob Zombies** tid i **White Zombie**, och att dessa låtar är något utöver det vanliga behövs nog inte tilläggas. Efter denna introduktion följer den förmodligen hårdaste och mörkaste låten i **White Zombies** historia, nämligen "Feed The Gods", vilken är en favorit i sammanhanget. Lyssna och avguda. De resterande sexton spåren är hämtade från diverse soundtracks och soloplattor som släppts under åren, höjdpunkterna handlar om "Dragula", "Superbeast", "Feel So Numb" och "Demon Speeding" bland annat. Godispåsen "Past, Present and Future" innefattar även två tidigare osläppta spår som håller en helt klart godkänd kvalitet och bådar gott inför framtiden. Å andra sidan tycker jag att det är på tiden att **Rob Zombie** åstadkommer något nytt inom musikvägen, det var ju ändå ett bra tag sedan senaste vaxet "The Sinister Urge" landade på skivdiskarna. Som grädden på moset har Herr Zombie även producerat en dvd som följer med i förpackningen. Dvd:n innehåller de flesta videos som mannen har fabricerat och det är väl den som känns mest prisvärd och rolig, eftersom man ändå besitter det mesta av hans tidigare material. "Past, Present and Future" är en förträfflig kollektion, inte minst som en lysande introduktion till de som missat Zombies material, utan även kanske något att hänga i julgranen?

Robert Hakemo

Den nya basisten kan vara med under en hel spelning. Det kunde inte den förra. I ett samtal med Slavestate berättar gitarristen David Svartz om basister, osynliga planeter och om en slarvig Gud.

TEXT: DENNIS LARSSON - BILD: LISTENABLE

Svartmetall är fan ingen lek med pentagram – inte enligt de fem grabbarna i Legion. Att komma från Jönköping - den mest kyrktäta kommunen i Sverige - och att hålla sig inom samma genre som Immortal och Dark Funeral är inte detsamma som att tillbe Hin håle. "Unseen To Creation" är mycket mer än så.

– Det finns undertoner i vår musik som handlar om satanism, "On Swift Wings" till exempel. Ett spår som vi har tagit med oss från demotapen, "Bloodaeons", just därför att det är en så bra låt. Den kritiserar det kristna tänkandet som frodades i Europa under 900-talet. Men som personer lever vi i bandet snarare som ateister än enligt Lavey-läran. Jag tror inte att det finns någon Gud och religion är ingenting för mig. Sedan grasserar ju en helt felaktig bild av genren om att den som lirar vår sorts musik även måste dyrka Satan. Diskutabelt.

– Den svartmetall som många känner från det norska anhanget och de åsikter, tankar och historiska händelser de levde efter - och i vissa fall ännu i dag lever efter - känns överspelade nu.

Ovetande människor?

För David är det inte ett nytt ämne – bara jobbigt att prata om. The Legion går en egen väg, men med en suck pekar han tröttsamt på en cynism som infekterat branschen under en längre tid.

– Det finns de, **Marduk** och **Dark Funeral** bland annat, som håller sig mer i de spåren även i Sverige och många placerar oss ofta i samma fack. Inte minst eftersom en av oss, skinnpiskaren Emil Dragutinovic, även figurerar i förstnämnda bataljon. Men vi försöker bredda våra horisonter.

– Vi föredrar att spekulera i större proportioner. Om jag börjar tala om det astrala nu, händer det kanske att du funderar i banor kring futuristiska rymdband som **Limbonic Art** – sopa bort det och låt mig introducera dig för någonting helt annat. Föreställ dig rymd som i "utrymme" – alltså inte den plats där rymdfarkosterna åker runt. Det är det astrala – en sorts avstånd som man, mer eller mindre, kan gå och drunkna i.

– Om Gud nu skapade Jorden, kanske han inte såg allt han gjorde. Visst, skratta du, men låt mig förklara. Anta att du nu skall göra en vas, eller någonting annat schysst som man blev tillsagd om i slöjden. Den här vasen kanske inte blir helt perfekt, undersidan ser, måhända, inte alldeles slät ut. Vissa delar av slutprodukten - vasen - kom oplanerat med. Det är det, det osynliga som av en slump uppstod vid skapelseprocessen som är "Unseen To Creation".

– Föreställ dig att det ligger där och trycker, i det osynliga, och väntar på rätt tillfälle att anfalla oss ovetande människor. Jag känner själv att det kan komma att låta väl djupt nu, men i någon av våra texter fördjupar vi dessa grubblerier och föreställer oss en osynlig planet som cirkulerar runt Jorden. Cirkulerar runt oss och håller oss under konstant bevakning. "Cosmopathic Deathvoid", "Those Beyond" och "Rise Of The Fallen" behandlar liknande teman. "Rise Of The Fallen" var förövrigt namnet på en demotape vi släppte med vårt första band. Till den låten har vi alltså samlat ihop alla de bästa riffen från den eran.

Hav av blod

Osäker på om jag förstått ber jag honom att utvidga sitt resonemang, genom att ge fler exempel. En sak vet jag i alla fall, detta är vad David Svartz brinner för. Framför oss ligger en värld som han med stora ord ritar upp. Inte en värld som kan komma att ske i framtiden utan från en svunnen tid. Innan du och jag kom hit. Dessa funderingar ligger honom varmt om hjärtat – driven av ett omåttligt intresse för det obevisliga samlar han tankarna och spinner vidare.

– Det gläder mig om jag lyckas ge dig en mer omfattande förståelse av vår musik. Satanism är inte viktigare än något annat av de ämnen som då och då förekommer i våra låtar. Nu är det länge sedan som jag första gången tröttnade på det tjatet. Vi kräver inte att alla som hör vår musik skall tänka såhär, även om det var så vi tänkte när den skapades. Vi vill bara att man skall förstå hur vi tänker. Paradoxalt nog är det oftast just ett sånt resonemang som hamnar i kulisserna – det glöms bort. Som du märker, handlar inte **The Legion** om åsikter i dess enkla betydelse, varken musiken eller lyriken. Albumet är kanske snarare en spegling av vår vilda fantasi.

– Säg att det fanns en ras här på planeten som levde långt innan människan. De kan ha avlägsnat sig nu, men någon gång kanske tänker återvända – så fungerar mycket av arbetet bakom en bra text. För vad skulle egentligen ske om de gjorde det?

– Fast skivan visar aspekter av även andra saker. I "Knee - Deep In Blood" föreställer vi oss apokalypsen. Världar brinner medan du vadar i ett hav av blod och människor dör omkring dig så långt ögat kan nå. En vision av helvetet på jorden. Jag hyser viss förståelse för om du kritiserar det som en klyschig text, men man kan inte heller hindras av vad andra har skrivit. Andra kan ha skrivit om hur allt brakar samman och armageddon är ett faktum. Vi försöker

fånga de känslomässiga kval man genomlider när man står där. Att med musiken och några ord beskriva hur det är.

– Vi får inte glömma att musiken i sig talar vårt kanske tydligaste språk, det är den som går i bräschen för allt vi gör. Inte ens den är fullt ut svartmetall, ibland väger dödsmetallen över. Det är knappt så att man vågar kalla sig ett riktigt svartmetallband, skrattar han.

– Inte i dag, när vem som helst kan ta anstöt av minsta lilla.

När man hör honom beskriva sina funderingar, sätta ord på alla bilder och föreställningar som cirkulerar i hans huvud får man lätt bilden av en påläst science fiction-dåre. Delar av det resonemanget kan i och för sig stämma, men någon vidare bokmal inom området säger han sig inte vara. Skall man tro honom passar detta bättre in på andra personer i gruppen.

– Nej, jag kan inte påstå att jag läser särskilt mycket böcker – det här är saker som jag själv har kommit på. Lars (Martinsson, bas) är den som står för det litterära fördjupandet – vilket passar sig bra eftersom han är den som skriver större delen av våra texter. Jag har lagt den biten på hyllan. H.P. Lovecraft är en stor inspiration för honom. Men även filmer, en hobby även jag kan sälla mig till, av alla dess slag.

Siktet inställt på svartmetall

Tankesmeden David – den före detta Nominon-gitarristen med tjugofyra år på nacken – är lättad. I väntan på den typiska samtalsfällan, satanism, var han sluten, nästan tillbakadragen. Nu berättar han hur jobbigt det är att alltid svara på frågor som inte har någonting med dem att göra. Detsamma gäller ämnet Marduk.

– Få genrer omgärdas av en så mytisk bild som den här och mycket kan härledas till det förflutna. Kyrkbränder, mord och djävulsdyrkan. Man får lära sig att tåla fördomarna, men någon gång måste man ställa ner skåpet och vara bestämd. Svartmetallen, som en skitig och rå kontrast mot många andra inriktningar, har förändrats sedan **Emperor**, **Mayhem** och **Darkthrone** påbörjade sitt intåg i musikhistorien.

– Det är skönt att du inte har ställt några frågor om Emils involvering i **Marduk**. Eller, det är snarare konstigt att många gör det, vi har egentligen ingen gemensam nämnare. Recensenter som skriver att vi delar medlem och att vi låter ungefär som dem har inte varit nog uppmärksam. Olikheterna är många.

Historien om The Legion börjar i mitten av förra årtiondet. David och klasskamraten Rikard Kottelin (gitarr) – alias "Tiwaz" – var de enda medlemmarna och musikskapandet låg fortfarande på hobbynivå. Några år senare, 1999, hoppar Emil på och gruppen går in i en seriösare fas. David lämnar då dödsplutonen Nominon för att satsa framåt.

– Varför jag gjorde det? Dels var de äldre än mig så personkemin klickade inte alltid. Dels ville de lira källardöds och det är väl inte riktigt min påse chips. Jag hade obevekligen ställt in siktet på svartmetall. När det kändes som att **The Legion** höll på att bli seriösare valde jag min väg.

Progressiviteten gav utdelning. Sedan "Bloodaeons" släpptes för tre år sedan har fyraspårskassetten sålts i över 1700 exemplar – en siffra som talar för sig själv.

– Det innebär självfallet mycket jobb att vara ett demoband i dag, men – och här kommer ytterligare en klyscha – jag spelar därför att det är kul. Det roliga har hittills varit att framträda med, på den tiden, andra osignade band som **Butchery** och **Throneaeon**. Förhoppningen nu är väl bara att vi skall få komma ut och lira utanför våra landets gränser. Vi är inget erfaret liveband, det vore en lögn att påstå. Men vi får ut en stor glädje av att åka runt. Man träffar mycket folk och som musiker är det självfallet alltid ett privilegium att få lira framför en publik.

Scheisse

Erfarna eller inte, basisttillskottet Lars torde vara ett bra steg på vägen. I föregångaren, Anne "Ahrijan" Marek, hade gruppen vad som möjligen kan ha varit branschens absolut sämsta fyrsträngsbändare. Av bandet kallades hon lite skämtsamt "Scheisse", eftersom hon var tysk. Och det vet vi ju alla vad det betyder. Eller som David själv sammanfattar det:

– När vi framträdde var hon inte med under hela spelningen. Om vi körde nya låtar gick hon av scenen och tittade på. Det kan ha varit bristande engagemang, tjejen hade hur som helst väldiga problem med våra låtar. Det var jag och Rikard som satte basen på "Bloodaeons", för det klarade inte hon. Självklart var det frustrerande att se, när hon satt där och tragglade riffen och inte lyckades få det att fungera. Hon verkade hellre vilja spela primitiv musik. Det hade kanske passat hennes teknik bättre.

När jag såg er på det lilla haket Bakfickan i Karlskoga, blev det smått skrattretande att se hur en medlem sprang upp på scenen, spelade en låt och så bar det i väg ner igen. Plötsligt stod delar av bandet bredvid mig och diggade musiken. Blir man inte väldigt arg på en medlem som inte hänger med i bandets utveckling?

– Absolut! Alla var ju skitförbannade på henne. Vi gjorde allt vi kunde för att hitta en lämplig ersättare. Lars kände vi genom hans fanzine Dark Forces och vi hade träffat honom på diverse fester. Dessutom visste vi att han lyssnade mycket på vår sorts musik, så vi konfronterade honom med en förfrågan om han var intresserad av att hoppa på, vilket han var. Inför vår nästa spelning, i Falkenberg, berättade vi för Anne hur det låg till – att vi ville ha en basist som kunde vara med hela spelningen och att vi nu hade hittat en.

– Du kan följa med om du vill, men det här är ett gemensamt beslut som bandet har fattat, sa jag. Hon flyttade till Tranås en tid senare, och så vitt jag vet umgås hon i dag med lite obskyra människor. Vi har ingen kontakt. Träffas vi så hälsar vi, sedan fortsätter livet.

Inspirerande dödsriff

Efter "Bloodaeons" tog David, inte bara ett avbrott från textförfattandet, han valde dessutom att lägga strupjobbet åt sidan. Åttiotalsrockande Sune Hammarström hängde då på – i några månader. Sedan var det dags igen, att hitta en ersättare.

– Planen, som det såg ut när Sune hoppade på, var att han skulle stanna längre. Han skulle inte bara vara med en tid, medan vi sökte en fast ersättare. Det var han. Eller det var tänkt så i alla fall. Han var mer inne på hårdrock, om du förstår vad jag menar, så i likhet till Anne tror jag att mycket av hans ovilja grundade sig i dålig motivation. Han flyttade ut på landet till följd av att kontakten med bandet sviktade, ett husköp ihop med tjejen låg tydligen högre på prioriteringslistan. Jobbigt.

– För att göra en lång historia kort, killen som i slutändan fick det att brista mellan oss och Sune, var ett bråk mellan hans tjej och en av våra bekanta på en spelning. Det ena ledde till det andra och Sune berättade att han inte skulle komma på våra repningar i fortsättningen.

– Helt okej för oss, svarade vi. Det hade varit uppenbart för oss ett tag då. Hela lantlivshistorien gav en tydlig försmak av vad som komma skulle. Det fanns egentligen flera möjliga ersättare, fast problemet med många bra sångare är varken teknik eller attityd. Problemet är att de redan har ett band och då står det klart redan från början att vi – **The Legion** – för alltid kommer stå som andrahandsval. För en redan aktiv sångare skulle vi aldrig hamna i första rummet. Tyvärr.

Istället hittade de en tidigare oupptäckt förmåga i Anders Fäldt.

– Vänta lite, jag måste bara sänka musiken lite grann. Det blev visst en gnutta högt, flåsar han och sträcker sig bort mot stereons volymknapp.

Han lyssnar på plojbandet Sportlov. Det ger honom en distans till sin egen, seriösare musik. I övrigt räds han inte, som många andra, att lyssna på konkurrenter inom sin egen genre.

– Jag höjer bara ribban, musiker som jag är, flinar han. Jag jämför gärna med oss själva, och om musikerna inte är tillräckligt duktiga känns det inte tilltalande. **Myrkskog** är en bra blandning av dödsmetall och svartmetall, **Mörk Grynings** debut likaså, även om den är väl melodiös från spår till spår. De har en udda stil.

Hur strävar ni själva efter att låta?

– Snabbhet är viktigast för mig, sedan att skapa en viss stämning med ackordföljder. Känslan skall helst byggas på en ond tonföljd, helt enkelt. För att särprägla vår musik gillar jag att slänga in många tekniska avvikelser. Annars är det lätt hänt att det låter som allt annat. Inspiration till bra riff hittar jag oftast inom dödsmetallen. **Deeds Of Flesh**, **Suffocation**, **Nile** och ett annat skönt gäng är våra stallkamrater, **Vile**. Det är den här biten, riffbyggnationen, som vi kommer jobba mest på inför nästa skiva. Lite krydda i musiken för att inte försvinna i massan.

Svartmetallens svartaste får, skulle de kunna kallas. Dessa fem killar, som varken sysslar med kyrkbränder eller djävulsdyrkan. Har man åsikter föreslår David ett debattprogram och slänger därmed en känga åt Mörk Gryninges pratglade "Hannah"-debattör Jonas Berndt – omedvetet eller ej.

– Nej, så värst "true" är vi nog inte. Ledsen om jag gör dig besviken, men det där med att rusa runt på nätterna och välta gravstenar lämnar vi därhän åt andra. Vi gör det som känns bra för oss och bara för att man spelar i ett metalband behöver man ju inte se ut som **Destruction** när man går till jobbet på morgonen. Jag sysslar med reklam, håller på med layout och skapande av logotyper. Just nu snickras det för fullt på montrarna till underleverantörsmässan som går av stapeln nästa vecka här nere på Elmia-mässan. Rikard är butikschef på en lokal datatillbehörsbutik.

Den kille som för bara några år sedan lämnade Nominon därför att han kände sig för ung ser i dag på sig själv som gammal i gamet. Fast han håller med om att han har ett bra tag kvar till föregångarna. Först om sex, sju år är de där Marduk är i dag – sex, sju år och en himla massa skivor om vad Gud mer kan ha missat.

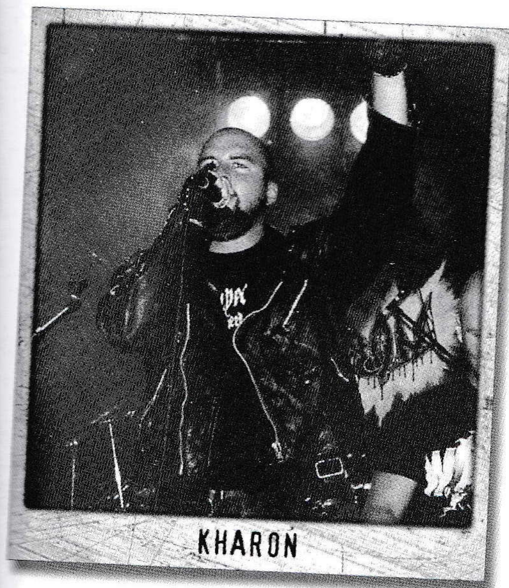
MoshFest 2003

För andra året i rad gick endagsfestivalen Moshfest av stapeln i norska Halden. Med en osedvanligt ovälkommen baksmälla i pannloben äntrade Slavestates utsände lokaliteterna för att få sig en afton i den extrema metallens tecken. De nio band som var bokade för evenemanget lovade gott inför vad som komma skulle.

TEXT: LARS EKENRYD - BILD: LARS EKENRYD

6 september 2003

Med fjolårets Moshfest i färskt minne var förutsättningarna för årets tillställning betydligt bättre. Stämningen var greit och folk strömmade fram och tillbaks i huset för att få till de sista förberedelserna inför startskottet. När det så var dags för första bandet, **Kharon (§ §)**, att inviga festivalen vid 18-tiden syntes dock endast ett fåtal festivalbesökare till. Med en line-up där hälften av medlemmarna även medverkar/medverkat i **Ragnarok** gav **Kharon** järnet från första stund. En kompromisslös blackmetal sköljde över den fåhövdade publiken. Med en uppsättning bestående av två(!) basister, två gitarrer, trummor och brutal growl blev trycket i låtarna påtagligt. Hur det än var med genuint duktiga medlemmar och brutal repertoar saknade låtmaterialet den tyngd och det medryckande gung som trots allt behövs. Utan att ha hört något av **Kharons** studiomaterial är det bara att konstatera att det inte gör sig fullt ut live.

KHARON

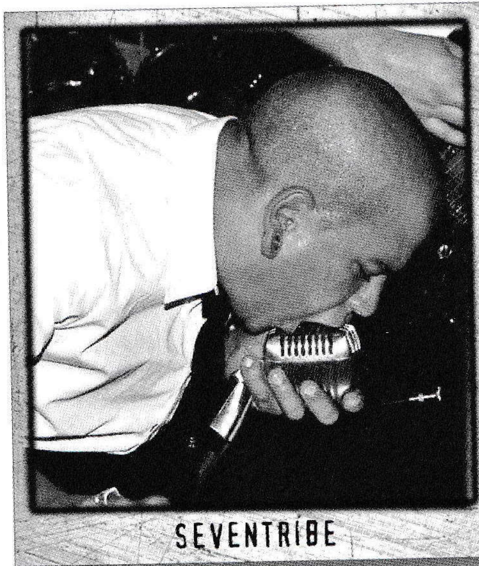
Gruesome (§ §) med sina fem erfarna medlemmar, lägger tyngdpunkten på rå dödsmetall. Tydliga är dock influenserna från den ärorika norska blackmetalscenen. Inte så konstigt, då två av **Gruesomes** medlemmar, Jon och Dolk, även medverkar i det kultförklarade **Kampfar** medan övriga medlemmar har även ett förflutet i band som **Balvaz**, **Carpathian Full Moon** och **Vidar Vang**. Även om inte **Gruesome** hade möjlighet att utnyttja sin ordinarie show med skräckfilmsklipp på storbild gjorde norrmännen bra ifrån sig. Det enda attribut som var installerat var de tiotal köttkrokar som hängde från The Dungeons nätbeklädda tak.

Musikaliskt sett var kvalitén både ojämn och inte speciellt medryckande. Trots att godbitar som "Pure Brutality", "Crematory" och "Carved Inside" framfördes blev åtminstone inte jag nämnvärt hänryckt. Det går naturligtvis att även vid denna spelning skylla på det glesa antal besökare som vågat sig ner i källaren. Men det är trots allt inte hela sanningen. Det var helt enkelt inte **Gruesomes** kväll. Ljudkvaliteten var minst sagt utmärkt för att vara i en snäv källarlokal, utan den proffsiga ljudteknikern Marcus Røsnæs hade jag lämnat lokalen innan giget var slut.

Publiken var i chock!

Senare var det dags för det första svenska bandet på Moshfest. **Seventribe (§ § §)** från Västerås hade kvällen innan avverkat en spelning på Belsepub i Göteborg men stod nu åter redo. Ursprungligen var **Rudra** från Singapore påtänkta som kvällens tredje akt, men på grund av SARS-epidemin hamnade de i karantän Det sju man starka **Seventribe** var traditionsenligt utstyrda i sina fina vita skjortor och slipsar. Efter ett ödesmättat och suggestivt intro då samtliga medlemmar intar sina positioner likt korgossar på examensdagen brakar de igång.

Marco på sång for som en förryckt över scenen med en lika kaxig och hetsig som provocerande attityd. Dessvärre infann sig inte en ömsesidig övertygelse mellan bandet och publik i denna målsättning. Om publiken var i ett chocktillstånd, för fulla eller helt enkelt för oengagerade låter jag vara osagt. Trots att **Seventribe** lugnat ner sina numetal-influenser är det trots allt ett något störande inslag. Numetal i form av **Linkin Park** eller **P.O.D** går naturligtvis tvärbort om man har någon form av självaktning i behåll. **Seventribe** presenterar dock något utöver och bortom all den dynga som den kommersiella mainstreamfåran spyr ur sig. Det tackar vi för. Hur som helst var det rytmbaserad aggrometal där gunget och de tunga stötarna i basen dominerade, och det tilltalade till och med mig. Hade framträdandet skett i en mindre lokal, med en tight personkemi publik och band emellan hade jag kanske varit såld. Däremot var Andreas mästerliga trumsolo ett både oväntat och imponerande inslag i showen.

SEVENTRIBE

Överflödiga gitarrsolon

I väntan på att **Manifest (§ § §)** ska inta scenen i källaren var det läge att lugna ner sig lite, sjunka ner på en barstol och kasta okvädningsord till förbipasserande norrmän. Trots min närvaro var det en god stämning i huset, med upprymda metalfreaks som helt klart uppskattade tillställningen. Som samvetsgrann och plikttrogen skribent för Slavestate var jag dock tvungen att slita mig från beundrarskaran och bege mig ner i källaren för att beskåda **Manifest**.

MANIFEST

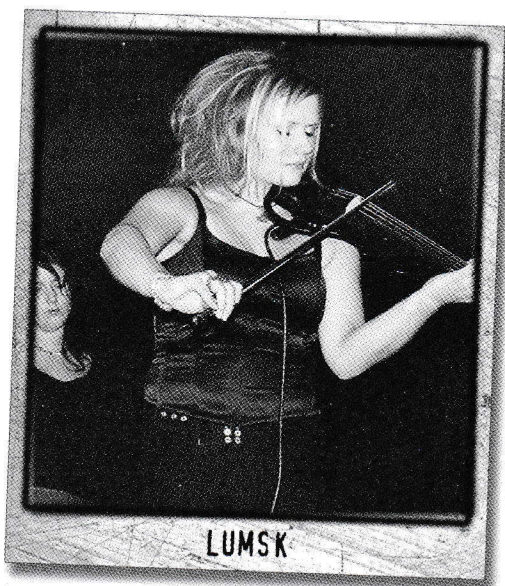
Kanske var det varierade stilskiftet från låt till låt som också gjorde spelningen intressant, då själva låtmaterialet inte gav upphov till vare sig ståpäls eller liknande. Att **Manifest** trots variationen influerats av fenomen som **Death**, **Slayer** och **Meshuggah** var inte att ta miste på. Oavsett om det var fejkade tribe-tatueringar sångaren hade på sin kala hjässa så var det långt ifrån något fejkgrowl man fick höra. I kombination med en besatt trumslagare och ilskna gitarrister blev det riktigt njutbart – inte minst för att ljudet återigen låg på topp. Ett av de minus som läggs till **Manifest** denna afton var de gräsligt överflödiga gitarrsolon, alternativt gitarrslingor, som envisades med att dyka upp helt omotiverat. Nåväl, med tanke på att jag i somras av någon outgrundlig anledning besökte en spelning med **Hammerfall** ter sig denna gitarrfadäs som peanuts i jämförelse.

Folkmetal med fingertoppskänsla

Med exceptionell vighet tar jag mig tillsammans med Jonas från **Seventribe** upp ur The Dungeons för att genomföra en smått kaotisk intervju. Under slutskedet av intervjun hörs i bakgrunden det intro, i form av det klassiska stycket "Borghilds Drøm" av Grieg, som skvallrar om att **Lumsk** (§ § §) är på gång med kvällens framträdande. Det var med andra ord dags att ögonblickligen runda av och likt en flåshurtig antilop ta sig till Purgatory, den stora scenen. **Lumsk** var redan i full gång med öppningsspåret "Ormin Lange" och till skillnad från framträdandet på Inferno Festival i Oslo var Bjørnar Selsbak (gitarr) tillfälligt utbytt mot Ketil Sæther från **The Apparatus**. Trots detta samt det faktum att den fenomenala violinisten Siv Lena Waterloo Laugtug drabbats av förkylning tog **Lumsk** med publiken på en fängslande musikalisk resa in i Åsmund Fregdegjævars öden och äventyr. Med sin debutplatta "Åsmund Fregdegjævar" i ryggen visade **Lumsk** prov på ett stabilt självförtroende - klart stärkta av plattans positiva mottagande. Av någon anledning gav dock den skönsjungande Vibeke Arntzen ett något osäkert och nervöst intryck, i synnerhet i kontakten med publiken mellan låtarna. I övrigt höll ensemblen en genomgående hög nivå på utförandet. Med en blandning av folkmusik och metal väver **Lumsk** finurligt samman ett tema byggt på en gammal norsk folksägen.

Dränkta katter

Inte så långt innan spelningen på Moshfest hade **Lumsk** även gått på tur ut i skogen för att spela in en video till låten "I Lytinne Två". Trots att de råkat ut för en rejäl störtskur mitt under inspelningen och alla stått som dränkta katter i skogen blev tydligen resultatet tillfredsställande. Att Alf Helge Lund fick skrapa bort vatten från trumskinnen och att det stänkte lång väg när han piskade på hade, visade det sig, endast bidragit till ytterligare en stilfull effekt. Eventuellt kommer videon att ingå som bonus på en kommande singel. Till skillnad från den legendariska spelningen på Inferno Festival där det var tjockt med folk under **Lumsks** framträdande var det betydligt färre som vågat sig till dito på Moshfest. Att antalet besökande har en betydelse för upplevelsen och inte minst för musikanterna är något av ett understatement.

LUMSK

Efter att ha avnjutit **Lumsk** och tillskansat mig ytterligare en bägare med vatten var det dags att beskåda sextetten **Black Comedy** (§ §) från Oslo. Om det är de allt för frekventa inslagen av synt som dristar gossarna i **Black Comedy** att kalla sin musik för cybermetal med ett futuristiskt sound verkar långsökt. Kanske var det den mer eller mindre konstant aktiverade strålkastarflashen som bländade publiken med sin obehagliga blinkande som var "cyber"? Bortsett från dessa inslag och det faktum att vissa låtar tenderade att luta åt rapmetal var **Black Comedy** stundtals riktigt bra. Det låter kanske

MÖRK GRYNING

motsägelsefullt att de trots dessa poäng på minuskontot var bra? Ja, de gav onekligen ett kluvet intryck och det skapade en ojämn helhet i spelningen. Att stänga av den epilepsiframkallande flashen mot publiken hade varit en bra början. Mina förhoppningar om att bandet skulle kunna åstadkomma mer live än vad senaste plattan "Synthesis" hade att erbjuda gick delvis om intet.

Den expressionistiska vägen

Så, med svassande gång tog jag mig mödosamt upp ur studenthusets nedre regioner, målmedvetet fokuserad på att svepa en kaffe latte i baren. Stående ovationer naturligtvis.

De som följt **Mörk Gryning** (§ § §), allt sedan debuten "Tusen år har gått..." (1995) via "Return Fire" (1997), "Maelstrom Chaos" (2001) och nu årets "Pieces Of Primal Expressionism" har också märkt av förändringen som skett. Inte minst har "P.O.P.E." visat prov på ett delvis nytt och utvecklat sound hos dem. En mer avskalad och mångfasetterad ljudbild med mer tekniska arrangemang och variationsrika kompositioner är vad **Mörk Gryning** anno 2003 bjuder på. Det var naturligtvis något som även upptog stora delar av kvällens konsert, även om gamla godingar som "Ont blod", "Tusen År Har Gått..." och "Templars" fann sin plats i repertoaren. Det är trots allt väldigt mycket **Mörk Gryning** även i det nya materialet, även om det i sig skiljer sig en del från det tidigare. Att de aldrig tidigare spelat i Norge förvånar mig något. Kanske var det också därför ett förhållandevis stort antal hade samlats i publiken. Men säg det goda som varar. Något verkade dock fattas i ljudbilden. Den tyngd och täthet man förväntade sig i ljudet från ett dylikt band lyste med sin frånvaro. Det var med andra ord inte en helt rättvis audiell upplevelse norrmännen fick. Trots den energi och entusiasm **Mörk Gryning** visade valde folk att allteftersom droppa av för att pimpla öl i någon av barerna och skvallra i goda vänners lag.

Mediokert låtmaterial

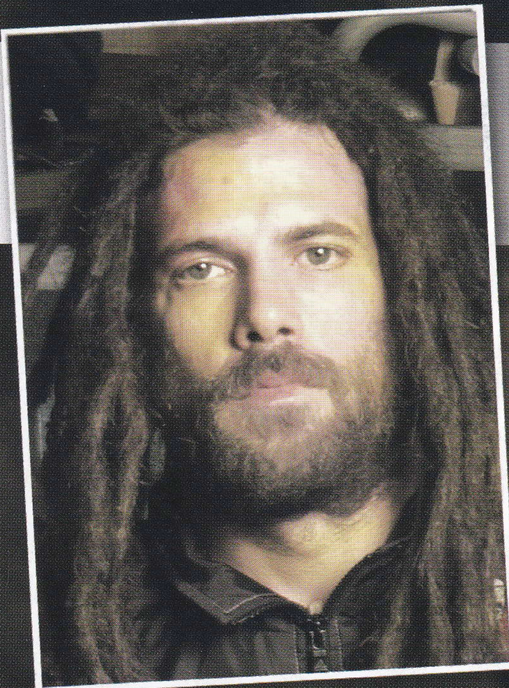
Näst sista bandet som tar scenen i besittning denna kväll är **Lowdown** (§ §) från Stavanger. **Lowdown** som helt naturligt fått mer uppmärksamhet i Norge än i Sverige fick med sin mix av thrash och nu-metal igång publiken rejält. Till och med en liten moshpit kunde för första gången under kvällen skönjas framför scenen. I och för sig inte så konstigt eftersom combon röjde duktigt på scenen. Med ett nya albumet "Unknown" i bagaget kom också mycket av repertoaren att hämtas från denna platta. Ett allt för dovt och mullrande ljud tog udden av det vassa och aggressiva sound **Lowdown** presenterar på sitt senaste album. I och för sig skulle jag vara en lögnhals av stora mått om jag sa att allt hängde på ljudkvalitén i detta fall. Musikaliskt var det inte heller något att bli allt för upphetsad över. Tack för det ofta förekommande gunget i låtarna, men ack så tillrättalagt och ZTV-anpassat det var. Även om killarna i bandet lagt sig till med någon form av krigsmålning i ansiktet (svart streck från pannan ner till hakan) var det inte mycket av förråat krig över musiken. Ironiskt nog var **Lowdowns** cover på **Sepulturas** "Territory" den mest bejublade låten under hela konserten. Även om "Territory" och deras egen låt "Intenz" var guldkorn under den en timma långa spelningen gick helhetsintrycket inte att rädda. Inte minst på grund av den tidigare nämnda epilepsiframkallande flashlampan som var mer irriterande än häftig.

Chewbacca – live on stage

Som en värdig avslutning, tillika festivalens headline, intar **Windir** (§ § § §) huvudscenen kring ett på natten. Sextetten, som ursprungligen var ett enmansprojekt, startades 1994 av vokalisten Valfar efter att han tröttnat på de projekt han var involverad i och för att slippa ta hänsyn till andra i sitt skapande. Det är inte bara **Windirs** speciella folklore-blackmetal som gör bandet unikt, utan även dess förkärlek för den extremt marginaliserade dialekten saognamaol; en dialekt hämtad från bandets hembygd kring Sogndal i Norge. Lyriken är alltså inte enbart skriven på norska eller engelska utan även på denna fornnorska dialekt. Utan att vara allt för skarp i hjärnkontoret kan man dra slutsatsen att **Windir** till överhängande del handlar om nationalromantik. Till skillnad från många andra band som blandar folklore och metal har **Windir**, i synnerhet live, lagt tyngdpunkten på blackmetal. Trots att det finns inslag av ren sång går de vokala insatserna i growlets tecken. Någon vän kvinnosång får man med andra ord söka på annat håll. Som sagt så var liveframträdandet betydligt tuffare än vad något av studioutgåvorna har att erbjuda. Variationerna och dynamiken fann sig till rätta även vid liveframträdandet och folkmusikvibbarna låg som genomgående underton till de mer traditionella riffen.

WINDIR

Valfar var i vilket fall som helst onaturligt frånvarande under spelningen och tycktes onekligen vara påverkad av något kemiskt. Hur det nu än var med den saken så var sånginsatserna från Valfars sida något utöver det vanliga; en magnifik dissonant growl som säkert gör en och annan på Slavestate gröna av avund. Som en klar kontrast till Valfar på scenen stövlade en Chewbacca-liknande basist vid namn Hvåll omkring. Vem behöver en "Eddie" på scenen när man har Hvåll? Hur som helst höll en jämn och stadig nivå på framförandet. Även om synt är ett av instrumenten i konceptet höll dessa inslag en rimligt låg profil, till förmån för ett mer gitarrbaserat sound. Utan större problem kunde de behålla publikens uppmärksamhet under den dryga timma spelningen pågick. På tal om den fornnorska dialekten, saognamaol, visade det sig vid närmare efterforskning vara en helt obegriplig dialekt även för de mest inbitna norrmännen.

FELICIA GRILLAR CHRIS BARNES

Veteranen Chris Barnes är känd för mycket. Six Feet Under-vokalisten med förflutet i Cannibal Corpse kan inte bara författa makabra texter, han är även en hejare på att röka gräs. Felicia grillar skall återigen lura musikerna att öppna sig och snacka om annat än sina skivor. Sex, drugs and rock n´roll, men som alla vet kan även charm ha sina nackdelar.

TEXT: FELICIA OLSSON - BILD: JOE GIRON

FAKTA

Namn: Christoffer Barnes
Ålder: 35 år
Barn: Nej
Civilstatus: Gift, men har troligen en eller flera flickvänner
Bor: Florida, USA
Karriär: Cannibal Corpse, Six Feet Under

Exakt klockan 22:00 ringer en hes man och presenterar sig. "Felicia, this is Chris Barnes". På klassiskt Felicia grillar-manér lägger vi nya skivan "Bringer Of Blood" åt sidan en stund för att istället kliva in på Chris så kallade vardag. Till exempel hans relation till droger...

– Jag röker cannabis dagligen, men jag tar inga andra droger. Jag dricker inte ens kaffe. Men jag har rökt gräs dagligen i tjugo års tid, det är tack vare detta som du och jag pratar med varandra idag. Alla mina texter har jag skrivit när jag rökt på. Ni i Sverige är ju så sega. Ni tror ju att cannabis är farligt, jag kan säga som så att inte en enda har dött av det, men däremot har massor med människor avlidit av alkohol.

Har du fått hallucinationer eller andra men av ditt rökande?

– Nej, jag har inte fått några men av cannabis. Alltså, det är inte sant att man får hallucinationer. Rökning dödar, men ingen har dött av cannabis. Den gör ju att jag gör intervjun med dig nu.

...så du skulle vara passiv och oengagerad om du inte hade rökt cannabis?

– Hehe, jo det kan man säga!

Du ser inte det som något problem att det faktiskt är så?

– Vilka frågor du ställer...

Vilja bli min groupie?

Är den dreadlocksbeprydde 35-åringen gift eller inte? Svaret jag får är tvetydligt. Han vet inte, kanske. Förmodligen. Sådant vet man, så varför han inte vill prata om det?

– Hehe, varför är du så nyfiken? Jag kanske har en flickvän, kanske två, eller en i varje delstat. Skulle du vilja bli min flickvän? Vi kan e-posta till varandra för jag har alltid med min laptop när jag är på turné, vi skulle kunna hålla kontakt med varandra hela tiden. Skulle du vilja bli min groupie?

Nej, jag tror faktiskt att jag klarar mig. Groupies lär du väl ha ändå?

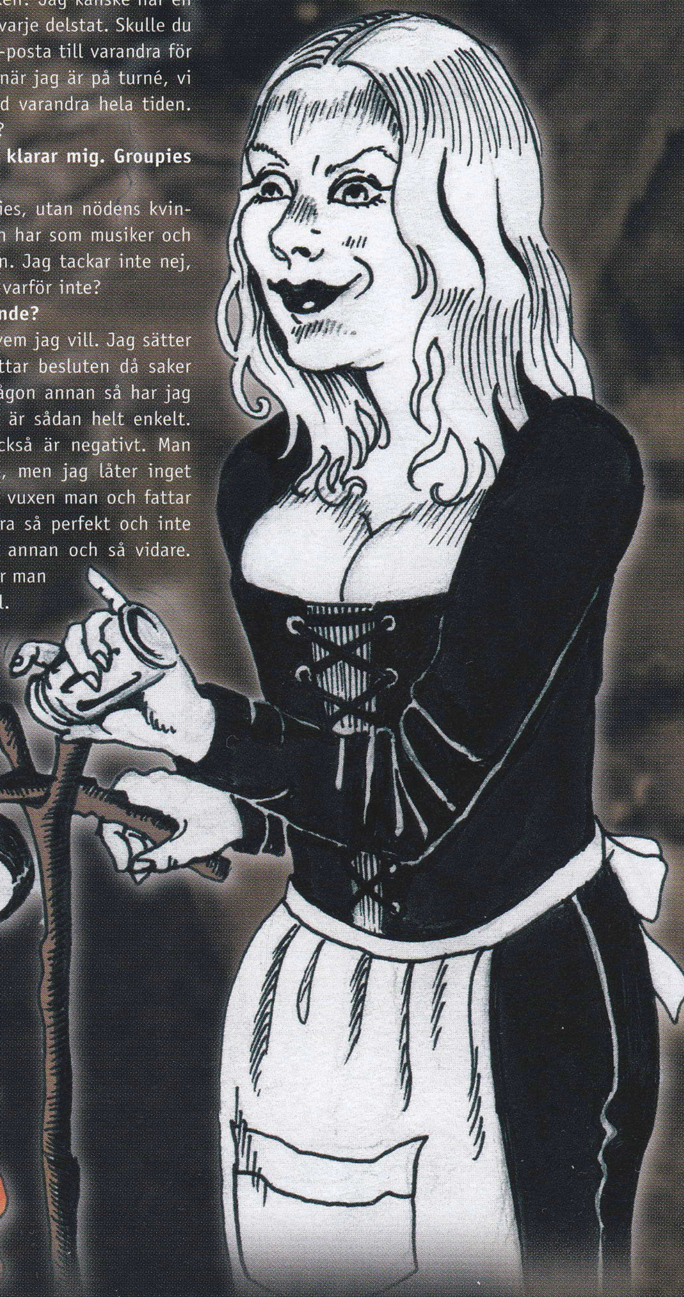
– Jag kallar dem inte groupies, utan nödens kvinnor. Det är en bra tillgång man har som musiker och man bör helt klart utnyttja den. Jag tackar inte nej, är de snygga och fräscha så... varför inte?

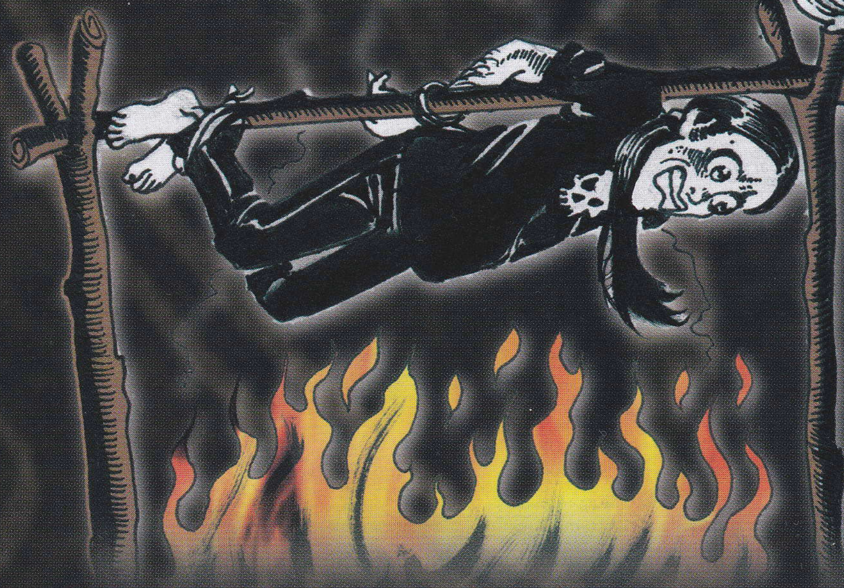
Även fast du har ett förhållande?

– Jag gör vad jag vill, med vem jag vill. Jag sätter inte upp några regler utan fattar besluten då saker händer. Vill jag ha sex med någon annan så har jag det. Det kan inte hjälpas, jag är sådan helt enkelt. Det är som religion, vilket också är negativt. Man låter saker bestämma över en, men jag låter inget bestämma över mig. Jag är en vuxen man och fattar mina egna beslut. Man ska vara så perfekt och inte göra något som skadar någon annan och så vidare. Har man en livsstil som jag, gör man vad man vill med vem man vill. Jag är ju en hippie för fan, haha. Frihet fullt ut!

Six Feet Under har dragit ner på turnerandet, i dagsläget avverkas mellan 100 till 120 spelningar per år. En Europa-turné är planerad till februari nästa år, som vanligt utan några Sverige-datum inbokade...

– Vi spelar mycket i staterna, men föredrar att spela i Tyskland och Holland. De är väldigt respektfulla plus att de pratar bra engelska. Jag skulle verkligen vilja spela i Sverige, har inte varit där sedan 1992. Avståndet samt kostnader gör det svårt. Men nästa sommar kanske vi kommer och spelar på någon festival. Måste bara säga att svenska kvinnor är underbara och vackra, även du.

Klart att svenska tjejer är underbara och vackra. Det verkar ju även Cannibal Corpse nuvarande sångare George "Corpsegrinder" Fischer tycka, efter en natt med Slavestate-crewet i Wacken förra året. Har du någon insyn i den svenska metalscenen?

– Jag känner till flera av de svenska banden. Ni har jävligt bra dödsband i Sverige. Jag har hört talas om ett band som heter **Deranged**, de ska vara jävligt bra tydligen. Om jag kommer och spelar i Sverige nästa sommar får ni ösa över mig med demos, gillar er musik. Men det kanske är för att den är så "Floridadöds"-inspirerad.

Ja, Deranged känner man ju till. Händer det att ni i bandet ryker ihop under en turné?

– Inte med **Six Feet Under**, men det var mycket bråk med **Cannibal Corpse**. Det berodde på starka personligheter, vi ville alla bestämma. Vi var så pass starka individer och vi kunde inte bestämma oss för vem av oss som skulle vara ledaren i gruppen. Vi hade även olika mål med bandet och jag gillade inte utvecklingen de andra förespråkade. Visst fan var det tjafs, men inga slagsmål precis.

Avskyr Bush – älskar sin mor

Patrioter eller inte, det är i alla fall sällan en amerikan pratar ner sin regering. En som sticker ut med motsatta åsikter är mannen på andra sidan tråden.

– Bush är ett stort problem, han har förstört vårt rykte. Förut behövde vi bara oroa oss över en president som hade sex på sitt kontor, nu lever vi i skräck över när nästa flygplan ska köra in i våra byggnader. Han är ointelligent.

– Bush skyddar oss inte. Landet ska vara byggt på frihet, för människan samt andra levande arter. Men så tänker inte vår Bush. Jag skäms verkligen över honom.

– Jag tror att han ingår i en ny världsplan. Hans IQ är under det lägsta och varför vill man ha en dum man som styr ett land? Tror att det är något stort på gång, som vi inte kan styra över. Sedan tror jag väl inte heller att Bush styr så mycket, som han tror att han gör. Hans medarbetare vet att han är puckad och de fattar väl korkade beslut åt honom. Ingen så korkad kan styra ett land.

– Det är mycket snack om att vi amerikaner är så patriotiska. Men för oss är en patriot en man som hissar landets flagga, inte en man som står för sina åsikter eller värderingar. Amerikaner är jävligt dumma, de tycker det som de blir tillsagda att tycka.

Du funderar inte på att flytta ifrån USA?

– Jo, funderat har jag gjort. Men jag har alla här: mitt band och min mamma. Utan min mamma skulle jag inte klara mig, hon stöttar mig verkligen i vått och torrt. Min mamma skulle inte klara sig utan mig heller, hon älskar mig för allt jag gör. Hon bor en bra bit ifrån mig, men vi pratar på telefon varje dag. Men visst har man funderat...

Respekt för Ice-T

Cannibal Corpse som han lämnade 1995 är ett ämne Chris Barnes ogärna pratar om. När jag nämner att det släpps en jubileumsbox med kannibalerna i vinter, reflekteras det med en suck och en markant nedstämd ton.

– Jag trodde mer om dem, förklarar han. Jag hade verkligen förhoppningar om att de skulle fortsätta i samma anda. Trodde verkligen inte att det skulle resultera i det här. Jag tycker inte att de är bra. De har inte använt sig av en schysst stil, utan lurat och utnyttjat människor.

Jag frågar om han saknar sitt gamla band och svaret blir att det är hans egna låtar han saknar, inte själva medverkan.

– Corpsegrinder har varit en bra ersättare och han sjunger de nya låtarna bra. Men inte mina gamla.

Trots att hans forna bandkamrater bor ganska nära träffas de aldrig. Chris har inte heller någon som helst kontakt med Allen West, gitarristen som han startade Six Feet Under tillsammans med. De har över huvud taget inte sett varandra på tre-fyra år. Det är först när vi snackar om rapparen Ice-T (gästade på förra skivan "True Carnage") som Chris blir mer pratvillig.

– Vi är väldigt goda vänner. Vi pratar inte med varandra dagligen, men vi har koll på läget. Jag respekterar honom otroligt mycket, för hans kamp mot polisvåld och på grund av att han är en svart sångare. Han gör bra saker och han representerar sanningen. Han är en man som påverkar historien och är inte rädd. Jag kan faktiskt säga att han är min idol.

Kan du utveckla hans syn på poliser? Är han en polishatare?

– Han tycker inte om "bad cops", det vill säga sådana poliser som trycker ner andra, framförallt de svaga. Poliser som utnyttjar systemet och mutar sig till respekt, istället för att förtjäna den. Poliser ska ju finnas till för oss, och inte tvärtom. Han tycker inte att poliser är dåliga i sig, utan avskyr fel poliser som utnyttjar andras svaghet. Jag tycker exakt som honom.

Skräck och porrfilm.

Chris älskar att kolla på film, han rekommenderar på rak arm "Spawn", som tydligen ska vara bra. Han älskar filmer om andra världskriget, men den bästa svenska filmen han sett är "A Virgin´s Spring".

Jag kan inte låta bli att fråga honom om han varit med i någon porrfilm, men det har han inte. Han säger sig dock vara villig att göra en tillsammans med mig. Jag erbjuder honom möjligtvis en kram, men hans raggningsförsök fortsätter, samtidigt som jag börjar bli måttligt irriterad. Försöker gå vidare i vårt samtal, men han har hakat upp sig på varför jag frågar om groupies, han menar att jag måste ha en personlig baktanke med den frågan... jag frågar istället honom, vad det galnaste ett fan har gjort är?

– Haha, det var på en spelning i staterna för några år sedan. Jag spottade på scen, och då hoppade en snubbe från publiken upp på scen och slickade i sig det.

Det galnaste en groupie har gjort, vad är det då?

– Haha, det måste ju vara du Felicia.

Hur menar du då?

– Du sa att det jag möjligtvis skulle få en kram av dig, det är fan det galnaste en groupie har gjort.

Chris, jag är ingen groupie – jag har egna ...

Finger Eleven

Ett svinkallt och höstrikt Stockholm. Evanescence ska spela på Arenan, som i kväll har förvandlats till en gigantisk fritidsgård för tusentals ungdomar. För dessa nya storheter inom nu-metalsvängen, som för övrigt dyrkas av såväl barn som av deras föräldrar, öppnar Finger Eleven. Slavestate möter upp fyra av fem spralliga kanadensare för en trevlig pratstund.

TEXT: SOPHIE LINDER - BILD: STEWART ISBELL

Finger Eleven har spelat ihop sedan de gick på high-school men gick då under namnet Rainbow Butt Monkey. Bandet har sedan dess bytt både musikstil och namn. 1997 släppte de "Tip" på Wind-Up Records och därefter "Greyest Of Blue Skies" 2000. De är nu aktuella med sitt självbetitlade tredje album och passar samtidigt på att åka ut på sin första Europaturné någonsin. Vid intervjun är alla på plats, förutom trummisen Rich Beddoe. De är på glatt humör, sångaren Scott Anderson och gitarristen Rick Jackett pratar i mun på varandra nästan hela tiden. Hur har det gått för er killar? Scott svarar skrämmande artigt.

– Vi har egentligen inte varit i Sverige, vi har sett insidan på vår buss. Det är tragiskt för vi vill åtminstone stanna ett tag och se det som finns att se här. Men tråkigt nog måste vi åka härifrån med en gång.

Jag ser att ni i alla fall hinner få smaka på våra svenska köttbullar...

– Haha, nej inte ens det får vi, kanske en annan gång.

Hur länge har ni varit ute och spelat nu då?

– I ungefär tre veckor. Tre veckor? frågar Rick och Scott samtidigt och tittar förvånat på varandra. Har det gått tre veckor? Nä, två och en halv. De andra två (James Black, gitarr och Sean Anderson, bas) kvicknar till. Verkligen? Ja det är galet, det har varit en lång turné. Många olika städer och många olika saker att titta på.

Varför valde Evanescence Finger Eleven som förband?

– Svaret är enkelt, vi hotade dem, haha. Vi turnerade med dem i USA och vi blev riktigt bra polare under den tiden, vi ligger ju dessutom på samma skivbolag.

Tack Lasse Berghagen

Ni har ju bara turnerat i Amerika hittills, är det någon skillnad mellan den amerikanska och europeiska publiken?

– Japp, svarar Scott ivrigt. Mycket mer allsång! Dessutom har ni européer en förmåga att klappa takten med händerna uppe i luften, vilket verkligen är lite annorlunda. Men främst är det mindre fysiskt våld och ni verkar uppskatta oss mer här, haha. Nårå, men vi har fått bra reaktioner på det vi har gjort och vi är nöjda med alla spelningar hittills. Publiken har varit generös och vi har rockat som fan, peppar peppar...

Ni är från Kanada och åtminstone två av mina favoritband kommer därifrån, finns det något mer band jag borde kolla upp?

– **Ron Sexsmith** är en utav mina favoriter, **Tragically Hip** är skitstora i Kanada och är råtajta. **Billy Talent**, har du hört dem? De är aggressiva och hårda.

Nåväl, upp till bevis: gillar ni Devin Townsend?

– Ööh... vi vet inte vem det är.

What? Devin Townsend från Strapping Young Lad?

– Jaha, han! En av killarna i vårt crew är helt tokig i dem, vi hörde talas om honom för första gången tidigare idag faktiskt! Fan, vad skumt att man måste åka ända till Sverige, för att höra talas om en känd kanadensare.

Ja verkligen, när ni kommer hem vill jag att ni kollar upp honom med en gång. Jag bestämmer mig för att höra vad killarna kan om svensk musik. Först verkar de vara på hugget för redan innan jag hinner ställa frågor undrar Rick om inte The Last Days Of April är svenskar, och det är de ju, men sedan blir de ganska tysta. Känner ni till några fler? Sverige har ju en jäkla massa bra metalband, vet ni.

– Är det så...?

Ja för sjutton, ni kanske har hört talas om At The Gates eller Entombed åtminstone? Sean mumlar...

– Är inte **Millencollin** svenskar?

Jag ger upp och byter raskt ämne. Ni hette Rainbow Butt Monkey förr i tiden, det var ju coolt, varför bytte ni namn?

– **Rainbow Butt Monkey** var ett highschoolband där vi satt i ett rum och knåpade ihop en massa idéer och det var ju coolt. Men det var en helt annan attityd än **Finger Eleven**. Skivan hade en riktigt skum känsla av funk som vi snabbt förlorade tycket för. Efter ett par år insåg vi att det inte var i den riktningen som vi ville gå och vi ville ändra på allting. Den nya musiken som vi började skapa var annorlunda och det hade inte känts rätt att behålla det gamla bandnamnet.

Smygfilmning – en inspiration?

Jag har hört att det satt en webkamera uppe i er studio som tog bilder av er under inspelningen, är det någonting ni vill berätta mer om kanske...? James, gitarrist, tillika konstnär rättar mig.

– Nej det var på inspelningen av förra skivan, "Greyest Of Blue Skies" som vi hade en webkamera. När vi spelade in den här skivan hade vi en mobiltelefon med oss i studion och telefonnumret till den låg uppe på vår hemsida. Till nästa skiva får vi väl ha båda två, hehe...

Varför gjorde ni så?

– Vi träffar mycket folk när vi är ute på spelningar, sen var vi inte ute och spelade på ett bra tag så det här var som ett sätt att få tillbaka fansens uppmärksamhet. Kameran var till för att dela med oss av allt till dem. Även fast det inte hände särskilt mycket var det tydligen många som tittade.

Påverkade det faktum att folk ringde till studion inspelningen på något sätt?

– Njaa, det var ju coolt! säger Rick. När man sitter i studion blir man lätt lite instängd från omvärlden, men att få prata med fans gör att man inte känner sig lika bortglömd, att någon faktiskt bryr sig om vad vi gör.

Hur lång tid tog det att spela in skivan?

– Det tog två månader att spela in den och ungefär ett och ett halvt år att skriva berättar Scott. Vi skriver allting tillsammans men just nu när vi är ute på turné finns inte så mycket tid åt just det. Men vi har Pro-tools med oss och sitter ju självklart i bussen och jammar fram lite idéer.

Nya skivan låter gladare än de skivor som ni gjort tidigare, är ni gladare?

– Ja, det var himla skoj. Stämningen mellan oss under inspelningen var helt och hållet positiv, vi hade väldigt roligt. Det gick bra, vi utvecklades ständigt och det ska bli kul att få dela med sig av det. Du förresten, hur säger man "common sense" på svenska? Och vad betyder IKEA? ...

Frågorna besvarades och på begäran av dem själva fick de sig en snabblektion i svenska...

Julklappsrim med Sportlov

Ångest inför julen? Vad skall du köpa till vem och hur skall du formulera dina rim? I år väljer Slavestate julklapparna och Sportlovs sångare Count Wassberg står för texten på etiketten.

TEXT: COUNT WASSBERG

1. Till kusinen
KISS
"Alive IV"
Till nästa jul kommer bergis en Femma
På Malmskillnadsgatan hör ni fan hemma
Som du förstår av min sirliga rimkonst
Hatar jag verkligen Stanley och Simmons

2. Till lillebrorsan
METALLICA
"St Anger"
Det här är det bästa de någonsin gjort
Musiken känns fräsch och går vansinnigt fort
Martin Carlsson har rätt, detta är årets grej
Jag hoppas du fattar att jag driver med dej

3. Till lillasyrran
LINKIN PARK
"Meteora"
Förra julen så trodde jag botten var nådd
När du önskade en skiva med Depeche Mode
Din urusla musiksmak gör mig helt knäckt
Från och med nu är vi inte längre släkt

4. Till storebrorsan
SLAYER
"War At The Warfield" DVD
De har knappt gjort nåt bra på mer än 15 år
Men det är väl inget en MTV-poser förstår
För att humöret inte ska sjunka till noll
Bör du använda "Forward" på din fjärrkontroll

5. Till storasyrran
NIGHTWISH
"End Of Innosence" DVD
Man har alltid trott att finnar var råa
Men det här är en skam för de vita och blåa
Hoppas att dessa trallopera-svin
Blir skjutna i stycken av Impaled Nazarene

6. Till flickvännen
BACKYARD BABIES
"Stockholm Syndrome"
Att du lyssnar i hörlurar är nog det rätta
Får jag höra en ton är du min före detta

7. Till pojkvännen
DIMMU BORGIR
"Death Cult Armageddon"
Vårt förhållande har nu nått sin bristningsgräns
Jag hoppas du skärper dig, hoppas du skäms
Jag har vant mig vid att du är helt impotent
Men att du diggar det här är det värsta som hänt

8. Till morsan
CHRISTER SJÖGREN
– "För Kärlekens Skull"
Nu orkar jag fan inte komma på fler cynismer
Så jag säger det rent ut: Det är en skiva med Christer

9. Till farsan
ELVIS PRESLEY
"2"
Ytterligare en profit-platta bland alla de saker
Som släppts postumt av Colonel Parker
En helt ny låt får du, så du lär säga tack
Den var för rutten för att platsa på ett pissigt soundtrack

Bättre än jul

PER BJERKE
IRON MAIDEN (Band.De var här. Igen! Jag finner inga ord)
MORGONROCK (Enda plagget du behöver)
SKIDÅKNING (Enda positiva med kylan)
TURBONEGRO (Band. Se översta)
VIVA LA BAM (TV. Underbar underhållning för oss omogna)

LARSA CARLSSON
PAINFIELD – Henriksberg, Göteborg 7 november 2003 (Live. Debutanter med rutin)
TOTENMOND – "Lichtbringer" (CD. Gör gråa moln svarta)
IMPALED NAZARENE – "All That You Fear" (CD. Finskt vevande utan kniv)
PARADISE LOST – "One Second" (CD. Perfekt frukostmusik)
LORD CALVERT (Whiskey. Blame Canada!)

GUSTAV DAHLIN
MORBID ANGEL – "Heretic" (CD. Botemedel mot julstämning)
BISHOP´S FINGER (Öl. Livsnödvändigt)
SLAYER – "War At The Warfield" (DVD. Hårdast)
SUSPIRIA (Film. Måste ses minst en gång per vecka)
PARADISE LOST (Höstmusik)

LARS EKENRYD
KILLAMAN – "Killaman" (CD. Debut som slår knock-ut)
RAGNAROK – "Blackdoor Miracle" (CD. Undergången är nära!)
KULT OV AZAZEL – "Oculus Infernum" (CD. Florida goes blackmetal)
AZRAEL – "Into Shadows Act I: Denial" (CD. Black Avantgarde deLux)
SIX FEET UNDER – "Bringer Of Blood" (CD. Ett stycke grillad Chris Barnes)

KRISTIAN FORSELL
KING DIAMOND – "The Puppet Master" (CD. Kungen kan man lita på)
GEMINI FIVE – "Babylon Rockets" (CD. Glamrock för 2000-talet)
BLINK 182 – "Blink 182" (CD. De har gjort det igen - fast annorlunda)
LOWTIDE – "Long View EP" (CD. Genomtänkt melankoli)
BACKYARD BABIES – "Stockholm Syndrome" (CD. Stark, starkare, Backyard Babies)

ROBERT HAKEMO
STATIC-X – "Shadow Zone" (CD. Mera Hårspray!)
FANTOMAS - "Delírium Córdia" (CD. Näradödenupplevelse)
MACHINE HEAD – "Through The Ashes Of Empires" (CD. Ur askan i elden igen)
TEMPTATION ISLAND (TV såpa. Dummare kan ingen vara)
SEVENDUST – "Seasons" (CD. Snudd på att hamna på årsbästalistan)

DENNIS LARSSON
DIABOLIC – "Infinity Through Purification" (CD. Råriven häxdöds)
THE FORSAKEN – "Traces Of The Past" (CD. Purified relics)
DIMENSION ZERO – "This Is Hell" (CD. Unstoppable two-stroke engine)
RELEVANT FEW – "The Art Of Today" (CD. Kiss the bat the greedy power)
BIGELF – "Hex" (CD. Start to see pink elephants)

MARTIN LARSSON
A PERFECT CIRCLE (Live i London. Mmmm...Maynard...)
GODFLESH – "Messiah" (CD. Soundtrack till apokalypsen)
THE SHIELD (TV-serie. Stenhårda snutar bryter reglerna)
MICHAEL MARSHALL SMITH (Författare. Ny upptäckt)
MACHINE HEAD – "Imperium" (CD-spår. 5:20 in kommer adrenalinexplosionen)

JESPER LEIDBRING
MNEMIC (Band. **Meshuggah** + **Fear Factory** = **Mnemic**. Dansk dominans)
EVERGREY – "Recreation Day" (CD. Lika bra varje gång)
THE CROWN – "Possessed 13" (CD. Juvelen i kronan)
CAPTAIN MORGAN (Rom. Söt sprit är också sprit)
VÄNNERNA (Människor. Finns där när man är tråkig)

SOPHIE LINDER
THE PROJECT HATE – "Nailed" (Låt. För nattpassen på jobbet)
ROCK HARDER – (Radio. www.rockharder.com, glöm dålig rockradio.)
SPARZANZA – "Into The Sewers" (CD. Så jävla svängigt!)
OPETH – "Deliverance" (CD. Revival i brist på annat bra)
THE MARS VOLTA – (Live. Frijazz på syra med inslag av bondage)

DICK LUNDIN
BON SCOTT – (Hjälte. R.I.P)
ULTIMATE WARRIOR – (Hjälte #2)
NASHVILLE PUSSY – Live Göteborg 19/9-03 (När det bjuds upp till dans, är jag inte den som bangar)
GBG DEATHFEST – Live Göteborg 1/11-03 (Heja Brutal Gbg)
MISFITS – " American Psycho"(LP. Förfestplattan, hög allsångsfaktor)

MIKAEL MJÖRNBERG
ERIC CARTMAN (Tevehistoriens största hjälte)
KORN – "Right Now" (Låt. Ännu en gång i högform!)
IMMORTAL (Band. Sent skola syndaren vakna)
LOA (Ikon. Behöver knappast närmare presentation)
HV71 (Lag. Med vintern kommer glädjen)

FELICIA OLSSON
PANTERA-DVD:N (CD. Äkta kärlek)
HATEBREED – "The Rise Of Brutality" (CD. De är tillbaka.....)
STATIC-X – "Shadow Shone" (CD. Neo)
THE BEST OF R.E.M (In Times 1988-2003) (CD. Kvinnan på månen)
HOUSE OF 10000 CORPSES (Film. Klassig corpse)

RONNIE SCHMIDT
TRANSPORT LEAGUE – "Multipe Organ Harvest" (CD. 666?)
DAYTRIPPER SWE – "Four" (Demo. Ivan den förskräcklige)
HITTA NEMO (Film. Animerat är tufft)
LOWTIDE – "Lost View EP" (EP. Årstidens självklara palett)
MACHINE HEAD – "Through The Ashes Of Empires" (CD. Let freedom ring with a shotgun blast!)

JOHANNA STRÖMQVIST
DISMEMBER – "Indecent And Obscene" (Gammal favorit som dammas av till vintern)
AMARAN – "Inflict" (Ny, lovande låt från ett lovande band)
VAGINA GRANDE – "Lo's Lettah" (Demolåt. Med världens bästa text, av Sveriges hårdaste tjejer)
MY DYING BRIDE – "The Raven And The Rose" (Låten med det fetaste riffet någonsin)
DOOMOSEXUELLAS INTRESSEFÖRENING (Organisation. För främjandet av doommetal i Sverige och världen)

DENNIS TENCIC
BURST – "Prey On Life" (CD. Kontrollerat vansinne)
FROM ASHES RISE - "Nightmares" (CD. Garanterat mangel)
HOUSE OF 1000 CORPSES (Film. Bättre än jag vågade hoppas på)
STRIKE ANYWHERE – "Exit English" (CD. Fuck authority)
16 HORSEPOWER (Live på Berns. Jag är frälst!)

AURORA WALDERHAUG
LUMSK - "Skip Under Lide" (Låt)
PIRATES OF THE CARIBBEAN (Film. Historiskt inkorrekt men kul)
ELF QUEST (Ännu efter 16 års läsande)
AFTER EIGHT (Godis är gott)
NEDRÄKNINGEN TILL SAGAN OM KONUNGENS ÅTERKOMST (Surprise...)

Independent Music For Independent People

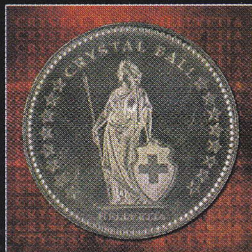

MERCILESS "TREASURES WITHIN"

RE-RELEASE AV ETT AV SVENSK DEATH METALS MEST LEGENDARISKA ALBUM! PRODUCERAT AV TOMAS SKOGSBERG I SUNLIGHT 1991. NU REMASTRAT I POLARSTUDION, MED BONUSSPÅR OCH NYTT OMSLAG.

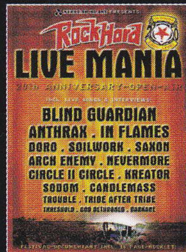
BLOD005CD / BLACK LODGE

CRYSTAL BALL "HELLVETIA"

BÄSTA MÖJLIGA MELODIÖSA POWER METAL FRÅN DETTA SCHWEIZISKA BAND. LANDETS BÄSTA HÅRDROCK SEDAN KROKUS! ÄVEN SOM METAL-BOX MED 1 BONUSSPÅR!

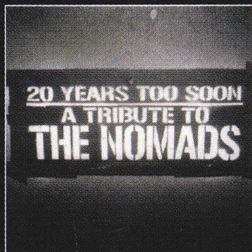
NB11830 / NUCLEAR BLAST

V/A "ROCK HARD LIVE MANIA 2003 DVD"

3 TIMMARS LIVE-DVD MED BLIND GUARDIAN, IN FLAMES, ARCH ENEMY, ANTHRAX, NEVERMORE, SOILWORK, ETC. + MASSOR AV INTERVJUER!

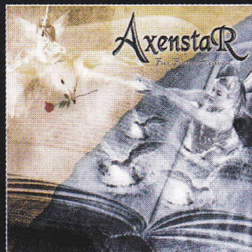
NB12322 / NUCLEAR BLAST

V/A "20 YEARS TO SOON" - THE NOMADS TRIBUTE

HYLLNINGSPLATTA TILL SVERIGES BÄSTA ROCKBAND. MED THE HELLACOPTERS, MARYSLIM, BOB HUND, THE SEWERGROOVES, DONTCARES, SONS OF CYRUS, ELECTRIC FRANKENSTEIN, M.FL.

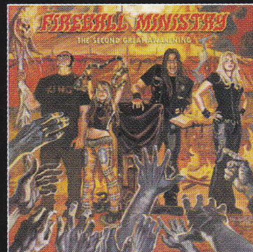
KING004CD / WILD KINGDOM

AXENSTAR "FAR FROM HEAVEN"

ANDRA ATTACKEN FRÅN DETTA SVENSKA BAND. MELODIÖS POWER METAL AV HÖGSTA KLASS MED OTROLIGA LÅTAR OCH TOPP-PRODUKTION. EN KRAFTFULL OCH BOMBASTISK PLATTA!

ARISE049 /ARISE

FIREBALL MINISTRY "SECOND GREAT AWAKENING"

USA-TILLVERKAD HEAVY ROCK N ROLL ALA OZZY OSBOURNE/BLACK SABBATH/DANZIG. LIMITERADE VERSIONEN INNEHÅLLER ÄVEN BANDETS VIDEOS.

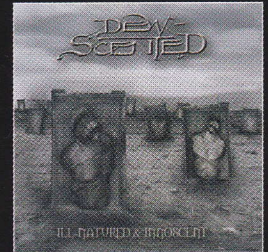
NB11822 / NUCLEAR BLAST

GRAND MAGUS "MONUMENT"

STENHÅRT MED EN SÄLLAN SKÅDAD TYNGD, LIKT EN SKENANDE BULLDOZER PÅ RAKETBRÄNSLE! PERFEKT HYBRID AV KLASSISK 70'S HÅRDROCK, HEAVY METAL-ATTACK, STONER-GROOVE OCH MUSIKALISK FINESS!

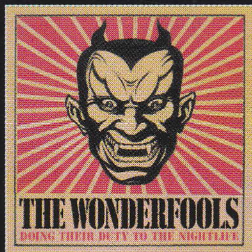
RISECD44 / RISE ABOVE

DEW SCENTED "ILL-NATURED/INNOSCENT"

DESSA TVÅ SPEKTAKULÄRA ALBUM, NU PÅ EN OCH SAMMA CD, REMIXAT OCH REMASTRAT AV ANDY CLASSEN!

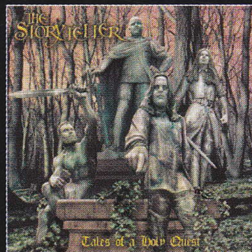
NB12012 / NUCLEAR BLAST

WONDERFOOLS "DOING THEIR DUTY TO THE NIGHTLIFE"

UNGA SLYNGEL-ROCKARNA WONDERFOOLS FRÅN OSLO SMÄLLER TILL MED EN MC5-OSANDE, SVÄNGIG OCH MEDRYCKANDE PLATTA SOM PLACERAR DEM I TOPPEN TILLSAMMANS MED TURBONEGRO OCH GLUECIFER!

KING005CD / WILD KINGDOM

STORYTELLER "TALES OF A HOLY QUEST"

ETT AV SVERIGES STÖRSTA POWER METAL BAND SLÄPPER SITT TREDJE OCH BÄSTA FULLÄNGDSALBUM HITTILLS PÅ BLACK LODGE RECORDS. INSPELAT I STUDIO FREDMAN AV FREDRIK NORDSTRÖM.

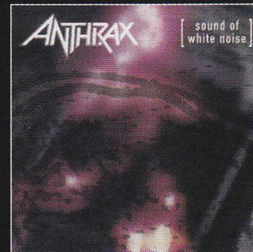
BLOD007CD / BLACK LODGE

KORPIKLAANI "SPIRIT OF THE FOREST"

SENSATIONELL NY FINSK FOLK-METAL! EUROPEISK 80-TALS HÅRDROCK MÖTER TRADITIONELL NORDISK FOLKTON OCH SMÄLTER SAMMAN TILL NÅGOT HELT UNIKT!

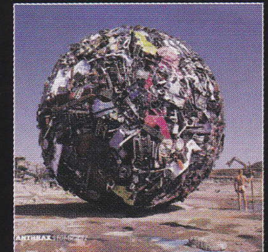
NPR128 / NAPALM

ANTHRAX "SOUND OF WHITE NOISE"

ÄNTLIGEN TILLGÄNGLIG IGEN, SOM DIGIPACK OCH MED EXTRA CDR INKLUSIVE 4 VIDEOS!

NB12062 / NUCLEAR BLAST

ANTHRAX "STOMP 442"

ÄNTLIGEN RE-RELEASAD AV NUCLEAR BLAST! I DIGIPACK MED 2 VIDEOS!

NB12052 / NUCLEAR BLAST

SOUND POLLUTION DISTRIBUTION

DISTRIBUTED BY SOUND POLLUTION DISTRIBUTION. BOX 2140, 103 14 STOCKHOLM, SWEDEN. FAX: +46 (0)8-20 07 26. E-MAIL: MAIL@SOUNDPOLLUTION.SE.
SOUND POLLUTION A NORDIC INDEPENDENT ALLIANCE COMPANY

